

Opracowano na
podstawie: t.j.
Dz. U. z 2024 r.
poz. 728, 731.

U S T A W A

z dnia 6 września 2001 r.

o transporcie drogowym^{1) 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady podejmowania i wykonywania:

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy 76/914/EWG z dnia 16 grudnia 1976 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia kierowców w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 357 z 29.12.1976);
- 2) dyrektywy 84/647/EWG z dnia 19 grudnia 1984 r. w sprawie użytkowania pojazdów najmowanych bez kierowców w celu przewozu drogowego rzeczy (Dz. Urz. WE L 335 z 22.12.1984);
- 3) dyrektywy 88/599/EWG z dnia 23 listopada 1988 r. w sprawie standardowych procedur sprawdzających przy wykonaniu rozporządzenia (EWG) nr 3820/85 w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz rozporządzenia (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 325 z 29.11.1988);
- 4) dyrektywy 90/398/EWG z dnia 24 lipca 1990 r. zmieniającej dyrektywę 84/647/EWG w sprawie użytkowania pojazdów najmowanych bez kierowców w celu drogowego przewozu rzeczy (Dz. Urz. WE L 202 z 31.07.1990);
- 5) dyrektywy 92/106/EWG z dnia 7 grudnia 1992 r. w sprawie ustanowienia wspólnych zasad dla niektórych typów transportu kombinowanego towarów między państwami członkowskimi (Dz. Urz. WE L 368 z 17.12.1992);
- 6) dyrektywy 98/76/WE z dnia 1 października 1998 r. zmieniającej dyrektywę 96/26/WE w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mająca na celu ułatwienie im korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego (Dz. Urz. WE L 277 z 14.10.1998);
- 7) dyrektywy 1999/62/WE z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe (Dz. Urz. WE L 187 z 20.07.1999);
- 7a) dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń (WE) nr 561/2006 i (UE) nr 165/2014 oraz dyrektywy 2002/15/WE w odniesieniu do przepisów socjalnych dotyczących działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/EWG (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 35, Dz. Urz. UE L 21 z 24.01.2009, str. 39, Dz. Urz. UE L 29 z 31.01.2009, str. 45, Dz. Urz. UE L 256 z 29.09.2009, str. 38 oraz Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8);
- 8) (uchylony)

- 1) krajowego transportu drogowego;
- 2) międzynarodowego transportu drogowego;
- 3) niezarobkowego krajowego przewozu drogowego;
- 4) niezarobkowego międzynarodowego przewozu drogowego.

9) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/47/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie drogowej kontroli technicznej dotyczącej zdolności do ruchu drogowego pojazdów użytkowych poruszających się w Unii oraz uchylającej dyrektywę 2000/30/WE (Dz. Urz. UE L 127 z 29.04.2014, str. 134 oraz Dz. Urz. UE L 197 z 04.07.2014, str. 87);

10) dyrektywy delegowanej Komisji (UE) 2021/1716 z dnia 29 czerwca 2021 r. zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/47/UE w odniesieniu do zmian w oznaczeniach kategorii pojazdów wynikających ze zmian w prawodawstwie dotyczącym homologacji typu (Dz. Urz. UE L 342 z 27.09.2021, str. 45).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie – z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

2) Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 51, z późn. zm.);

2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 72, z późn. zm.);

3) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, z późn. zm.);

4) decyzji Komisji z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie minimalnych wymogów dotyczących danych, które mają być wprowadzane do krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 339 z 22.12.2009, str. 36);

5) (uchylony)

6) rozporządzenia Komisji (UE) nr 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniającego załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8);

7) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/480 z dnia 1 kwietnia 2016 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące połączenia krajowych rejestrów elektronicznych przedsiębiorców transportu drogowego i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 1213/2010 (Dz. Urz. UE L 87 z 02.04.2016, str. 4 oraz Dz. Urz. UE L 206 z 09.08.2017, str. 3);

8) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2205 z dnia 29 listopada 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad dotyczących procedur zgłaszania pojazdów użytkowych wykazujących poważne lub niebezpieczne usterki stwierdzone podczas drogowej kontroli technicznej (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2017, str. 3);

9) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów (Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 1);

10) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym (Dz. Urz. UE L 249 z 31.07.2020, str. 17).

2. Ustawa określa również:

- 1) zasady działania Inspekcji Transportu Drogowego;
- 2) odpowiedzialność za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego:
 - a) podmiotów wykonujących przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem,
 - b) kierowców,
 - c) osób zarządzających transportem,
 - d) innych osób wykonujących czynności związane z przewozem drogowym;
- 3) zasady i tryb wyznaczania dworców, w których jest udzielana pomoc osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej;
- 4) zasady ochrony praw pasażerów.

Art. 2. Na zasadzie wzajemności, o ile umowy międzynarodowe ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską nie stanowią inaczej, przedsiębiorca zagraniczny uprawniony do wykonywania transportu drogowego na podstawie prawa właściwego dla kraju jego siedziby może go wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w ustawie.

Art. 3. 1. Przepisów ustawy nie stosuje się do przewozu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi lub zespołami pojazdów:

- 1) przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą – w niezarobkowym przewozie drogowym osób;
- 2) o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony:
 - a) w krajowym transporcie drogowym rzeczy, w przypadku gdy przedsiębiorca wykonuje wyłącznie krajowy transport drogowy rzeczy,
 - b) w niezarobkowym przewozie drogowym rzeczy;
- 2a) o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 tony w transporcie drogowym rzeczy;
- 3) zespołów ratownictwa medycznego oraz w ramach usług transportu sanitarnego.

1a. Przepisy ustawy stosuje się do kontroli przez Inspekcję Transportu Drogowego:

- 1) przestrzegania przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1047, z późn. zm.³⁾);
- 2) prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 320).
- 3) (uchylony)
- 4) przestrzegania przepisów dotyczących delegowania kierowców w transporcie drogowym na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym (Dz. U. poz. 1523).

2. Do przewozów drogowych wykonywanych:

- 1) w ramach powszechnych usług pocztowych,
- 2) w ramach usług polegających na przewozie odpadów komunalnych lub nieczystości ciekłych,
- 3) przez podmioty niebędące przedsiębiorcami,
- 4) w ramach usuwania skutków awarii lub wypadków pojazdami pomocy drogowej

– stosuje się odpowiednio przepisy ustawy dotyczące niezarobkowego przewozu drogowego.

Art. 4. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) krajowy transport drogowy – podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym jazda pojazdu, miejsce rozpoczęcia lub zakończenia podróży i przejazdu oraz droga znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) międzynarodowy transport drogowy – podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 919, 1053, 1088, 1123, 1193, 1234, 1394, 1720, 1723 i 2029.

z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, przy czym jazda pojazdu między miejscem początkowym i docelowym odbywa się z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) transport drogowy – krajowy transport drogowy lub międzynarodowy transport drogowy; określenie to obejmuje również:
 - a) każdy przejazd drogowy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do działalności gospodarczej, niespełniający warunków, o których mowa w pkt 4,
 - b) działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy,
 - c) działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób;
- 4) niezarobkowy przewóz drogowy – przewóz na potrzeby własne – każdy przejazd pojazdu po drogach publicznych z pasażerami lub bez, załadowanego lub bez ładunku, przeznaczonego do nieodpłatnego krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego osób lub rzeczy, wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej, spełniający łącznie następujące warunki:
 - a) pojazdy samochodowe używane do przewozu są prowadzone przez przedsiębiorcę lub jego pracowników,
 - b) przedsiębiorca legitymuje się tytułem prawnym do dysponowania pojazdami samochodowymi,
 - c) w przypadku przejazdu pojazdu załadowanego – rzeczy przewożone są własnością przedsiębiorcy lub zostały przez niego sprzedane, kupione, wynajęte, wdzierżawione, wyprodukowane, wydobyte, przetworzone lub naprawione albo celem przejazdu jest przewóz osób lub rzeczy z przedsiębiorstwa lub do przedsiębiorstwa na jego własne potrzeby, a także przewóz pracowników i ich rodzin,
 - d) nie jest przewozem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych;
- 5) niezarobkowy krajowy przewóz drogowy – przewóz na potrzeby własne wykonywany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) niezarobkowy międzynarodowy przewóz drogowy – przewóz na potrzeby własne wykonywany z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej;

- 6a) przewóz drogowy – transport drogowy lub niezarobkowy przewóz drogowy, a także inny przewóz drogowy w rozumieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 561/2006”;
- 7) przewóz regularny – publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie i w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 8 oraz z 2023 r. poz. 1720);
- 7a) (uchylony)
- 8) linia komunikacyjna – połączenie komunikacyjne na określonej drodze między przystankami wskazanymi w rozkładzie jazdy, po której odbywają się regularne przewozy osób;
- 8a) przystanek – miejsce przeznaczone do wsiadania lub wysiadania pasażerów na danej linii komunikacyjnej, oznaczone w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, z informacją o rozkładzie jazdy, z uwzględnieniem godzin odjazdów środków transportowych przewoźnika drogowego uprawnionego do korzystania z tego miejsca;
- 9) przewóz regularny specjalny – niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób;
- 10) przewóz wahadłowy – wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu łącznie następujących warunków:
- a) każda grupa osób przewiezionych do miejsca docelowego wraca do miejsca początkowego,
 - b) miejsce początkowe i miejsce docelowe oznaczają odpowiednio miejsce rozpoczęcia usługi przewozowej oraz miejsce zakończenia usługi przewozowej, z uwzględnieniem w każdym przypadku okolicznych miejscowości leżących w promieniu 50 km;

- 11) przewóz okazjonalny – przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego;
- 12) przewóz kabotażowy – przewóz wykonywany pojazdem samochodowym zarejestrowanym za granicą lub przez przedsiębiorcę zagranicznego między miejscami położonymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 13) transport kombinowany – przewóz rzeczy, podczas którego samochód ciężarowy, przyczepa, naczepa z jednostką ciągnącą lub bez jednostki ciągnącej, nadwozie wymienne lub kontener 20-stopowy lub większy korzysta z drogi w początkowym lub końcowym odcinku przewozu, a na innym odcinku z usługi kolei, żeglugi śródlądowej lub transportu morskiego, przy czym odcinek morski przekracza 100 km w linii prostej; odcinek przewozu początkowego lub końcowego oznacza przewóz:
 - a) pomiędzy punktem, gdzie rzeczy są załadowane, i najbliższą odpowiednią kolejową stacją załadunkową dla odcinka początkowego oraz pomiędzy najbliższą odpowiednią kolejową stacją wyładunkową a punktem, gdzie rzeczy są wyładowane, dla końcowego odcinka lub
 - b) wewnątrz promienia nieprzekraczającego 150 km w linii prostej ze śródlądowego lub morskiego portu załadunku lub wyładunku;
- 14) międzynarodowy transport kombinowany – transport kombinowany, podczas którego następuje przekroczenie granicy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 14a) operacja transportu intermodalnego – operacje:
 - a) transportu kombinowanego albo międzynarodowego transportu kombinowanego,
 - b) transportowe obejmujące żeglugę śródlądową lub transport morski, których częścią jest transport drogowy o długości początkowego lub końcowego odcinka drogowego nieprzekraczającego 150 km na terytorium Unii Europejskiej, przy czym gdy jest to niezbędne w celu dotarcia do najbliższego miejsca umożliwiającego obsługę pojazdu dokonującego operacji transportu intermodalnego, przewoźnik może przekroczyć długość odcinka drogowego;
- 14b) wysyłający – uczestnik operacji transportu intermodalnego będący:

- a) załadowcą wskazanym w konosamencie lub innym dokumencie, na podstawie którego odbywa się przewóz – w przypadku wykonywania operacji transportu intermodalnego obejmującej, oprócz odcinka przewozu drogowego, transport morski,
 - b) nadawcą – w przypadku wykonywania operacji transportu intermodalnego obejmującej, oprócz odcinka przewozu drogowego, transport kolejowy lub żeglugę śródlądową;
- 15) przewoźnik drogowy – przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
 - 16) zagraniczny przewoźnik drogowy – zagraniczny przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego na podstawie przepisów obowiązujących w państwie, w którym znajduje się jego siedziba;
 - 17) licencja – decyzja administracyjna wydana przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
 - 18) zezwolenie – decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu, Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego;
 - 19) zezwolenie zagraniczne – dokument otrzymany na podstawie umowy międzynarodowej od właściwego organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej przekazywany przewoźnikowi drogowemu i upoważniający go do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, jednokrotnie lub wielokrotnie, do lub z terytorium państwa określonego w zezwoleniu lub tranzytem przez jego terytorium;
 - 19a) formularz jazdy – dokument wydawany na podstawie art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, z późn. zm.) oraz na

podstawie umowy w sprawie międzynarodowych okazjonalnych przewozów pasażerów autokarami i autobusami (Umowa INTERBUS), sporządzonej w Brukseli dnia 11 grudnia 2000 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 1076);

20) certyfikat kompetencji zawodowych – dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji i wiedzy niezbędnych do podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;

21) (uchylony)

21a) baza eksploatacyjna – miejsce będące w dyspozycji przedsiębiorcy, przystosowane do prowadzenia działalności transportowej w sposób zorganizowany i ciągły, w skład którego wchodzi co najmniej jeden z następujących elementów: miejsce postojowe dla pojazdów wykorzystywanych w transporcie drogowym, miejsce załadunku, rozładunku lub łączenia ładunków, miejsce konserwacji lub naprawy pojazdów; przez bazę eksploatacyjną należy rozumieć także centrum operacyjne pracodawcy, o którym mowa w przepisach rozporządzenia (WE) nr 561/2006;

21b) zezwolenie na odstępstwo – zezwolenie na odstępstwo od zakazu przewozu drogowego towarów, wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej na podstawie art. 1zc rozporządzenia Rady (WE) nr 765/2006 z dnia 18 maja 2006 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi i udziałem Białorusi w agresji Rosji wobec Ukrainy (Dz. Urz. UE L 134 z 20.05.2006, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), zwanego

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 294 z 25.10.2006, str. 25, Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 180 z 09.07.2008, str. 5, Dz. Urz. UE L 28 z 02.02.2011, str. 17, Dz. Urz. UE L 76 z 22.03.2011, str. 13, Dz. Urz. UE L 136 z 24.05.2011, str. 48, Dz. Urz. UE L 161 z 21.06.2011, str. 1, Dz. Urz. UE L 265 z 11.10.2011, str. 6 i 8, Dz. Urz. UE L 335 z 17.12.2011, str. 15, Dz. Urz. UE L 38 z 11.02.2012, str. 3, Dz. Urz. UE L 55 z 29.02.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 87 z 24.03.2012, str. 37, Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 307 z 07.11.2012, str. 1 i 7, Dz. Urz. UE L 143 z 30.05.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 288 z 30.10.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 16 z 21.01.2014, str. 3, Dz. Urz. UE L 200 z 09.07.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 311 z 31.10.2014, str. 2, Dz. Urz. UE L 185 z 14.07.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 206 z 01.08.2015, str. 16, Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2015, str. 62 i 71, Dz. Urz. UE L 52 z 27.02.2016, str. 19 i 22, Dz. Urz. UE L 50 z 28.02.2017, str. 9, Dz. Urz. UE L 54 z 24.02.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 182 z 08.07.2019, str. 33, Dz. Urz. UE L 319 I z 02.10.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 370 I z 06.11.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 426 I z 17.12.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 68 z 26.02.2021, str. 29, Dz. Urz. UE L 197 I z 04.06.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 219 I z 21.06.2021, str. 1, 3 i 55, Dz. Urz. UE L 224 I z 24.06.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 405 z 16.11.2021, str. 1 i 3, Dz. Urz. UE L 430 I z 02.12.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 37 z 18.02.2022, str. 4, Dz. Urz. UE L 46 z 25.02.2022, str. 3, Dz. Urz. UE L 67 z 02.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 82 z 09.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 111 z 08.04.2022, str. 67, Dz. Urz. UE L 114 z 12.04.2022, str. 60,

dalej „rozporządzeniem 765/2006”, lub art. 31 rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz. Urz. UE L 229 z 31.07.2014, str. 1, z późn. zm.⁵⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 833/2014”;

- 22) obowiązki lub warunki przewozu drogowego – obowiązki lub warunki wynikające z przepisów ustawy oraz:
- a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 05.01.2005, str. 1, z późn. zm.⁶⁾),
 - b) rozporządzenia (WE) nr 561/2006,
 - c) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 12.07.2006, str. 1, z późn. zm.⁷⁾),
 - d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady

Dz. Urz. UE L 153 z 03.06.2022, str. 1 i 11, Dz. Urz. UE L 190 z 19.07.2022, str. 5 oraz Dz. Urz. UE L 61 z 27.02.2023, str. 20.

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 246 z 21.08.2014, str. 59, Dz. Urz. UE L 271 z 12.09.2014, str. 3, Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 20, Dz. Urz. UE L 263 z 08.10.2015, str. 10, Dz. Urz. UE L 316 z 01.12.2017, str. 15, Dz. Urz. UE L 182 z 08.07.2019, str. 33, Dz. Urz. UE LI 42 z 23.02.2022, str. 74, Dz. Urz. UE L 49 z 25.02.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2022, str. 78, Dz. Urz. UE L 57 z 28.02.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 63 z 02.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 65 z 02.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 81 z 09.03.2022, str. 1, Dz. Urz. UE LI 87 z 15.03.2022, str. 13, Dz. Urz. UE L 111 z 08.04.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 114 z 12.04.2022, str. 60, Dz. Urz. UE L z 12.04.2022, str. 214, Dz. Urz. UE L 153 z 03.06.2022, str. 53, Dz. Urz. UE L 167 I z 24.06.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 193 z 21.07.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 259 I z 06.10.2022, str. 3, Dz. Urz. UE L 311 I z 03.12.2022, str. 1 i 5, Dz. Urz. UE L 322 I z 16.12.2022, str. 1, Dz. Urz. UE L 26 z 30.01.2023, str. 1, Dz. Urz. UE L 32 I z 04.02.2023, str. 1 i 4, Dz. Urz. UE L 59 I z 25.02.2023, str. 6 oraz Dz. Urz. UE L 94 z 03.04.2023, str. 19.

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2008, str. 35, Dz. Urz. UE L 336 z 20.12.2011, str. 86 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 01.09.2017, str. 31.

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 309 z 27.11.2007, str. 7, Dz. Urz. UE L 188 z 16.07.2008, str. 7, Dz. Urz. UE L 299 z 08.11.2008, str. 50, Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2009, str. 109, Dz. Urz. UE L 97 z 16.04.2009, str. 8, Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 114, Dz. Urz. UE L 119 z 13.05.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 182 z 12.07.2011, str. 2, Dz. Urz. UE L 46 z 17.02.2012, str. 30, Dz. Urz. UE L 79 z 21.03.2013, str. 19, Dz. Urz. UE L 330 z 10.12.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 334 z 13.12.2013, str. 46, Dz. Urz. UE L 189 z 27.06.2014, str. 135, Dz. Urz. UE L 332 z 19.11.2014, str. 15, Dz. Urz. UE L 277 z 22.10.2015, str. 61 oraz Dz. Urz. UE L 294 z 11.11.2015, str. 1.

- dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 51, z późn. zm.⁸⁾),
- e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 72, z późn. zm.⁹⁾),
- f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006,
- g) rozporządzenia Komisji (UE) nr 581/2010 z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie maksymalnych okresów na wczytanie odpowiednich danych z jednostek pojazdowych oraz kart kierowców (Dz. Urz. UE L 168 z 02.07.2010, str. 16),
- h) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 165/2014”, lub aktów wykonawczych do rozporządzenia (UE) nr 165/2014:
- rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/799 z dnia 18 marca 2016 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 ustanawiającego wymogi dotyczące budowy, sprawdzania, instalacji, użytkowania i naprawy

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 6, Dz. Urz. UE L 4 z 09.01.2013, str. 46 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1.

⁹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 5 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1.

- tachografów oraz ich elementów składowych (Dz. Urz. UE L 139 z 26.05.2016, str. 1, z późn. zm.¹⁰⁾¹¹⁾,
- rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/548 z dnia 23 marca 2017 r. ustanawiającego standardowy formularz pisemnego oświadczenia w sprawie usunięcia lub naruszenia plomby tachografu (Dz. Urz. UE L 79 z 24.03.2017, str. 1),
- ha) rozporządzenia 765/2006,
 - hb) rozporządzenia 833/2014,
 - i) decyzji Komisji nr 2007/230/WE z dnia 12 kwietnia 2007 r. w sprawie formularza dotyczącego przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym (Dz. Urz. UE L 99 z 14.04.2007, str. 14, z późn. zm.¹²⁾),
 - j) ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe,
 - k) ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2024 r. poz. 399),
 - l) ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
 - m) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1580),
 - n) ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2063),
 - o) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1075),
 - p) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2024 r. poz. 220),
 - q) ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2023 r. poz. 1448),

¹⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 31 oraz Dz. Urz. UE L 27 z 01.02.2017, str. 169.

¹¹⁾ Zgodnie z art. 1 ust. 3 wymienionego rozporządzenia tachografy inne niż tachografy inteligentne muszą nadal spełniać, jeśli chodzi o ich budowę, sprawdzanie, instalację, kontrolę, użytkowanie i naprawę, wymogi zawarte w załączniku 1 do tego rozporządzenia albo w załączniku 1B do rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8), stosownie do przypadku.

¹²⁾ Zmiany wymienionej decyzji zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 101 z 11.04.2008, str. 11, Dz. Urz. UE L 330 z 16.12.2009, str. 80 oraz Dz. Urz. UE L 63 z 12.03.2010, str. 31.

- r) ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1792 oraz z 2023 r. poz. 1890),
 - s) ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 2778),
 - t) ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2023 r. poz. 622, 1123, 1234, 1312, 1560 i 1872),
 - u) ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2147 oraz z 2023 r. poz. 1123),
 - v) ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, 1597, 1688, 1852 i 2029),
 - w) ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach (Dz. U. z 2023 r. poz. 324 i 1523),
 - x) wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych w zakresie przewozu drogowego,
 - y) przepisów wydanych na podstawie art. 11b,
 - z) ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym;
- 23) osoba niepełnosprawna i osoba o ograniczonej sprawności ruchowej – osobę niepełnosprawną i osobę o ograniczonej sprawności ruchowej w rozumieniu art. 3 lit. j rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2011, str. 1);
- 24) pośrednictwo przy przewozie osób – działalność gospodarczą polegającą na przekazywaniu zleceń przewozu osób samochodem osobowym, pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą lub taksówką oraz:
- a) zawieraniu umowy przewozu w imieniu klienta lub przedsiębiorcy wykonującego przewóz osób lub
 - b) pobieraniu opłaty za przewóz osób, lub
 - c) umożliwianiu zawarcia umowy przewozu lub umożliwianiu uregulowania opłaty za przewóz osób

– samochodem osobowym, pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą lub taksówką za pośrednictwem dostarczonych lub udostępnionych do tych celów środków komunikacji elektronicznej, domen internetowych, aplikacji mobilnych, programów komputerowych, systemów teleinformatycznych lub innych środków przekazu informacji.

Rozdział 2

Zasady podejmowania i wykonywania transportu drogowego

Art. 5. 1. Podjęcie i wykonywanie transportu drogowego, z zastrzeżeniem art. 5b ust. 1 i 2, wymaga uzyskania zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, na zasadach określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającym wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającym dyrektywę Rady 96/26/WE, zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1071/2009”.

2. Zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego udziela się przedsiębiorcy, jeżeli spełnia wymagania określone w rozporządzeniu (WE) nr 1071/2009.

2a. Za przestępstwa w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji uznaje się przestępstwa umyślne określone w:

- 1) art. 173–175, art. 178–180, art. 189a, art. 218–221, art. 296–306 i art. 308 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17);
- 2) art. 586–589 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18 i 96);
- 3) art. 522 i art. 523 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520 oraz z 2023 r. poz. 825, 1723, 1843 i 1860);
- 4) art. 54–61, art. 62 ust. 2, art. 62b ust. 2 i art. 66 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1939);
- 5) art. 399 i art. 400 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2309 oraz z 2023 r. poz. 1723 i 1860);

6) art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 60 § 1 i 2, art. 62 § 1–4, art. 65 § 1–2b, art. 67 § 1 i 2, art. 69a § 1, art. 69b § 1, art. 69c § 1, art. 73a, art. 76a § 1 i 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2024 r. poz. 628).

2b. W przypadku gdy do skazania doszło poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, za przestępstwa w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji uznaje się przestępstwa odpowiadające znamionom przestępstw wymienionych w ust. 2a.

2c. Wymóg, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. g rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, uznaje się za spełniony, jeżeli przedsiębiorca dysponuje odpowiednią do skali prowadzenia działalności bazą eksploatacyjną, znajdującą się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wyposażoną co najmniej w miejsca postojowe dla pojazdów wykorzystywanych w transporcie drogowym w liczbie odpowiadającej co najmniej 1/3 liczby pojazdów zgłoszonych przez przewoźnika do organu wydającego zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, z uwzględnieniem ust. 2d. W przypadku zgłoszenia nie więcej niż dwóch pojazdów konieczne jest dysponowanie co najmniej jednym miejscem postojowym.

2d. W przypadku posiadania przez przewoźnika drogowego kilku baz eksploatacyjnych znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej łączna liczba miejsc postojowych musi odpowiadać co najmniej 1/3 liczby pojazdów zgłoszonych przez przewoźnika drogowego do organu wydającego zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

3. Zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego udziela się na czas nieoznaczony.

Art. 5a. 1. Podjęcie i wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego wymaga uzyskania odpowiedniej licencji wspólnotowej, na zasadach określonych w:

1) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącym wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych, zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1072/2009”, lub

2) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 561/2006, zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1073/2009”.

2. Licencji wspólnotowej udziela się przedsiębiorcy, jeżeli posiada zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

3. Licencja wspólnotowa, o której mowa w ust. 1, jest zezwoleniem w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236).

Art. 5b. 1. Podjęcie i wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób:

- 1) samochodem osobowym,
- 2) pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą,
- 3) taksówką

– wymaga uzyskania odpowiedniej licencji.

2. Podjęcie i wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie:

- 1) rzeczy,
- 2) osób

– wymaga uzyskania odpowiedniej licencji.

3. Licencji, o której mowa w ust. 1 i 2, udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 2 lata i nie dłuższy niż 50 lat, uwzględniając wniosek strony.

4. Licencja, o której mowa w ust. 1 i 2, jest zezwoleniem w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 5c. 1. Licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 i 2, udziela się przedsiębiorcy, jeżeli:

- 1) członkowie organu zarządzającego osoby prawnej, osoby zarządzające spółką jawną lub komandytową, a w przypadku innego przedsiębiorcy – osoby prowadzące działalność gospodarczą:

- a) nie zostały skazane prawomocnym wyrokiem za przestępstwa karne skarbowe lub przestępstwa umyślne: przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów, środowisku lub warunkom pracy i płacy albo inne mające związek z wykonywaniem zawodu,
 - b) nie wydano im prawomocnego orzeczenia zakazującego wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;
- 2) (uchylony)
 - 3) (uchylony)
 - 4) przedsiębiorca osobiście wykonujący przewóz, zatrudnieni przez niego kierowcy oraz osoby niezatrudnione przez przedsiębiorcę, lecz wykonujące osobiście przewóz na jego rzecz nie byli prawomocnie skazani za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, a także za przestępstwa, o których mowa w art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a ponadto nie orzeczono prawomocnie wobec nich zakazu wykonywania zawodu kierowcy;
 - 5) posiada on tytuł prawny do dysponowania pojazdem lub pojazdami samochodowymi spełniającymi wymagania techniczne określone przepisami prawa o ruchu drogowym, którymi transport drogowy ma być wykonywany;
 - 6) osoby, o których mowa w pkt 4, spełniają wymagania określone w art. 39a ust. 1 pkt 2–4.

2. Licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 1, udziela się przedsiębiorcy, jeżeli:

- 1) spełnia wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 1;
- 2) znajduje się w sytuacji finansowej zapewniającej podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego określonej dostępnymi środkami finansowymi lub majątkiem w wysokości 50 000 euro;
- 3) przynajmniej jedna z osób zarządzających przedsiębiorstwem lub osoba zarządzająca w przedsiębiorstwie transportem drogowym legitymuje się certyfikatem kompetencji zawodowych.

2a. Licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 2, udziela się przedsiębiorcy, jeżeli:

- 1) spełnia wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 1;

- 2) znajduje się w sytuacji finansowej zapewniającej podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego określonej dostępnymi środkami finansowymi lub majątkiem w wysokości 5000 złotych;
- 3) posiada wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) albo numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS).

3. Wymogi, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i ust. 2a pkt 2, potwierdza się:

- 1) rocznym sprawozdaniem finansowym;
- 2) dokumentami potwierdzającymi:
 - a) dysponowanie środkami pieniężnymi w gotówce lub na rachunkach bankowych lub dostępnymi aktywami,
 - b) posiadanie akcji, udziałów lub innych zbywalnych papierów wartościowych,
 - c) udzielenie gwarancji lub poręczeń bankowych,
 - d) własność nieruchomości.

4. Przy ocenie sytuacji finansowej, o której mowa w ust. 2 pkt 2, stosuje się kurs średni ogłaszany przez Narodowy Bank Polski, obowiązujący w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok, w którym ocena ta jest dokonywana.

Art. 5d. Przedsiębiorca wykonujący transport drogowy w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób jest obowiązany prowadzić takie pośrednictwo wyłącznie na rzecz przedsiębiorców posiadających odpowiednią licencję, o której mowa w art. 5b ust. 1.

Art. 5e. Zabrania się prowadzenia pośrednictwa przy przewozie osób w przewozach okazjonalnych wykonywanych pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 7 osób łącznie z kierowcą.

Art. 6. 1. Licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką udziela się przedsiębiorcy, jeżeli:

- 1) spełnia wymagania określone w art. 5c ust. 1 pkt 1 i 5;
- 2) przedsiębiorca osobiście wykonujący przewóz, zatrudnieni przez niego kierowcy oraz osoby niezatrudnione przez przedsiębiorcę, lecz wykonujące osobiście przewóz na jego rzecz:

- a) (uchylona)
- b) nie byli prawomocnie skazani za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, a także za przestępstwa, o których mowa w art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a ponadto nie orzeczono prawomocnie wobec nich zakazu wykonywania zawodu kierowcy,
- c) (uchylona)
- d) spełniają wymagania określone w art. 39a ust. 1 pkt 2–4.

2. (uchylony)

2a. (uchylony)

2b. (uchylony)

3. (uchylony)

3a. (uchylony)

3b. (uchylony)

3c. (uchylony)

4. Licencja, o której mowa w ust. 1, jest udzielana na określony obszar obejmujący:

- 1) gminę;
- 2) gminy sąsiadujące – po uprzednim zawarciu przez nie porozumienia;
- 3) miasto stołeczne Warszawę.

5. Dopuszcza się wykonywanie przewozu z obszaru określonego w licencji poza ten obszar, lecz bez prawa świadczenia usług przewozowych poza obszarem określonym w tej licencji, z wyjątkiem przewozu wykonywanego w drodze powrotnej lub w przypadku złożenia zamówienia przez klienta z innego obszaru.

6. (uchylony)

7. (uchylony)

Art. 7. 1. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana oraz zawieszenie lub cofnięcie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. Organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany oraz zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego jest:

- 1) starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy określonej w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), a w przypadku przedsiębiorców będących osobami fizycznymi – adresu stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej określonego w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG);
- 2) Główny Inspektor Transportu Drogowego, w przypadku ubiegania się o licencję wspólnotową, jeżeli przedsiębiorca nie występował z wnioskiem o wydanie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego przez organ, o którym mowa w pkt 1.

3. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji wspólnotowej oraz licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, następuje w drodze decyzji administracyjnej.

4. Organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany lub cofnięcia:

- 1) licencji wspólnotowej jest Główny Inspektor Transportu Drogowego;
- 2) licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób samochodem osobowym, licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą lub licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy jest starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy określonej w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), a w przypadku przedsiębiorców będących osobami fizycznymi – adresu stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej określonego w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG);
- 3) licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką:
 - a) na obszarze, o którym mowa w art. 6 ust. 4 pkt 1, jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
 - b) na obszarze, o którym mowa w art. 6 ust. 4 pkt 2, jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy dla siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy,

- c) na obszarze, o którym mowa w art. 6 ust. 4 pkt 3, jest Prezydent miasta stołecznego Warszawy;
- 4) licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób jest Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 7a. 1. Zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz licencji wspólnotowej udziela się na wniosek przedsiębiorcy złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 307), po uiszczeniu opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1 i 11.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego adres i siedzibę określoną w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) albo w przypadku przedsiębiorców będących osobami fizycznymi – adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej określonego w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) oraz adresy lokali, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 2) (uchylony)
- 3) informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) albo numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), jeżeli są wymagane;
- 4) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 5) określenie rodzaju transportu drogowego;
- 6) określenie rodzaju i liczby pojazdów samochodowych, które przedsiębiorca będzie wykorzystywał do wykonywania transportu drogowego;
- 7) imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz numer certyfikatu kompetencji zawodowych osoby zarządzającej transportem, o której mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 albo osoby, o której mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 8) określenie liczby wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub z licencji wspólnotowej;
- 9) w przypadku licencji wspólnotowej – określenie czasu, na który ma być ona udzielona.

3. Do wniosku o udzielenie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego dołącza się:

- 1) oświadczenie osoby zarządzającej transportem następującej treści: „Oświadczam, że zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 będę pełnić rolę zarządzającego transportem” oraz kopię certyfikatu kompetencji zawodowych tej osoby albo oświadczenie osoby uprawnionej na podstawie umowy do wykonywania zadań zarządzającego transportem w imieniu przedsiębiorcy, że spełnia warunki, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. c rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, oraz kopię certyfikatu kompetencji zawodowych tej osoby;
- 2) dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 3) oświadczenie przedsiębiorcy, że dysponuje bazą eksploatacyjną wraz ze wskazaniem adresu bazy, jeżeli adres ten jest inny niż adres wskazany zgodnie z ust. 2 pkt 1;
- 4) (uchylony)
- 5) dowód uiszczenia opłaty za wydanie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego i wypisów z tego zezwolenia;
- 6) informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą osoby:
 - a) będącej członkiem organu zarządzającego osoby prawnej, osoby zarządzającej spółką jawną lub komandytową, dyrektora wykonawczego, o którym mowa w art. 300⁷⁶ ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych,
 - b) prowadzącej działalność gospodarczą – w przypadku innego przedsiębiorcy,
 - c) zarządzającej transportem lub uprawnionej na podstawie umowy do wykonywania zadań zarządzającego transportem w imieniu przedsiębiorcy– o niekaralności za przestępstwa w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, wymienione w art. 5 ust. 2a;
- 7) oświadczenie osób, o których mowa w pkt 6, o niekaralności za poważne naruszenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE)

nr 1071/2009, w tym najpoważniejsze naruszenie określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;

- 8) oświadczenie osób, o których mowa w pkt 6, o nieskazaniu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za przestępstwa w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji, które znamionami odpowiadają przestępstwom wymienionym w art. 5 ust. 2a.

4. Do wniosku o udzielenie licencji wspólnotowej dołącza się:

- 1) kopię zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
 - 2) zaświadczenie wystawione przez organ, który wydał zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, o liczbie pojazdów dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 2a) wykaz pojazdów, o których mowa w ust. 7;
- 3) dowód uiszczenia opłaty za wydanie licencji wspólnotowej i wypisów z tej licencji.

5. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w ust. 1, jest składany w postaci elektronicznej załączniki, o których mowa w ust. 3 i 4, składa się również w postaci elektronicznej.

6. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 3, 7 i 8, ust. 7 pkt 7 oraz ust. 8 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. Po uzyskaniu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego przedsiębiorca przedkłada do organu, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wykaz pojazdów zawierający następujące informacje:

- 1) markę, typ;
- 2) rodzaj/przeznaczenie;
- 3) numer rejestracyjny;
- 3a) kraj rejestracji;
- 4) numer VIN;

- 5) wskazanie rodzaju tytułu prawnego do dysponowania pojazdem;
- 6) dopuszczalną masę całkowitą;
- 7) oświadczenie o wykorzystaniu pojazdu wyłącznie do transportu drogowego rzeczy pojazdem lub zespołem pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony, w przypadku gdy zgłoszonym pojazdem będzie wykonywany wyłącznie tego rodzaju transport.

8. Po uzyskaniu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego przedsiębiorca przedkłada corocznie organowi, o którym mowa w art. 7 ust. 2, w terminie do dnia 31 marca roku następnego:

- 1) oświadczenie o liczbie osób zatrudnionych, w tym osób, o których mowa w pkt 2, na dzień 31 grudnia poprzedniego roku, bez względu na formę zatrudnienia;
- 2) informację o średniej arytmetycznej liczby kierowców zatrudnionych, bez względu na formę zatrudnienia, wykonujących operacje transportowe w roku poprzedzającym obowiązek złożenia informacji.

Art. 7b. 1. Przedsiębiorca, który nie jest obowiązany na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120, 295 i 1598 oraz z 2024 r. poz. 619) do sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego może udokumentować swoją zdolność finansową, o której mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w sposób wskazany w art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia.

2. Audytorem upoważnionym do poświadczenia rocznych sprawozdań finansowych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, jest biegły rewident w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

3. Odpowiednio upoważnioną osobą do poświadczenia rocznych sprawozdań finansowych, o której mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, jest członek zarządu spółki prawa handlowego lub innej osoby prawnej, wspólnik spółki jawnej, komplementariusz spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej, lub przedsiębiorca będący osobą fizyczną.

4. Wymóg, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w zakresie prowadzenia dokumentów księgowych uznaje się za spełniony, jeżeli przedsiębiorca powierzył prowadzenie ksiąg rachunkowych

przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 76a ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, i oryginały dokumentacji przechowywane są na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Dokumenty, o których mowa w ust. 4, na żądanie uprawnionych służb kontrolnych mogą być udostępniane również w formie elektronicznej.

Art. 7c. Przedsiębiorca może, bez wyznaczania zarządzającego transportem spełniającego warunki, o których mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w drodze umowy wyznaczyć osobę fizyczną uprawnioną do wykonywania zadań zarządzającego transportem w jego imieniu, jeżeli osoba ta spełnia warunki, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

Art. 7d. 1. Organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wszczyna postępowanie administracyjne w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji przewoźnika drogowego, zarządzającego transportem lub osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c, jeżeli wobec:

- 1) członka organu zarządzającego osoby prawnej, osoby zarządzającej spółką jawną, komandytową lub komandytowo-akcyjną, dyrektora wykonawczego, o którym mowa w art. 300⁷⁶ ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, zarządzającego transportem lub osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c, został wydany prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji wymienione w art. 5 ust. 2a i 2b;
- 2) przewoźnika drogowego, zarządzającego transportem lub osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c:
 - a) wydano wykonalną decyzję administracyjną lub wykonalne decyzje administracyjne o nałożeniu kary pieniężnej za naruszenie określone w załączniku nr 3 lub 4 do niniejszej ustawy lub załączniku nr 1 do ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, które zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie

Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniającego załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/403”, zostało zakwalifikowane jako poważne naruszenie lub bardzo poważne naruszenie, jeżeli częstotliwość występowania naruszeń, zgodnie z załącznikiem II do tego rozporządzenia, wymaga oceny dobrej reputacji,

- b) wydano wykonalną decyzję administracyjną o nałożeniu kary pieniężnej za naruszenie określone w załączniku nr 3 lub 4 do niniejszej ustawy lub załączniku nr 1 do ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, które zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 zostało zakwalifikowane jako najpoważniejsze naruszenie, lub
- c) orzeczono lub nałożono prawomocnie karę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym za naruszenie, które zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 zostało zakwalifikowane jako:
 - najpoważniejsze naruszenie,
 - poważne naruszenie lub bardzo poważne naruszenie, jeżeli częstotliwość występowania naruszeń, zgodnie z załącznikiem II do tego rozporządzenia, wymaga oceny dobrej reputacji,
- d) został wydany prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 popełnionych w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

1a. Organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wszczyna postępowanie administracyjne w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji przewoźnika drogowego, jeżeli wobec kierowcy wykonującego przewóz na rzecz tego przewoźnika drogowego orzeczono lub nałożono w drodze mandatu karnego lub mandatów karnych prawomocnie karę za wykroczenie stanowiące naruszenie określone w załączniku nr 1 do niniejszej ustawy lub załączniku nr 1 do ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, które zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 zostało zakwalifikowane jako:

- 1) najpoważniejsze naruszenie;
- 2) poważne naruszenie lub bardzo poważne naruszenie, jeżeli częstotliwość występowania naruszeń, zgodnie z załącznikiem II do tego rozporządzenia, wymaga oceny dobrej reputacji.

2. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wydaje decyzję stwierdzającą utratę dobrej reputacji.

3. Po wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, weryfikuje sposób i warunki wykonywania transportu drogowego.

4. Przy dokonywaniu oceny dobrej reputacji, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, bierze pod uwagę w szczególności:

- 1) czy liczba stwierdzonych naruszeń jest nieznaczna w stosunku do liczby kierowców zatrudnionych przez przedsiębiorcę bądź będących w jego dyspozycji oraz skali prowadzonych operacji transportowych;
- 2) czy istnieje możliwość poprawy sytuacji w przedsiębiorstwie, w tym czy w przedsiębiorstwie podjęto działania mające na celu wdrożenie prawidłowej dyscypliny pracy lub wdrożono procedury zapobiegające powstawaniu naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego;
- 3) interes społeczny kontynuacji działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, w szczególności jeżeli cofnięcie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego spowodowałoby w znaczący sposób wzrost poziomu bezrobocia w miejscowości, gminie lub regionie;

4) opinię polskiej organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszającej przewoźników drogowych, działającej od co najmniej 3 lat, której przedsiębiorca jest członkiem.

5. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2:

- 1) wydaje decyzję stwierdzającą utratę dobrej reputacji – w przypadku uznania, że utrata dobrej reputacji będzie stanowiła proporcjonalną reakcję za popełnione naruszenia, albo
- 2) wydaje decyzję stwierdzającą, że dobra reputacja pozostaje nienaruszona – w przypadku uznania, że utrata dobrej reputacji będzie stanowiła nieproporcjonalną reakcję za popełnione naruszenia.

6. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 5 pkt 1:

- 1) wymóg dobrej reputacji nie jest spełniony;
- 2) organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, zawiesza zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego

– do czasu zastosowania środka rehabilitacyjnego, o którym mowa w art. 7e.

7. Wykonywanie transportu drogowego w przypadku, gdy przedsiębiorcy zawieszono zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, jest równoznaczne z wykonywaniem przewozu bez zezwolenia.

Art. 7e. Przez środki rehabilitacyjne, o których mowa w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, należy rozumieć:

- 1) zatarcie skazania za przestępstwa określone w art. 5 ust. 2a;
- 2) zatarcie skazania za przestępstwa w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 popełnione w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 3) zatarcie skazania za przestępstwa w dziedzinach określonych w art. 6 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji popełnione poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 4) zatarcie skazania za wykroczenia stanowiące naruszenia określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403;
- 5) upływ roku od dnia nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia stanowiące naruszenia określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403;
- 6) sytuację, w której nałożone sankcje administracyjne za naruszenia określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 staną się niebyłe, zgodnie z art. 94b;
- 7) upływ roku od dnia orzeczenia lub nałożenia prawomocnie kary w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym za naruszenia określone w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403.

Art. 8. 1. Licencji, o których mowa w art. 5b ust. 1 i 2, udziela się na wniosek przedsiębiorcy złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, po uiszczeniu opłaty, o której mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego adres i siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 2) informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) albo numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS):
 - a) w przypadku licencji, o których mowa w art. 5b ust. 1 i ust. 2 pkt 1, jeżeli są wymagane,
 - b) w przypadku licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 2;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) określenie rodzaju i zakresu transportu drogowego, a w zakresie transportu drogowego taksówką – także obszaru wykonywania przewozu;
- 5) określenie czasu, na który licencja ma być udzielona;
- 6) określenie rodzaju i liczby pojazdów samochodowych, które przedsiębiorca będzie wykorzystywał do wykonywania transportu drogowego – w przypadku

wykonywania transportu drogowego w zakresie, o którym mowa w art. 5b ust. 1;

- 7) określenie liczby wypisów z licencji – w przypadku wykonywania transportu drogowego w zakresie, o którym mowa w art. 5b ust. 1.

3. Do wniosku o udzielenie licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, dołącza się:

- 1) oświadczenie osoby zarządzającej transportem następującej treści:
„Oświadczam, że zgodnie z art. 5c ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym będę pełnić rolę osoby zarządzającej transportem drogowym w przedsiębiorstwie” oraz kopię certyfikatu kompetencji zawodowych tej osoby;
- 2) oświadczenie członków organu zarządzającego osoby prawnej, osoby zarządzającej spółką jawną lub komandytową, a w przypadku innego przedsiębiorcy – osoby prowadzącej działalność gospodarczą, że spełnia wymóg dobrej reputacji, o którym mowa w art. 5c ust. 1 pkt 1;
- 3) dokumenty potwierdzające spełnienie warunku, o którym mowa w art. 5c ust. 2 pkt 2 albo ust. 2a pkt 2;
- 3a) dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 2–4;
- 4) zaświadczenie o niekaralności opatrzone datą nie wcześniejszą niż miesiąc przed złożeniem wniosku, potwierdzające, że odpowiednio przedsiębiorca osobiście wykonujący przewozy, zatrudnieni przez niego kierowcy oraz osoby niezatrudnione przez przedsiębiorcę, lecz wykonujące osobiście przewóz na jego rzecz, spełniają warunki, o których mowa w art. 5c ust. 1 pkt 4 lub w art. 6 ust. 1 pkt 2;
- 5) wykaz pojazdów zawierający następujące informacje:
 - a) markę, typ,
 - b) rodzaj/przeznaczenie,
 - c) numer rejestracyjny,
 - d) numer VIN,
 - e) wskazanie rodzaju tytułu prawnego do dysponowania pojazdem;
- 6) dowód uiszczenia opłaty za wydanie licencji i wypisów z tej licencji.

4. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w postaci elektronicznej załączniki, o których mowa w ust. 3, składa się również w postaci elektronicznej.

5. Przy składaniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie dołącza się dokumentów, o których mowa w ust. 3:

- 1) pkt 1 i 3 – gdy wniosek dotyczy licencji, o których mowa w art. 5b ust. 1;
- 2) pkt 3a, 4 i 5 – gdy wniosek dotyczy licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 1;
- 3) pkt 1, 3a, 4 i 5 – gdy wniosek dotyczy licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 2.

6. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Art. 9. (uchylony)

Art. 10. (uchylony)

Art. 11. 1. W zezwoleniu na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz w licencji określa się w szczególności:

- 1) numer ewidencyjny zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji;
- 2) organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji;
- 3) datę udzielenia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji;
- 4) podstawę prawną;
- 5) przedsiębiorcę, jego adres i siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 6) rodzaj i zakres transportu drogowego;
- 7) oznaczenie obszaru przewozów – w przypadku licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką;
- 8) termin ważności.

2. Organ udzielający zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wydaje wypis lub wypisy z tego zezwolenia w liczbie nie większej niż liczba pojazdów samochodowych określonych we wniosku o udzielenie zezwolenia, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

2a. W przypadku utraty uprawnień wynikających z licencji wspólnotowej organem właściwym w sprawach wynikających z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, wydanego przez organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, jest starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy określonej w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), a w przypadku przedsiębiorców będących osobami fizycznymi – adresu stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej określonego w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG).

2b. W przypadku, o którym mowa w ust. 2a, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, przekazuje akta sprawy w terminie 30 dni od dnia utraty uprawnień.

2c. Przepisów ust. 2a i 2b nie stosuje się, jeżeli wniosek o wydanie licencji wspólnotowej na kolejny okres wpłynął do organu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, przed upływem ważności dotychczasowej licencji i na skutek jego rozpoznania przedsiębiorcy zostanie udzielona licencja wspólnotowa.

3. Organ udzielający licencji wspólnotowej, o którym mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1, wydaje wypis lub wypisy z tej licencji w liczbie nie większej niż liczba pojazdów samochodowych określonych we wniosku o udzielenie licencji, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

4. Organ udzielający licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1, wydaje wypis lub wypisy z tej licencji w liczbie nie większej niż liczba pojazdów samochodowych określonych we wniosku o udzielenie licencji.

Art. 11a. 1. Zabrania się przedsiębiorcy posiadającemu zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję wspólnotową:

- 1) posiadania wypisów z tego zezwolenia lub tej licencji w łącznej liczbie przekraczającej liczbę pojazdów, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 2) wykorzystywania do wykonywania krajowego transportu drogowego lub międzynarodowego transportu drogowego pojazdów samochodowych:
 - a) niezgłoszonych organowi wydającemu zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego,
 - b) zarejestrowanych poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przedsiębiorca jest obowiązany zwrócić ponadliczbowe wypisy do organu, który je wydał w terminie 7 dni od dnia, w którym łączna liczba wypisów przekroczyła liczbę pojazdów, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 7a ust. 7 pkt 7, nie wydaje się wypisu lub wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

Art. 11b. 1. Rada gminy może ustalać ceny za przewozy taksówkami na terenie gminy. W mieście stołecznym Warszawie uprawnienia te przysługują Radzie Warszawy.

2. Rada gminy określa strefy cen (stawki taryfowe) obowiązujące przy przewozie osób i ładunków taksówkami.

Art. 11c. Ceny i stawki taryfowe, o których mowa w art. 11b, mają charakter cen i stawek taryfowych maksymalnych.

Art. 12. 1. Zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz licencja, o której mowa w art. 5b ust. 1, uprawniają do wykonywania przewozu wyłącznie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Licencja, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 i 2, nie uprawnia do wykonywania transportu drogowego taksówką.

3. Licencja wspólnotowa uprawnia do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego zgodnie z rodzajem przewozów w niej określonym. Licencja ta uprawnia również do wykonywania krajowego transportu drogowego, zgodnie z rodzajem przewozów w niej określonym.

Art. 13. 1. Zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji nie można odstępować osobom trzecim ani przenosić uprawnień z nich wynikających na osobę trzecią.

2. Organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji wspólnotowej lub licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 lub 2, przenosi, w drodze decyzji administracyjnej, uprawnienia z nich wynikające w razie:

- 1) (uchylony)
- 2) połączenia, podziału lub przekształcenia, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, nabycia przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 45b ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz. U. z 2021 r. poz. 170), albo sprzedaży przedsiębiorstwa, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, przedsiębiorcy posiadającego zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję – pod warunkiem spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wymagań określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1071/2009 lub pod warunkiem spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z licencji wymagań odpowiednio określonych w art. 5a lub art. 5c ust. 1 lub 2, lub art. 6 ust. 1.

3. Postępowanie, o którym mowa w ust. 2, wszczyna się na wniosek przedsiębiorcy przejmującego uprawnienia.

Art. 13a. Do licencji wspólnotowej oraz zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, w przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w art. 42 ust. 1 albo 5 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw, nie stosuje się przepisów art. 43 ust. 2 i 3 oraz art. 45d ust. 2 i 3 tej ustawy. Decyzję w sprawie przeniesienia licencji wspólnotowej albo zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

Art. 13b. 1. Rozliczenie opłaty za przewóz osób samochodem osobowym, w tym taksówką, z wyjątkiem przewozu okazjonalnego, o którym mowa w art. 18 ust. 4b pkt 2, może się odbywać przy użyciu aplikacji mobilnej spełniającej wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 4 oraz wymagania dla kas rejestrujących mających postać oprogramowania określone w przepisach o podatku od towarów i usług.

1a. W przypadku rozliczania opłaty za przewóz osób przy użyciu aplikacji mobilnej, o której mowa w ust. 1, kierowca, na żądanie uprawnionego organu kontroli, jest obowiązany okazywać i udostępniać urządzenie, na którym jest zainstalowana aplikacja mobilna, do kontroli w zakresie spełnienia wymagań dla aplikacji mobilnej określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 4 oraz wymagań dla kas rejestrujących mających postać oprogramowania określonych w przepisach o podatku od towarów i usług.

2. Aplikacja mobilna może działać przy udziale systemu teleinformatycznego. Wymiana danych pomiędzy aplikacją mobilną a systemem teleinformatycznym zapewnia bezpieczeństwo przesyłania danych.

3. Aplikacja mobilna zapewnia rozliczalność operacji związanych z przewozem osób oraz integralność i bezpieczeństwo gromadzonych danych. W przypadku aplikacji mobilnej działającej przy udziale systemu teleinformatycznego zdanie pierwsze stosuje się.

4. Minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) minimalne wymagania funkcjonalne dla aplikacji mobilnej oraz aplikacji mobilnej działającej przy udziale systemu teleinformatycznego,
- 2) sposób zabezpieczenia danych gromadzonych przez aplikację mobilną oraz system teleinformatyczny

– mając na uwadze potrzebę prawidłowego naliczania opłat za przewóz osób oraz zabezpieczenia danych gromadzonych przez aplikację mobilną.

Art. 14. 1. Przewoźnik drogowy jest obowiązany zgłaszać w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, organowi, który udzielił:

- 1) zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji wspólnotowej, zmiany danych, o których mowa w art. 7a,
- 2) licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, zmiany danych, o których mowa w art. 8

– nie później niż w terminie 28 dni od dnia ich powstania.

2. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, obejmują dane zawarte w zezwoleniu na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, przedsiębiorca jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę treści zezwolenia lub licencji.

3. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1 pkt 1, polegają na zwiększeniu liczby pojazdów, przedsiębiorca jest obowiązany udokumentować zdolność finansową dla każdego zgłoszonego pojazdu samochodowego, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, i może wystąpić z wnioskiem o wydanie dodatkowych wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub z licencji.

4. (uchylony)

Art. 14a. 1. Przewoźnik drogowy może zawiesić, w całości albo w części, wykonywanie transportu drogowego łącznie na okres nie dłuższy niż 36 miesięcy, w okresie każdych następujących po sobie 10 lat, licząc od dnia uzyskania licencji lub zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, jednak nie dłużej niż na okres, na jaki zostało wydane to uprawnienie.

2. Przewoźnik drogowy zawieszający wykonywanie transportu drogowego jest obowiązany w terminie 14 dni od dnia, w którym rozpoczęty został okres zawieszenia:

- 1) zawiadomić organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, o zawieszeniu wykonywania transportu drogowego; w zawiadomieniu podaje się:
 - a) okres, na który zawieszono wykonywanie transportu drogowego,
 - b) liczbę wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub liczbę wypisów z licencji odpowiadającą liczbie pojazdów samochodowych, którymi zaprzestano wykonywania przewozów drogowych – w przypadku częściowego zawieszenia wykonywania transportu drogowego;

2) zwrócić do organu, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji:

- a) wszystkie wypisy z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub wszystkie wypisy z licencji – w przypadku zawieszenia wykonywania transportu drogowego w całości,
- b) wypisy z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub wypisy z licencji odpowiadające liczbie pojazdów samochodowych, którymi zaprzestano wykonywania przewozów drogowych – w przypadku częściowego zawieszenia wykonywania transportu drogowego.

3. Organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, wydaje z urzędu zwrócone wypisy z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję lub wypisy z licencji, w terminie 7 dni przed upływem okresu, na jaki zostało zawieszona wykonywanie transportu drogowego.

4. Jeżeli wykonywanie transportu drogowego zostało zawieszona na okres przekraczający 3 miesiące, organ który udzielił licencji dokonuje, w terminie 14 dni od dnia spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 2, zwrotu części opłaty wniesionej za wydanie licencji i wypisów z licencji z zastrzeżeniem *ust. 5*, proporcjonalnie do:

- 1) okresu zawieszenia wykonywania transportu drogowego;
- 2) liczby zawieszonych wypisów z licencji.

5. (uchylony)

6. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki zwrotu części opłaty, uwzględniając zasadę proporcjonalnego zwrotu opłaty, o której mowa w ust. 4.

Art. 15. 1. Licencję, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, cofa się:

- 1) w przypadku gdy:
 - a) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją,
 - b) przedsiębiorca nie podjął działalności objętej licencją w ciągu 6 miesięcy od dnia jej wydania, pomimo wezwania organu licencyjnego do jej podjęcia;

- 2) jeżeli jej posiadacz:
 - a) nie spełnia wymagań uprawniających do wykonywania działalności w zakresie transportu drogowego,
 - b) rażąco naruszył warunki określone w licencji lub inne warunki wykonywania działalności objętej licencją określone przepisami prawa,
 - c) odstąpił licencję lub wypis z licencji osobie trzeciej,
 - d) zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją, a w szczególności nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, transportu drogowego co najmniej przez 6 miesięcy,
 - e) rażąco narusza przepisy dotyczące czasu pracy kierowców lub kwalifikacji kierowców;
- 3) (uchylony)
- 4) (uchylony)
- 5) jeżeli posiadacz licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób wykonuje czynności takiego pośrednictwa na rzecz podmiotu nieposiadającego odpowiedniej licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1.

2. Cofnięcie licencji w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 lit. a, b, d oraz lit. e poprzedza się pisemnym ostrzeżeniem przedsiębiorcy, że w przypadku ponownego stwierdzenia naruszenia tych przepisów wszczyna się postępowanie w sprawie cofnięcia licencji. Przepisu nie stosuje się, gdy posiadacz licencji przestał spełniać wymagania, o których mowa w art. 5c ust. 1 pkt 1 lit. a.

2a. Przepisu ust. 1 pkt 2 lit. d nie stosuje się, jeżeli przewoźnik zawiadomił organ, który udzielił licencji, o zawieszeniu wykonywania transportu drogowego, w trybie i na zasadach określonych w art. 14a.

3. Licencja, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, może być cofnięta, jeżeli jej posiadacz:

- 1) nie przedstawił, w wyznaczonym terminie, informacji i dokumentów, o których mowa w art. 8 ust. 2 i 3, art. 14 ust. 2 i art. 83;
- 2) rażąco lub wielokrotnie narusza przepisy w zakresie dopuszczalnej masy, nacisków osi lub wymiaru pojazdu;
- 3) zalega w regulowaniu, stwierdzonych decyzją ostateczną lub prawomocnym orzeczeniem, zobowiązań:

- a) celnych, podatkowych lub innych zobowiązań na rzecz Skarbu Państwa z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego,
 - b) wobec kontrahenta;
- 4) samowolnie:
- a) zmienia wskazania urządzeń pomiarowo-kontrolnych lub tachografów zainstalowanych w pojeździe, z wyłączeniem licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozów osób taksówką,
 - b) zmienia lub usuwa dane zapisane w tachografie cyfrowym lub na karcie kierowcy i karcie przedsiębiorstwa.

4. Przedsiębiorca jest obowiązany zwrócić dokumenty, o których mowa w art. 11, organowi, który udzielił licencji, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.

5. W przypadku cofnięcia licencji nie może być ona ponownie udzielona wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.

Art. 15a. 1. Wielokrotne popełnianie poważnego naruszenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, w państwie członkowskim Unii Europejskiej, może prowadzić do wszczęcia procedury cofnięcia wypisów z licencji wspólnotowej oraz zawieszenia wydawania dodatkowych wypisów z licencji wspólnotowej.

2. Przy obliczaniu częstotliwości występowania wielokrotnych naruszeń bierze się pod uwagę czas, wagę naruszenia oraz średnią liczbę kierowców wykonujących operacje transportowe dla przedsiębiorcy, zgodnie ze wzorem obliczania zawartym w załączniku II do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403.

3. Trzy poważne naruszenia lub jedno bardzo poważne naruszenie, określone w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, w przeliczeniu na kierowcę na rok w danym przedsiębiorstwie, powoduje wydanie przez organ, o którym mowa w art. 7 ust. 4 pkt 1, przedsiębiorcy mającemu siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ostrzeżenia o możliwości wszczęcia procedury, o której mowa w ust. 1.

4. W przypadku stwierdzenia drugiego bardzo poważnego naruszenia, zgodnie ze wzorem obliczania zawartym w załączniku II do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, w ciągu roku od dnia wystosowania ostrzeżenia, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, dokonuje, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) cofnięcia na okres 3 miesięcy 20 % wypisów z licencji wspólnotowej oraz zawieszenia wydawania dodatkowych wypisów z licencji wspólnotowej na okres 6 miesięcy – w przypadku posiadania przez przedsiębiorcę więcej niż 10 wypisów z licencji wspólnotowej;
- 2) cofnięcia 1 wypisu z licencji wspólnotowej na okres 3 miesięcy oraz zawieszenia wydawania dodatkowych wypisów z licencji wspólnotowej na okres 6 miesięcy – w przypadku posiadania przez przedsiębiorcę od 2 do 10 wypisów z licencji wspólnotowej;
- 3) zawieszenia wydawania dodatkowych wypisów z licencji wspólnotowej na okres 6 miesięcy – w przypadku posiadania przez przedsiębiorcę 1 wypisu z licencji wspólnotowej.

5. W przypadku stwierdzenia trzeciego bardzo poważnego naruszenia, zgodnie ze wzorem obliczania zawartym w załączniku II do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, w ciągu roku od dnia wystosowania ostrzeżenia, organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wszczyna postępowanie administracyjne w zakresie spełniania wymogu dobrej reputacji, o którym mowa w art. 7d.

6. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 3, uznaje się za niebyłe po upływie roku od dnia stwierdzenia przez organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2, bardzo poważnego naruszenia, na podstawie którego wystosowano to ostrzeżenie.

Art. 15b. 1. Liczba wypisów z licencji wspólnotowej podlegająca cofnięciu w wyniku zastosowania progów procentowych określonych w art. 15a ust. 4 podlega zaokrągleniu w dół.

2. Przedsiębiorca zwraca cofnięte wypisy z licencji wspólnotowej do organu, który je wydał, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o ich cofnięciu stała się ostateczna.

3. Za zwrot cofniętych wypisów z licencji wspólnotowej nie pobiera się opłat.

4. Liczbę posiadanych przez przedsiębiorcę wypisów z licencji wspólnotowej ustala się według stanu na dzień wszczęcia wobec przedsiębiorcy postępowania administracyjnego.

Art. 16. 1. Zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wygasa w razie:

- 1) zrzeczenia się go;
- 2) (uchylony)
- 3) likwidacji albo postanowienia o ogłoszeniu upadłości przedsiębiorcy, któremu zostało udzielone, chyba że zachodzą okoliczności określone w art. 13 ust. 2;
- 4) wydania wobec przedsiębiorcy prawomocnego orzeczenia zakazującego wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego lub orzeczenia zakazującego wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

2. Licencja wygasa w razie:

- 1) upływu okresu, na który została udzielona;
- 2) zrzeczenia się jej;
- 3) śmierci posiadacza licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 3;
- 4) likwidacji albo postanowienia o ogłoszeniu upadłości przedsiębiorcy, któremu została udzielona, chyba że zachodzą okoliczności określone w art. 13 ust. 2;
- 5) wygaśnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego – w przypadku licencji wspólnotowej.

3. Przepis art. 15 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

4. Przedsiębiorca nie może zrzec się zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji w przypadku wszczęcia postępowania o ich cofnięcie.

5. W razie śmierci osoby fizycznej posiadającej zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję, organ, który ich udzielił, na wniosek osoby, która złożyła wniosek o stwierdzenie nabycia spadku, złożony w terminie sześciu miesięcy od dnia śmierci osoby fizycznej posiadającej zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję, wyraża zgodę, w drodze decyzji administracyjnej, na wykonywanie uprawnień wynikających z zezwolenia lub licencji przez okres nie dłuższy niż 18 miesięcy od daty śmierci posiadacza zezwolenia lub licencji.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się, jeżeli ustanowiono zarząd sukcesyjny. W takim przypadku stosuje się przepisy art. 37 ust. 1 pkt 1 oraz art. 38–41 ustawy

z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw.

7. Do licencji wspólnotowej oraz zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego nie stosuje się przepisów art. 40 ust. 1 i 2 oraz art. 41 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw. Decyzję w sprawie potwierdzenia możliwości wykonywania licencji wspólnotowej albo zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Decyzji tej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 16a. 1. W razie cofnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji albo ich wygaśnięcia przedsiębiorca ma obowiązek przechowywać i udostępniać osobom uprawnionym do kontroli dokumenty i inne nośniki informacji wymagane przepisami, o których mowa w art. 4 pkt 22, przez okres jednego roku, począwszy od dnia, w którym przestał wykonywać transport drogowy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do:

- 1) przedsiębiorcy, na którego zostały przeniesione uprawnienia wynikające z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji w trybie, o którym mowa w art. 13 ust. 2;
- 2) przedsiębiorcy albo osoby fizycznej, którzy posiadali zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję i zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej lub wykonywania przewozu drogowego.

Art. 16b. 1. Organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, stwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, niezdolność zarządzającego transportem do kierowania operacjami transportowymi, jeżeli:

- 1) zarządzający transportem utracił dobrą reputację, zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 2) wobec zarządzającego transportem wydano prawomocne orzeczenie zakazujące kierowania operacjami transportowymi.

2. W przypadku stwierdzenia niezdolności zarządzającego transportem do kierowania operacjami transportowymi, zarządzający jest obowiązany zwrócić, w terminie nie dłuższym niż 7 dni, certyfikat kompetencji zawodowych organowi, o którym mowa w ust. 1.

3. Organ, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia niezwłocznie jednostkę określoną w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 o zatrzymaniu certyfikatu kompetencji zawodowych.

4. Zarządzającemu transportem uznanemu za niezdolnego do kierowania operacjami transportowymi przywraca się na jego wniosek zdolność do kierowania operacjami transportowymi, w drodze decyzji administracyjnej, po ustaniu przesłanek będących podstawą do stwierdzenia niezdolności do kierowania operacjami transportowymi oraz po zastosowaniu środka rehabilitacyjnego, o którym mowa w art. 7e, jednak nie wcześniej niż po upływie roku od daty utraty zdolności do kierowania operacjami transportowymi.

4a. Warunkiem przywrócenia zarządzającemu transportem zdolności do kierowania operacjami transportowymi jest:

- 1) odbycie trwającego co najmniej trzy miesiące szkolenia mającego na celu potwierdzenie kompetencji zawodowych zarządzającego transportem lub
- 2) złożenie z wynikiem pozytywnym egzaminu pisemnego przed komisją egzaminacyjną działającą przy jednostce określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1, obejmującego dziedziny wymienione w części I załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

4b. Do egzaminu, o którym mowa w ust. 4a pkt 2, stosuje się przepisy art. 37.

4c. Szkolenie, o którym mowa w ust. 4a pkt 1, prowadzi ośrodek szkolenia, o którym mowa w art. 39g.

5. W przypadku przywrócenia zarządzającemu transportem zdolności do kierowania operacjami transportowymi, organ, o którym mowa w ust. 1, zwraca z urzędu certyfikat kompetencji zawodowych zarządzającemu, zawiadamiając o tym jednostkę określoną w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1.

6. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy zakres wiedzy, warunki, sposób przeprowadzania i minimalną liczbę godzin szkolenia, o którym mowa w ust. 4a pkt 1,
- 2) wzór zaświadczenia o ukończeniu szkolenia, o którym mowa w ust. 4a pkt 1,
- 3) wzór zaświadczenia o złożeniu z wynikiem pozytywnym egzaminu, o którym mowa w ust. 4a pkt 2,
- 4) maksymalną wysokość opłaty za przeprowadzenie szkolenia, o którym mowa w ust. 4a pkt 1

– uwzględniając potrzebę osiągnięcia właściwego poziomu wiedzy niezbędnej do przywrócenia zarządzającemu transportem zdolności do kierowania operacjami transportowymi, wysokość rzeczywistych kosztów związanych z przeprowadzeniem szkolenia oraz konieczność ujednoczenia wydawanych zaświadczeń.

Art. 16c. Zabrania się wykonywania przewozu drogowego pojazdem dopuszczonym do ruchu na podstawie profesjonalnego dowodu rejestracyjnego, o którym mowa w art. 80s ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Art. 17. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór i opis zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz wypisu z tego zezwolenia,
- 2) wzór i opis licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób samochodem osobowym oraz wypisu z tej licencji,
- 3) wzór i opis licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą oraz wypisu z tej licencji,
- 4) wzór i opis licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką oraz wypisu z tej licencji,
- 5) wzór i opis licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy,
- 6) wzór i opis licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób,

7) rodzaje zabezpieczeń licencji wspólnotowej

– mając na uwadze ujednoczenie wzorów dokumentów i ich zabezpieczenie przed podrobieniem lub przerobieniem.

2. (uchylony)

Art. 17a. (uchylony)

Art. 17b. Minister właściwy do spraw transportu może ogłosić, w drodze obwieszczenia, wykaz państw, w stosunku do których jest wymagane posiadanie zezwolenia zagranicznego w międzynarodowym transporcie drogowym.

Rozdział 3

Transport drogowy osób

Art. 18. 1. Wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych wymaga zezwolenia:

- 1) w krajowym transporcie drogowym – wydanego, w zależności od zasięgu tych przewozów odpowiednio przez:
 - a) wójta – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze gminy,
 - b) burmistrza albo prezydenta miasta – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych w komunikacji miejskiej,
 - c) burmistrza albo prezydenta miasta, któremu powierzono to zadanie na mocy porozumienia, o którym mowa w art. 4 *pkt 7a* – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych w komunikacji miejskiej w granicach określonych w art. 4 *pkt 7a lit. a* albo *lit. b*,
 - d) burmistrza albo prezydenta miasta, będącego siedzibą związku międzygminnego, o którym mowa w art. 4 *pkt 7a* – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze gmin, które utworzyły związek międzygminny,
 - d¹) prezydenta miasta na prawach powiatu, w uzgodnieniu z właściwym starostą ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych przebiegających na obszarze miasta i sąsiedniego powiatu,
 - e) starostę, w uzgodnieniu z wójtami, burmistrzami lub prezydentami miast właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej –

na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych na obszarze powiatu, z wyłączeniem linii komunikacyjnych określonych w lit. a–d¹,

- f) marszałka województwa, w uzgodnieniu ze starostami właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych wykraczających poza obszar co najmniej jednego powiatu, jednakże niewykraczających poza obszar województwa,
- g) marszałka województwa właściwego dla siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy, w uzgodnieniu z marszałkami województw właściwymi ze względu na planowany przebieg linii komunikacyjnej – na wykonywanie przewozów na liniach komunikacyjnych wykraczających poza obszar co najmniej jednego województwa;

2) w międzynarodowym transporcie drogowym:

- a) wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego – dla linii komunikacyjnych wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- b) wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – dla linii komunikacyjnych niewykraczających poza obszar tych państw.

1a. Nie wymaga uzyskania zezwolenia tymczasowe wykonywanie przewozów osób w przypadku klęsk żywiołowych lub wystąpienia zakłóceń w przewozach wykonywanych przez podmioty innych gałęzi niż transport drogowy.

1b. W przypadku zakłóceń, o których mowa w ust. 1a, przewoźnik drogowy i podmiot, w zastępstwie którego przewozy są wykonywane, obowiązani są zawrzeć pisemne porozumienie określające warunki i termin wykonywania tych

przewozów oraz zgłosić ten fakt właściwemu organowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

2.¹³⁾ Wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wymaga zezwolenia wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Nie wymaga zezwolenia wykonywanie przewozu okazjonalnego, jeżeli:

- 1) tym samym pojazdem samochodowym na całej trasie przejazdu przewozi się tę samą grupę osób i dowozi się ją do miejsca początkowego albo
- 2) polega on na przewozie osób do miejsca docelowego, natomiast jazda powrotna jest jazdą bez osób (podróżnych), albo
- 3) polega on na jeździe bez osób do miejsca docelowego i odebraniu oraz przewiezieniu do miejsca początkowego grupy osób, która przez tego samego przewoźnika drogowego została przewieziona na zasadzie określonej w pkt 2.

4. Organy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i Główny Inspektor Transportu Drogowego wydają przedsiębiorcy wypis albo wypisy z zezwoleń w liczbie określonej we wniosku przedsiębiorcy.

4a. Przewóz okazjonalny wykonuje się pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą.

4b. Dopuszcza się przewóz okazjonalny:

- 1) pojazdami zabytkowymi,
- 2) samochodami osobowymi:
 - a) prowadzonymi przez przedsiębiorcę świadczącego usługi przewozowe albo zatrudnionego przez niego kierowcę,
 - b) na podstawie umowy zawartej bezpośrednio z klientem, każdorazowo przed rozpoczęciem usługi danego przewozu w formie pisemnej lub w formie elektronicznej, o której mowa w art. 78¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2023 r. poz. 1610, 1615,

¹³⁾ Od dnia 1 maja 2004 r. nie stosuje się do przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym zgodnie z art. 107 ustawy.

1890 i 1933), w lokalu przedsiębiorstwa będącym nieruchomością albo częścią nieruchomości,

- c) po ustaleniu opłaty ryczałtowej za przewóz przed rozpoczęciem tego przewozu; zapłata za przewóz regulowana jest na rzecz przedsiębiorcy w formie bezgotówkowej; dopuszcza się wniesienie opłat gotówką w lokalu przedsiębiorstwa

– niespełniającymi kryterium konstrukcyjnego określonego w ust. 4a i będącymi wyłączną własnością przedsiębiorcy lub stanowiącymi przedmiot leasingu tego przedsiębiorcy.

5. Przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą zabrania się:

- 1) umieszczania i używania w pojeździe taksometru;
- 2) umieszczania w sposób widoczny i czytelny z zewnątrz pojazdu oznaczeń z nazwą, adresem, telefonem, adresem strony internetowej przedsiębiorcy lub innych oznaczeń mających na celu identyfikację przedsiębiorcy, a także reklam usług taksówkowych i przedsiębiorców świadczących takie usługi;
- 3) umieszczania na dachu pojazdu lamp lub innych urządzeń technicznych.

Art. 18a. Przewoźnik wykonujący regularne przewozy osób, poza uprawnieniami pasażerów do ulgowych przejazdów określonymi w odrębnych przepisach, uwzględnia także uprawnienia pasażerów do innych ulgowych przejazdów, jeżeli podmiot, który ustanawia te ulgi, ustali z przewoźnikiem, w drodze umowy, warunki zwrotu kosztów stosowania tych ulg.

Art. 18b. 1. Przewozy regularne w krajowym transporcie drogowym wykonywane są według następujących zasad:

- 1) do przewozu używane są wyłącznie autobusy odpowiadające wymaganym ze względu na rodzaj przewozu warunkom technicznym;
- 2) rozkład jazdy jest podawany do publicznej wiadomości przez ogłoszenia na wszystkich wymienionych w rozkładzie jazdy przystankach lub dworcach;
- 3) wsiadanie i wysiadanie pasażerów odbywa się tylko na przystankach określonych w rozkładzie jazdy;

- 4) należność za przejazd jest pobierana zgodnie z cennikiem opłat, a pasażer otrzymuje potwierdzenie wniesienia opłaty w postaci biletu wydanego zgodnie z przepisami o kasach rejestrujących;
- 5) w kasach dworcowych oraz w autobusie znajduje się dostępny do wglądu pasażerów opracowany przez przewoźnika lub grupę przewoźników regulamin określający warunki obsługi podróżnych, odprawy oraz przewozu osób, bagażu i rzeczy;
- 6) cennik opłat został podany do publicznej wiadomości przy kasach dworcowych oraz w każdym autobusie wykonującym regularne przewozy osób, przy czym cennik opłat musi także zawierać ceny biletów ulgowych:
 - a) określone na podstawie odrębnych ustaw, a w szczególności ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2024 r. poz. 380),
 - b) wynikających z uprawnień pasażerów do innych ulgowych przejazdów, jeżeli podmiot, który ustanowił te ulgi, ustalił z przewoźnikiem w drodze umowy warunki zwrotu kosztów stosowania tych ulg;
- 7) zgodnie z warunkami przewozu osób określonymi w zezwoleniu, o którym mowa w art. 18.

2. Podczas wykonywania przewozów regularnych zabrania się:

- 1) używania do przewozu:
 - a) innych pojazdów niż autobusy,
 - b) autobusów nieodpowiadających wymaganym ze względu na rodzaj przewozu warunkom technicznym;
- 2) korzystania z przystanków, na których nie została zamieszczona informacja o realizowanym rozkładzie jazdy zawierająca także nazwę, adres siedziby przewoźnika i numer telefonu przewoźnika lub niezgodnie z podanymi w tej informacji dniami i godzinami odjazdów;
- 3) zabierania i wysadzania pasażerów poza przystankami określonymi w rozkładzie jazdy;
- 4) pobierania należności za przejazd niezgodnie z cennikiem opłat podanym do publicznej wiadomości pasażerów;

- 5) naruszania warunków przewozu osób określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 18.

Art. 19.¹³⁾ 1. Wykonywanie przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot:

- 1) mający siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub
- 2) wykorzystujący do przewozu pojazd zarejestrowany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym

– wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, Główny Inspektor Transportu Drogowego. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przewoźnika drogowego złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje zakaz wykonywania przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla przewoźnika niemającego tu siedziby, jeżeli przewoźnik podczas przewozu kabotażowego wielokrotnie naruszył przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/2009 lub inne wspólnotowe albo krajowe przepisy w zakresie transportu drogowego.

4. Zakaz, o którym mowa w ust. 3, obowiązuje przez okres 2 lat od dnia uprawomocnienia się decyzji o jego wydaniu.

Art. 19a. 1. Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić wymóg posiadania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób na lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym przeznaczonym

konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą przez zagranicznych przewoźników z niektórych państw mając na uwadze zasadę wzajemności.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku przejazdu pojazdu samochodowego bez osób podróżnych.

3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 20. 1. W zezwoleniu określa się w szczególności:

- 1) warunki wykonywania przewozów;
- 2) przebieg trasy przewozów, w tym miejscowości, w których znajdują się miejsca początkowe i docelowe przewozów;
- 3) miejscowości, w których znajdują się przystanki – przy przewozach regularnych osób.

1a. Załącznikiem do zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązujący rozkład jazdy.

2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór zezwolenia, o którym mowa w art. 19a, oraz wzór zezwolenia i wypisu z zezwolenia, o którym mowa w art. 18, uwzględniając zakres niezbędnych danych dotyczących realizacji usług transportowych.

Art. 20a. 1. Warunków określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 18, nie stosuje się w przypadku wystąpienia niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności uniemożliwiających wykonywanie przewozów zgodnie z określonym w zezwoleniu przebiegiem trasy przewozów, w szczególności awarii sieci, robót drogowych, lub blokad drogowych.

2. W przypadku gdy okoliczności uniemożliwiające wykonywanie przewozów, o których mowa w ust. 1, trwają dłużej niż 14 dni, organ właściwy w sprawach zezwoleń, na wniosek przedsiębiorcy, wydaje decyzję w sprawie odstąpienia od warunków określonych w zezwoleniu.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 2, nie może być wydana na okres dłuższy niż okres ważności zezwolenia.

4. Przepisy art. 20 i 22 stosuje się odpowiednio.

Art. 21. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 18, wydaje się, na wniosek przedsiębiorcy, na czas nie dłuższy niż:

- 1) 5 lat – na wykonywanie przewozów regularnych lub przewozów regularnych specjalnych;
- 2) rok – na wykonywanie przewozów wahadłowych lub przewozów okazjonalnych.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się kopię zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji i dokumenty, o których mowa w art. 22.

3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zezwolenie przedłuża się, na wniosek przedsiębiorcy, na okres nieprzekraczający 5 lat, o ile nie zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 24 ust. 4.

Art. 22. 1. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym dołącza się:

- 1) proponowany rozkład jazdy uwzględniający przystanki, godziny odjazdów środków transportowych, długość linii komunikacyjnej, podaną w kilometrach, i odległości między przystankami, kursy oraz liczbę pojazdów niezbędnych do wykonywania codziennych przewozów, zgodnie z rozkładem jazdy;
- 2) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami;
- 3) potwierdzenie uzgodnienia zasad korzystania z obiektów dworcowych i przystanków, dokonanego z ich właścicielami lub zarządzającymi;
- 4) zobowiązanie do zamieszczania informacji o godzinach odjazdów na tabliczkach przystankowych na przystankach;
- 5) cennik;
- 6) wykaz pojazdów, z określeniem ich liczby oraz liczby miejsc, którymi wnioskodawca zamierza wykonywać przewozy.

1a. (uchylony)

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, dołącza się:

- 1) rozkład jazdy uzgodniony z zagranicznym przewoźnikiem drogowym przewidzianym do prowadzenia przewozów regularnych na danej linii regularnej, uwzględniający przystanki, czas odjazdów i przyjazdów, przejścia graniczne oraz długość linii regularnej podaną w kilometrach i odległości między przystankami;
- 2) kopię umowy z zagranicznym przewoźnikiem drogowym o wspólnym prowadzeniu linii regularnej;
- 3) harmonogram czasu pracy i odpoczynku kierowców;
- 4) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami;
- 5) cennik.

2a. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, dołącza się dokumenty i informacje, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1073/2009.

3. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym dołącza się:

- 1) przebieg trasy przewozu dla każdej grupy osób, uwzględniający miejsce początkowe i docelowe przewozu, długość tej trasy podaną w kilometrach oraz przejścia graniczne;
- 2) wykaz terminów przewozów;
- 3) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną trasą przewozu;
- 4) kopię umowy między organizatorem przewozu a przewoźnikiem drogowym;
- 5) harmonogram czasu pracy i odpoczynku kierowców.

4. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym dołącza się:

- 1) informację określającą grupę osób, która będzie uprawniona do korzystania z przewozu;
- 2) proponowany rozkład jazdy uwzględniający przystanki, godziny odjazdów i przyjazdów środków transportowych, długość linii komunikacyjnej, podaną w kilometrach, i odległości między przystankami oraz liczbę pojazdów

niezbędnych do wykonywania codziennych przewozów, zgodnie z rozkładem jazdy;

- 3) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami;
- 4) potwierdzenie uzgodnienia zasad korzystania z przystanków położonych w granicach administracyjnych miast i obiektów dworcowych dokonane z ich właścicielami lub zarządzającymi.

5. Do wniosku w sprawach, o których mowa w ust. 2 i 3, dołącza się informację potwierdzającą przekazanie marszałkom właściwych województw schematu połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną trasą przewozu.

6. Do warunków i zasad korzystania z przystanków i obiektów dworcowych, o których mowa w ust. 4 pkt 4, stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym.

Art. 22a. 1. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1:

- 1) odmawiają udzielenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym w przypadku, gdy wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając z pojazdów pozostających w jego bezpośredniej dyspozycji;
- 2) mogą odmówić udzielenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym, w przypadku wystąpienia jednej z następujących okoliczności:
 - a) zostanie wykazane, że projektowana linia regularna stanowić będzie zagrożenie dla już istniejących linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników,
 - b) zostanie wykazane, że wydanie zezwolenia ujemnie wpłynie na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych,
 - c) (uchylona)
 - d) wnioskodawca nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu lub wykonuje przewozy niezgodnie z posiadanym zezwoleniem.

2. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, mogą odmówić udzielenia zezwolenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 oraz pkt 2 lit. a i d.

3. Podjęcie decyzji w sprawie wydania nowego lub zmiany istniejącego zezwolenia na linie komunikacyjne o długości do 100 km, w szczególności w zakresie zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania, zmiany godzin odjazdów z poszczególnych przystanków powinno być poprzedzone analizą sytuacji rynkowej w zakresie regularnego przewozu osób.

4. (uchylony)

5. Analizę, o której mowa w ust. 3, przeprowadza organ właściwy do spraw zezwoleń co najmniej raz w roku, z uwzględnieniem:

- 1) istniejącej komunikacji, w tym rodzaju pojazdów, godzin ich odjazdów lub częstotliwości kursów oraz ich dostosowanie do potrzeb społecznych;
- 2) dotychczasowego wywiązywania się przewoźników posiadających zezwolenia z realizacji przewozów i stosowanych taryf;
- 3) przewidywanych zmian w natężeniu przewozu podróźnych;
- 4) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy lub planu zagospodarowania przestrzennego województwa.

6. (uchylony)

7. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, mogą realizować zadania, o których mowa w ust. 3, przez własne jednostki lub inne wyspecjalizowane podmioty.

8. (uchylony)

Art. 22b. 1. Przewoźnik drogowy jest obowiązany zgłaszać w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, organowi, który udzielił zezwolenia, wszelkie zmiany danych, o których mowa w art. 22, nie później niż 14 dni od dnia ich powstania.

2. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, obejmują dane zawarte w zezwoleniu, przedsiębiorca jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia.

Art. 23. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, gdy:
 - a) wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając ze sprzętu pozostającego w jego bezpośredniej dyspozycji,
 - b) projektowana linia regularna będzie stanowiła bezpośrednie zagrożenie dla istnienia już zatwierdzonych linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników,
 - c) zostanie wykazane, iż wydanie zezwolenia poważnie wpłynęłoby na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych,
 - d) można wywnioskować, że usługi wymienione we wniosku są nastawione tylko na najbardziej dochodowe spośród usług istniejących na danych trasach;
- 2) może odmówić udzielenia zezwolenia na wykonywanie w międzynarodowym transporcie drogowym przewozów, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, zezwolenia na wykonywanie przewozów wahadłowych lub zezwolenia na wykonywanie przewozów okazjonalnych, o których mowa w art. 18 ust. 2, gdy przedsiębiorca:
 - a) nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu,
 - b) nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych co najmniej przez 3 miesiące,
 - c) wykonuje przewozy bez wymaganego zezwolenia.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1073/2009.

Art. 24. 1. Zezwolenie zmienia się na wniosek jego posiadacza, złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, w razie zmiany:

- 1) oznaczenia przedsiębiorcy;

2) siedziby i adresu przedsiębiorcy.

2. Zezwolenie może być zmienione na wniosek jego posiadacza w razie zmiany:

- 1) przebiegu linii regularnej, rozkładu jazdy, zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania lub zmian godzin odjazdów z poszczególnych przystanków;
- 2) zagranicznego przewoźnika drogowego, z którym zawarto umowę o wspólnym prowadzeniu linii regularnej w międzynarodowym transporcie drogowym.

3. Zezwolenie wygasa w razie:

- 1) zrzeczenia się zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 6;
- 2) upływu terminu określonego w zezwoleniu;
- 3) wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 16 ust. 1.

4. Zezwolenie cofa się w razie:

- 1) cofnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji;
- 2) naruszenia lub zmiany warunków, na jakich zezwolenie zostało wydane oraz określonych w zezwoleniu;
- 3) niewykonywania przez przedsiębiorcę, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych co najmniej przez 3 miesiące;
- 4) odstąpienia zezwolenia osobie trzeciej, przy czym nie jest odstąpieniem zezwolenia powierzenie wykonania przewozu innemu przewoźnikowi, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe.

5. W razie cofnięcia zezwolenia wnioski o ponowne wydanie zezwolenia nie może być rozpatrzony wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu stała się ostateczna.

6. Przedsiębiorca nie może zrzec się zezwolenia w przypadku wszczęcia postępowania o cofnięcie zezwolenia.

6a. Przepisy ust. 1–6 nie dotyczą zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b.

7. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, przedłuża wydane przez siebie zezwolenia, o których mowa

w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, zmienia warunki ich wykonywania, stwierdza utratę ich ważności albo cofa je, na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1073/2009.

Art. 25. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz osób pod warunkiem posiadania przez niego licencji wspólnotowej uprawniającej do wykonywania międzynarodowego autobusowego i autokarowego zarobkowego przewozu osób.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń;
- 2) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 1;
- 3) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 3.

3. Wydanie i odmowa wydania w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, zezwolenia zagranicznego na przewóz osób są czynnościami niestanowiącymi decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz osób, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2;
- 2) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz osób, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3.

5. Skargi i wnioski związane z wydawaniem zezwoleń zagranicznych na przewóz osób, o których mowa w ust. 2 pkt 1, rozpatruje minister właściwy do spraw transportu.

Art. 25a. 1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczny podmiot niemający siedziby w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wymaga

zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres nieprzekraczający danego roku kalendarzowego.

3. Wysokość kontyngentu zezwoleń, o których mowa w ust. 1 i w art. 25 ust. 1, ustala, w drodze porozumienia z odpowiednimi władzami innych państw, minister właściwy do spraw transportu.

4. Blankiety zezwoleń na wykonywanie przewozów wahadłowych lub zezwoleń na wykonywanie przewozów okazjonalnych, których posiadanie jest wymagane od zagranicznego przewoźnika, wytwarza i przekazuje za granicę, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, Główny Inspektor Transportu Drogowego.

5. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 25 ust. 1, przyjmuje z zagranicy Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 26. Minister właściwy do spraw transportu, w celu usprawnienia procedur wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz osób, może upoważnić do ich wydawania, w drodze rozporządzenia, polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, uwzględniając właściwe zabezpieczenie dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń uniemożliwiające dostęp do nich osobom niepowołanym, wyposażenie pomieszczeń w urzędzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów, ubezpieczenie od wszelkiego ryzyka oraz sposób rozliczania się w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty tych dokumentów.

Art. 27. 1. Przy wykonywaniu przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wymagany jest formularz jazdy zawierający w szczególności dane dotyczące oznaczenia przedsiębiorcy, numeru rejestracyjnego pojazdu, rodzaju usługi, miejsca początkowego i miejsca docelowego przewozu drogowego oraz listę imienną przewożonych osób.

2. (uchylony)

3. Formularz jazdy wydają przewoźnikowi:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
- 2) wojewódzki inspektor transportu drogowego.

4. Wydanie formularza jazdy jest czynnością niestanowiącą decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 27a. (uchylony)

Art. 27b. 1. Przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób jest obowiązany do:

- 1) weryfikacji, czy przedsiębiorca, któremu przekazuje zlecenia przewozu osób, posiada odpowiednią licencję, o której mowa w art. 5b ust. 1, oraz wypis lub wypisy z tej licencji dla pojazdu lub pojazdów, którymi są realizowane przewozy zlecane przez pośrednika, nie później niż:
 - a) przed rozpoczęciem współpracy,
 - b) w terminie 7 dni od dnia upływu terminu ważności licencji posiadanej przez przedsiębiorcę, któremu przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób przekazuje zlecenia przewozu osób;
- 1a) weryfikacji spełnienia obowiązku stosowania dodatkowych oznaczeń i dodatkowego wyposażenia technicznego w odniesieniu do taksówek określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ust. 7 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, jeżeli gmina, na której terenie przewóz jest wykonywany, wprowadziła takie przepisy;
- 2) prowadzenia, w postaci elektronicznej, rejestru przekazanych zleceń przewozu osób oraz przechowywania zgromadzonych w tym rejestrze informacji przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zlecono przewóz;
- 3) prowadzenia, w postaci elektronicznej, ewidencji przedsiębiorców, którym zleca się przewóz osób, oraz przechowywania zgromadzonych w tej ewidencji informacji przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zlecono przewóz;
- 4) udostępniania informacji, czy dokonał weryfikacji, o której mowa w pkt 1, i jej wyniku lub informacji zgromadzonych w rejestrze przekazanych zleceń przewozu osób i ewidencji przedsiębiorców, którym zleca się przewóz osób, na wniosek organów Inspekcji Transportu Drogowego lub Krajowej Administracji Skarbowej w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku;

5) podejmowania działań, o których mowa w art. 27e, mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa przewozu osób.

2. Rejestr przekazanych zleceń przewozu osób i ewidencję przedsiębiorców, którym zleca się przewóz osób, prowadzi się w celu wywiązania się z obowiązków określonych w ustawie.

3. Rejestr przekazanych zleceń przewozu osób zawiera następujące informacje:

- 1) firmę przedsiębiorcy, któremu zlecono przewóz osób;
- 2) adres i oznaczenie siedziby albo miejsca wykonywania działalności przedsiębiorcy, któremu zlecono przewóz osób;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy, któremu zlecono przewóz osób;
- 4) w przypadku zlecenia przewozu osób taksówką – numer licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 3, oraz nazwę organu, który udzielił tej licencji;
- 5) w przypadku zlecenia przewozu osób samochodem osobowym lub pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą – numer licencji i wypisu z licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 pkt 1 lub 2, oraz nazwę organu, który udzielił tej licencji;
- 6) numer rejestracyjny pojazdu, którym zrealizowano zlecony przewóz osób;
- 7) datę oraz godzinę przekazania zlecenia przewozu osób.

4. Ewidencja przedsiębiorców, którym zleca się przewóz osób, zawiera następujące informacje:

- 1) firmę przedsiębiorcy, któremu zleca się przewóz osób;
- 2) adres i oznaczenie siedziby albo miejsca wykonywania działalności przedsiębiorcy, któremu zleca się przewóz osób;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy, któremu zleca się przewóz osób;
- 4) o osobach wykonujących przewóz osób zlecony na rzecz przedsiębiorcy obejmujące:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) zdjęcia, o których mowa w art. 27e ust. 5 pkt 1 i ust. 8,
 - c) odwzorowania cyfrowe dokumentów, o których mowa w art. 27e ust. 2,

d) dzień rozpoczęcia i dzień zakończenia wykonywania przewozów osób.

5. Organ udzielający licencji, o których mowa w art. 5b ust. 1, jest obowiązany, na wniosek przedsiębiorcy prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób, udzielić informacji, czy przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, posiada ważną licencję.

6. Przedsiębiorca, który nie posiada ważnej licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1, albo zawiesił wykonywanie transportu drogowego na podstawie art. 14a, jest obowiązany poinformować o tym przedsiębiorcę prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób przekazującego mu zlecenia przewozu osób, w terminie 7 dni od dnia utraty licencji albo od dnia, w którym rozpoczęty został okres zawieszenia, w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej.

7. W przypadku niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 6, wobec przedsiębiorcy prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób oraz przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b:

- 1) nie nakłada się kary pieniężnej, o której mowa w lp. 2 w pkt 2.20 załącznika nr 3 do ustawy;
- 2) nie stosuje się przepisu art. 15 ust. 1 pkt 5.

Art. 27c. Zabrania się kierowcy wykonywania transportu drogowego na podstawie zlecenia przekazanego przez podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób, nieposiadający licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 2.

Art. 27d. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi wykaz przedsiębiorców prowadzących pośrednictwo przy przewozie osób.

2. Wykaz przedsiębiorców prowadzących pośrednictwo przy przewozie osób zawiera:

- 1) firmę przedsiębiorcy;
- 2) adres i oznaczenie siedziby albo miejsca wykonywania działalności przedsiębiorcy;
- 3) informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) albo numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS);

4) numer licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób.

3. Wykaz przedsiębiorców prowadzących pośrednictwo przy przewozie osób udostępnia się w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.

Art. 27e. 1. Przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób jest obowiązany przed rozpoczęciem współpracy do weryfikacji osób, o których mowa w art. 27b ust. 4 pkt 4, którym zleca przewóz osób, w zakresie:

- 1) tożsamości;
- 2) posiadania odpowiedniego uprawnienia do kierowania pojazdem samochodowym określonego w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, stwierdzonego w wydanym w kraju prawem jazdy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a tej ustawy;
- 3) niekaralności za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, a także za przestępstwa, o których mowa w art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz braku prawomocnego orzeczenia zakazu wykonywania zawodu kierowcy.

2. Weryfikacja, o której mowa w ust. 1, następuje przez okazanie przez osobę, o której mowa w art. 27b ust. 4 pkt 4:

- 1) dokumentu tożsamości – w zakresie ust. 1 pkt 1;
- 2) dokumentu stwierdzającego posiadanie odpowiedniego uprawnienia do kierowania pojazdem samochodowym – w zakresie ust. 1 pkt 2;
- 3) zaświadczenia o niekaralności wystawionego nie wcześniej niż miesiąc przed rozpoczęciem współpracy – w zakresie ust. 1 pkt 3.

3. Weryfikacji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób dokonuje w trybie osobistego stawiennictwa.

4. Weryfikacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, następuje dodatkowo przez porównanie danych zawartych w wydanym w kraju prawie jazdy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, z danymi udostępnionymi na podstawie art. 100a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym przez przedsiębiorcę prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób.

5. Dokonanie weryfikacji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób potwierdza przez:

- 1) wykonanie zdjęcia osoby, o której mowa w art. 27b ust. 4 pkt 4, umożliwiające ustalenie wizerunku twarzy tej osoby;
- 2) odwzorowanie cyfrowe dokumentów, o których mowa w ust. 2.

6. Dokonanie weryfikacji, o której mowa w ust. 4, przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób potwierdza przez wygenerowanie raportu z systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 100a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

7. Przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób weryfikuje, w tym elektronicznie za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość w trakcie wykonywania przewozu, z częstotliwością niezbędną dla zapewnienia bezpieczeństwa przewozu osób, co najmniej raz na 50 przewozów, jednak nie rzadziej niż raz na 7 dni, czy osoba wykonująca przewóz osób jest rzeczywiście osobą, której ten przewóz zlecono.

8. Czynność, o której mowa w ust. 7, jest potwierdzana w postaci zdjęcia przedstawiającego wizerunek twarzy osoby wykonującej przewóz osób, o której mowa w art. 27b ust. 4 pkt 4.

9. Przedsiębiorcy prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób przetwarzają informacje dotyczące osób, o których mowa w ust. 1, w tym:

- 1) dane osobowe zawarte w dokumencie tożsamości, o którym mowa w ust. 2 pkt 1,
- 2) informacje zawarte w dokumencie stwierdzającym posiadanie odpowiedniego uprawnienia do kierowania pojazdem samochodowym, o którym mowa w ust. 2 pkt 2,
- 3) informacje zawarte w zaświadczeniu o niekaralności, o którym mowa w ust. 2 pkt 3,
- 4) zdjęcia, o których mowa w ust. 5 i 8,
- 5) informacje niebędące danymi osobowymi mające wpływ na zapewnienie bezpieczeństwa osób korzystających z ich usług w trakcie przewozu

– przez okres 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym osoba, której dotyczą przetwarzane informacje, zakończyła współpracę z danym przedsiębiorcą prowadzącym pośrednictwo przy przewozie osób.

10. Przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób może na wniosek innego przedsiębiorcy prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób przekazać temu przedsiębiorcy informacje, o których mowa w ust. 9, w celu zapewnienia bezpieczeństwa przewozu osób. Informacje przedsiębiorca przekazuje w postaci elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

11. Przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób jest obowiązany na wniosek organów Inspekcji Transportu Drogowego, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, do przekazania informacji o tym, czy dokonał weryfikacji, o której mowa w ust. 1 i 7, oraz o wyniku tej weryfikacji.

Rozdział 4

Transport drogowy rzeczy

Art. 28. 1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczny podmiot niemający siedziby w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

1a. Do wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczny podmiot mający siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym stosuje się przepisy rozporządzenia (WE) nr 1072/2009, z tym że w przypadku wykonywania przewozu do lub z państwa trzeciego zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jest wymagane, jeżeli umowy międzynarodowe tak stanowią.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres nieprzekraczający danego roku kalendarzowego.

3. Przepisy ust. 1–2 stosuje się również w przypadku przejazdu pojazdu samochodowego bez ładunku.

Art. 28a. 1. Zagraniczny podmiot wykonujący międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy jest obowiązany wypełnić blankiet zezwolenia, o którym mowa

w art. 28 ust. 1, najpóźniej przed wjazdem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdu samochodowego, którym przewóz ten jest wykonywany.

2. W przypadku niewypełnienia lub nieprawidłowego wypełnienia blankietu zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, przejazd uznaje się za wykonywany bez zezwolenia.

3. Kierujący pojazdem samochodowym wykonującym międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy jest obowiązany posiadać w pojeździe i okazywać na żądanie uprawnionych osób blankiet zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1. W przypadku nieokazania podczas kontroli tego dokumentu, międzynarodowy przewóz drogowy uznaje się za wykonywany bez zezwolenia.

<Art. 28b. 1. W przypadku gdy do wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy, o którym mowa w art. 28 ust. 1 i 1a, jest wymagane zezwolenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1, albo wielokrotne zagraniczne zezwolenie wydane przez Międzynarodowe Forum Transportu (International Transport Forum), zwane dalej „zezwoleniem EKMT”, a także w przypadku gdy przepisy wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych w zakresie przewozu drogowego zwalniają z obowiązku posiadania tych zezwoleń, zagraniczny podmiot wykonujący taki przewóz jest obowiązany przesłać do rejestru zgłoszeń, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 104 i 1523), przed rozpoczęciem przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgłoszenie takiego przewozu i uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia, o którym mowa w art. 2 pkt 4 tej ustawy, zwany dalej „numerem referencyjnym”.

Dodany art. 28b i art. 28c wejdą w życie z dn. 1.01.2025 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1523).

2. Zagraniczny podmiot wykonujący przewóz kabotażowy rzeczy:

1) o którym mowa w art. 29 ust. 1 lub

2) w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009

– jest obowiązany przesłać do rejestru zgłoszeń, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi, przed rozpoczęciem przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgłoszenie takiego przewozu i uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia.

3. Przepisy art. 8 oraz art. 10a–11 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi stosuje się odpowiednio.

4. Zgłoszenie przewozu, o którym mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

- 1) dane zagranicznego podmiotu wykonującego przewóz drogowy rzeczy obejmujące:**
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,**
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;**
- 2) numer identyfikacji podatkowej zagranicznego podmiotu wykonującego przewóz drogowy rzeczy albo numer, za pomocą którego podmiot jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej, jeżeli jest obowiązany go posiadać;**
- 3) dane nadawcy obejmujące:**
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,**
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;**
- 4) dane odbiorcy obejmujące:**
 - a) imię i nazwisko albo nazwę,**
 - b) adres zamieszkania albo siedziby;**
- 5) planowane miejsce i datę rozpoczęcia przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;**
- 6) planowane miejsce i datę zakończenia przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;**
- 7) państwo załadunku;**
- 8) państwo rozładunku;**
- 9) numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi;**
- 10) numer zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1 lub w art. 29 ust. 1, a w przypadku:**
 - a) wykonywania przewozu drogowego na podstawie zezwolenia EKMT – numer tego zezwolenia, okres ważności, oznaczenie państwa siedziby przewoźnika drogowego,**
 - b) zwolnienia, na podstawie przepisów wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych w zakresie przewozu drogowego,**

z obowiązku posiadania zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, albo zezwolenia EKMT – podstawę prawną tego zwolnienia;

- 11) numery rejestracyjne pojazdów, którymi jest wykonywany przewóz;
- 12) numer lokalizatora albo numer urządzenia, o których mowa odpowiednio w art. 2 pkt 3a i 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi.

5. W przypadku wykonywania przewozu kabotażowego rzeczy w rozumieniu art. 2 pkt 6 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 zgłoszenie przewozu nie zawiera danych, o których mowa w ust. 4 pkt 10.

6. Zgłoszenia przewozu do rejestru zgłoszeń, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi, dokonuje się na zasadach i w sposób określony w tej ustawie.

7. W przypadku gdy zagraniczny podmiot wykonujący międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy, o którym mowa w ust. 1, w ramach przewozu wykonuje jednocześnie kilka operacji transportowych, dla których jest wymagane posiadanie więcej niż jednego zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, albo zezwolenie EKMT, lub podstawa prawna zwolnienia z takiego obowiązku jest odmienna, każda taka operacja transportowa wymaga osobnego zgłoszenia.

8. W przypadku gdy zagraniczny podmiot wykonujący przewóz kabotażowy rzeczy, o którym mowa w ust. 2, w ramach przewozu wykonuje kilka operacji transportowych, każda taka operacja transportowa wymaga osobnego zgłoszenia.

9. W przypadku braku zgłoszenia przewozu, o którym mowa w ust. 1 lub 2, do wykonywania którego jest wymagane zezwolenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1, zezwolenie, o którym mowa w art. 29 ust. 1, albo zezwolenie EKMT, przejazd uznaje się za wykonywany bez zezwolenia.

Art. 28c. 1. Zagraniczny podmiot wykonujący przewóz drogowy rzeczy, w przypadku, o którym mowa w art. 28b ust. 1 lub 2, przed rozpoczęciem przewozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany przekazać kierującemu numer referencyjny, dokument zastępujący zgłoszenie, o którym

mowa w art. 9 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi, zwany dalej „dokumentem zastępującym zgłoszenie”, i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie.

2. W przypadku nieotrzymania przez kierującego numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie i potwierdzenia przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie, kierujący jest obowiązany odmówić rozpoczęcia przewozu towaru.>

Art. 29. 1. Wykonywanie przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot:

- 1) mający siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub
 - 2) wykorzystujący do przewozu pojazd zarejestrowany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym
- wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje w drodze decyzji administracyjnej Główny Inspektor Transportu Drogowego.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przewoźnika drogowego, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje zakaz wykonywania przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla przewoźnika niemającego tu siedziby, jeżeli przewoźnik podczas przewozu kabotażowego wielokrotnie naruszył przepisy rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 lub inne wspólnotowe albo krajowe przepisy w zakresie transportu drogowego.

4. Zakaz, o którym mowa w ust. 3 obowiązuje przez okres 2 lat, od dnia uprawomocnienia się decyzji o jego wydaniu.

Art. 29a. 1. Przewóz kabotażowy bez zezwolenia, na podstawie umowy międzynarodowej, może być wykonywany wyłącznie pojazdem samochodowym, z którego dokonano całkowitego albo częściowego rozładunku rzeczy przywiezionych z zagranicy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Pojazd samochodowy, o którym mowa w ust. 1, może być wykorzystany do trzech przewozów kabotażowych w okresie 7 dni, począwszy od dnia, w którym dokonano rozładunku rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2a. Ponowny przewóz kabotażowy tym samym pojazdem samochodowym lub w przypadku zespołu pojazdów – pojazdem samochodowym tego samego zespołu pojazdów może być wykonany po wykonaniu przewozu międzynarodowego oraz po upływie czterech dni od dnia zakończenia poprzedniego przewozu kabotażowego, o którym mowa w ust. 1.

3. Kierujący pojazdem samochodowym, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionych osób dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1–2a, w szczególności dokumenty przewozowe, faktury za wykonane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi przewozowe, dowód potwierdzający wykonanie poprzedniego przewozu międzynarodowego oraz każdego kolejnego przewozu kabotażowego.

4. Kierujący pojazdem samochodowym, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy pojazd znajdował się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie czterech dni poprzedzających przewóz międzynarodowy, przedstawia również dowody potwierdzające realizację wszystkich przewozów wykonanych w tym okresie, w postaci dokumentów, o których mowa w ust. 3.

Art. 29b. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1,
- 2) szczegółowe warunki wykorzystania zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1,
- 3) sposób wypełniania blankietów zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1,
- 4) wzory zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1

– uwzględniając warunki wykorzystania zezwoleń określone w dwustronnych umowach międzynarodowych o wykonywaniu przewozów drogowych oraz zakres niezbędnych danych umieszczonych w zezwoleniach.

Art. 29c. 1. Wysokość kontyngentu zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 30 ust. 1, ustala, w drodze porozumienia z odpowiednimi władzami innych państw, minister właściwy do spraw transportu.

2. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1, wytwarza i przekazuje za granicę, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, Główny Inspektor Transportu Drogowego.

3. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 30 ust. 1, przyjmuje z zagranicy Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 30. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz rzeczy pod warunkiem posiadania przez niego licencji wspólnotowej uprawniającej do wykonywania międzynarodowego zarobkowego przewozu rzeczy.

2. Przepis art. 25 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Wydanie i odmowa wydania w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 1, zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy są czynnościami niestanowiącymi decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 2;
- 2) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 3.

5. Podziału zezwoleń zagranicznych między przewoźnikami drogowymi, o których mowa w ust. 1, dokonuje komisja społeczna powołana przez ministra właściwego do spraw transportu.

6. Komisja, o której mowa w ust. 5, składa się z 7 osób.

7. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb wyłaniania składu oraz tryb działania komisji społecznej, o której mowa w ust. 5, mając na uwadze usprawnienie sposobu podziału zezwoleń zagranicznych oraz zapewnienie w pracach komisji przedstawicieli polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych.

8. Skargi i wnioski związane z wydawaniem zezwoleń zagranicznych, o których mowa w ust. 3, rozpatruje minister właściwy do spraw transportu.

9. Przepisy ustawy dotyczące zezwoleń zagranicznych stosuje się do ekopunktów wydawanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2327/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 grudnia 2003 r. ustanawiającym w ramach stałej polityki transportowej system punktów tranzytowych mający zastosowanie w 2004 r. do samochodów ciężarowych przejeżdżających przez Austrię (Dz. Urz. WE L 345 z 31.12.2003, str. 30; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 7, str. 706, z późn. zm.).

10. W przypadku zezwoleń zagranicznych, których wykorzystanie jest uzależnione od spełnienia przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, odpowiedni certyfikat potwierdzający ich spełnienie wydają:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
- 2) wojewódzki inspektor transportu drogowego.

Art. 30a. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje certyfikatów, o których mowa w art. 30 ust. 10, i terminy ich ważności;
- 2) dokumenty, na podstawie których jest wydawany i wznawiany certyfikat;
- 3) wzory certyfikatów.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw transportu uwzględni w szczególności:

- 1) wymagania dyrektywy 96/96/WE w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep, zmienionej dyrektywą 1999/52/WE, dla celów rezolucji CEMT/CM (2001)9/Final;
- 2) zakres niezbędnych danych umieszczonych w certyfikatach.

Art. 31. Wykonywanie międzynarodowego transportu kombinowanego nie wymaga posiadania zezwolenia zagranicznego ani zezwolenia polskiego przez przewoźnika zagranicznego, jeżeli w umowach międzynarodowych, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, przewidziano wzajemne zwolnienie w tym zakresie.

Art. 31a. 1. W przypadku wykonywania operacji transportu intermodalnego wysyłający jest obowiązany sporządzić i przekazać przewoźnikowi drogowemu deklarację określającą masę kontenera albo nadwozia wymiennego określoną w sposób zgodny ze stanem rzeczywistym.

2. W przypadku wykonywania operacji transportu intermodalnego przewoźnik drogowy jest obowiązany okazywać, na żądanie uprawnionego organu kontroli, deklarację, o której mowa w ust. 1.

Art. 32. Minister właściwy do spraw transportu, w celu usprawnienia procedur wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz rzeczy, może, w drodze rozporządzenia, upoważnić do ich wydawania polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, uwzględniając właściwe zabezpieczenie dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń uniemożliwiające dostęp do nich osób niepowołanych, wyposażenie pomieszczeń w urzędzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów, ubezpieczenie od wszelkiego ryzyka oraz sposób rozliczania się w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty tych dokumentów.

Rozdział 4a

Świadectwo kierowcy

Art. 32a. Do kierowcy niebędącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zatrudnionego przez przedsiębiorcę mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wykonującego międzynarodowy transport drogowy rzeczy, stosuje się przepisy rozporządzenia 1072/2009 dotyczące świadectwa kierowcy.

Art. 32b. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje, odmawia wydania, zmienia, cofa świadectwo kierowcy lub zawiesza wydawanie świadectw kierowców.

2. Świadectwo kierowcy wydaje się na wniosek przedsiębiorcy, posiadającego licencję wspólnotową, złożony w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej.

3. Świadectwo kierowcy wraz z wypisem ze świadectwa kierowcy wydaje się przedsiębiorcy na okres do 5 lat.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres;
- 2) imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz obywatelstwo kierowcy.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

- 1) kopię licencji wspólnotowej;
- 2) zaświadczenie o zatrudnieniu kierowcy oraz kopię:
 - a) karty kwalifikacji kierowcy wydanej w państwie członkowskim Unii Europejskiej z aktualnym wpisem kodu 95 oraz posiadanego prawa jazdy albo
 - b) prawa jazdy wydanego w państwie członkowskim Unii Europejskiej z aktualnym wpisem kodu 95;
- 3) kserokopię dokumentu tożsamości;
- 4) kserokopię prawa jazdy;
- 5) kserokopię dokumentu potwierdzającego ubezpieczenie społeczne kierowcy.

5a. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w ust. 2, jest składany w postaci elektronicznej, załączniki, o których mowa w ust. 5 i 5b, składa się również w postaci elektronicznej.

5b. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w ust. 2, dotyczy wydania świadectwa kierowcy dla kierowcy wykonującego przewozy wyłącznie pojazdem lub zespołem pojazdów, którego dopuszczalna masa całkowita przekracza 2,5 tony i nie przekracza 3,5 tony, należy do niego dołączyć:

- 1) kopię licencji wspólnotowej;
- 2) zaświadczenie o zatrudnieniu kierowcy oraz kopie orzeczeń o braku przeciwwskazań:

- a) zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 3, oraz
 - b) psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 4;
- 3) kserokopię dokumentu tożsamości;
 - 4) kserokopię prawa jazdy;
 - 5) kserokopię dokumentu potwierdzającego ubezpieczenie społeczne kierowcy.

6. W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 4, oraz danych zawartych w dokumentach, o których mowa w ust. 5 i 5b, stosuje się odpowiednio przepis art. 14 ust. 1.

7. Do wygaśnięcia świadectwa kierowcy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wygaśnięcia licencji.

Art. 32c. 1. Organem uprawnionym do przeprowadzania kontroli wydanych świadectw kierowcy jest Główny Inspektor Transportu Drogowego.

2. (uchylony)

3. Do przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 85 i art. 90.

Art. 32d. (utracił moc)

Art. 32e. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi rejestr wydanych świadectw kierowcy.

2. (uchylony)

Art. 32f. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego może w każdym czasie wezwać przedsiębiorcę posiadającego świadectwo kierowcy do przedstawienia dokumentu potwierdzającego spełnianie wymagań, o którym mowa w art. 32b ust. 5.

2. W przypadku niewłaściwego wykorzystywania przez przedsiębiorcę świadectwa kierowcy polegającego na:

- 1) niespełnianiu warunków stanowiących podstawę wydania świadectwa kierowcy lub
- 2) podaniu nieprawidłowych informacji we wniosku o wydanie świadectwa kierowcy

– właściwy organ, o którym mowa w art. 32b, cofa świadectwo kierowcy i zawiesza wydawanie nowych świadectw kierowców przez okres 30 dni.

3. W przypadku popełnienia bardzo poważnego naruszenia dotyczącego świadectwa kierowcy, określonego w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, organ, o którym mowa w art. 32b, cofa, w drodze decyzji administracyjnej, jeden wypis z licencji wspólnotowej na okres 6 miesięcy i zawiesza wydawanie nowych świadectw kierowców przez okres 30 dni.

4. Terminy, o których mowa w ust. 2 i 3, biegną od dnia, w którym decyzje stały się ostateczne.

Rozdział 5

Przewozy na potrzeby własne

Art. 33. 1. Przewozy drogowe na potrzeby własne mogą być wykonywane po uzyskaniu zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej.

2. Obowiązek uzyskania zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przewozów drogowych wykonywanych:

- 1) w ramach powszechnych usług pocztowych;
- 2) przez podmioty, niebędące przedsiębiorcami, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 3, z tym że w przypadku działalności wytwórczej w rolnictwie dotyczącej upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego obowiązek uzyskania zaświadczenia nie dotyczy rolnika w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2024 r. poz. 90);
- 3) przez przedsiębiorców posiadających uprawnienia do wykonywania transportu drogowego.

3. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera: oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę (miejsce zamieszkania) i adres, numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile przedsiębiorca taki numer posiada, albo numer identyfikacji podatkowej (NIP), rodzaj i zakres wykonywania przewozów drogowych na potrzeby własne oraz rodzaj i liczbę pojazdów samochodowych.

4. Zaświadczenie na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy uprawnia do wykonywania przewozów wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Zaświadczenie na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy uprawnia do wykonywania przewozów z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie to uprawnia również do wykonywania niezarobkowego przewozu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z rodzajem przewozów w nim określonych.

6. Wniosek o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) informacje i dokumenty określone w art. 8 ust. 2 pkt 1–4 i 6 oraz ust. 3 pkt 5;
- 2) oświadczenie o zamiarze zatrudnienia kierowców spełniających warunki, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2.

7. Przepis art. 14 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

8. Zaświadczenie na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis lub wypisy z zaświadczenia wydaje starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy określonej w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), a w przypadku przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną – adresu stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej określonego w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), na czas nieokreślony. Zaświadczenie na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis lub wypisy z zaświadczenia wydaje Główny Inspektor Transportu Drogowego na okres do 5 lat.

9. W przypadku wykonywania międzynarodowego niezarobkowego przewozu drogowego niezgodnie z wydanym zaświadczeniem Główny Inspektor Transportu Drogowego odmawia wydania nowego zaświadczenia przez okres 3 lat od dnia upływu ważności posiadanego zaświadczenia.

9a. W przypadku wykonywania krajowego niezarobkowego przewozu drogowego niezgodnie z wydanym zaświadczeniem właściwy starosta, w drodze decyzji, stwierdza nieważność zaświadczenia. Wydanie nowego zaświadczenia jest możliwe po upływie 3 lat od dnia stwierdzenia nieważności poprzedniego zaświadczenia.

10. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz wypisu z tego zaświadczenia, mając na uwadze przepisy Unii Europejskiej, o których mowa w art. 20 ust. 2.

11. (uchylony)

Art. 33a. W razie zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej lub wykonywania przewozu drogowego, podmiot, o którym mowa w art. 33 ust. 1 lub ust. 2 pkt 1 i 2, ma obowiązek przechowywać i udostępniać osobom uprawnionym do kontroli, dokumenty i inne nośniki informacji wymagane przepisami, o których mowa w art. 4 pkt 22, przez okres jednego roku począwszy od dnia, w którym przestał wykonywać przewóz drogowy.

Art. 34. 1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego na potrzeby własne może wymagać uzyskania odpowiedniego zezwolenia, jeżeli umowy międzynarodowe, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, tak stanowią.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca, z zastrzeżeniem art. 33 ust. 2, obowiązany jest dołączyć zaświadczenie określone w art. 33 ust. 1.

3. Przepis art. 25 oraz art. 30 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. Przy wykonywaniu międzynarodowego przewozu drogowego osób na potrzeby własne jest wymagany formularz jazdy, o którym mowa w art. 27.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi rejestr podmiotów i pojazdów wykonujących międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne.

6. (uchylony)

7. (uchylony)

Art. 34a. 1. Na podstawie umów cywilnoprawnych mogą być używane, do celów służbowych, samochody osobowe, motocykle i motorowery niebędące własnością pracodawcy.

2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia, warunki ustalania oraz sposób dokonywania zwrotu kosztów używania pojazdów, o których mowa w ust. 1, uwzględniając rodzaj pojazdu mechanicznego, jego pojemność oraz limit kilometrów w zależności od liczby mieszkańców w danej gminie lub mieście, właściwych ze względu na miejsce zatrudnienia pracownika.

Rozdział 6

Zwolnienie z obowiązku uzyskania zezwolenia

Art. 35. 1. Przedsiębiorca wykonujący transport drogowy może być zwolniony z obowiązku uzyskania zezwolenia w przypadku wykonywania przez niego przewozów w ramach pomocy humanitarnej, medycznej lub w przypadku klęski żywiołowej.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, następuje, w drodze decyzji administracyjnej, wydanej przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

3. Przedsiębiorca wykonujący transport drogowy jest zwolniony z obowiązku uzyskania zezwolenia, jeżeli umowy międzynarodowe, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, tak stanowią.

Art. 36. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, dokumenty potwierdzające wykonywanie przez przedsiębiorcę przewozów, o których mowa w art. 35 ust. 1.

Rozdział 7

Warunki i tryb uzyskiwania certyfikatów kompetencji zawodowych

Art. 37. 1. Uzyskanie certyfikatu kompetencji zawodowych wymaga wykazania się wiedzą niezbędną do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego, określonym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, oraz złożenia, z wynikiem pozytywnym, egzaminu pisemnego przed komisją egzaminacyjną działającą przy jednostce określonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1.

2. Egzamin składa się z dwóch części:

- 1) pisemnego testu zawierającego zbiór pytań i odpowiedzi wielokrotnego wyboru;
- 2) pisemnego zadania egzaminacyjnego.

3. Maksymalna liczba punktów, jaką można uzyskać z każdej części egzaminu, stanowi 50 % ogólnej liczby możliwych do uzyskania punktów.

4. Warunki i tryb przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w ust. 1, określa regulamin opracowany przez jednostkę określoną w przepisach

wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 i zatwierdzony przez ministra właściwego do spraw transportu.

5. Katalog pytań i katalog zadań, a także pytania i zadania zawarte w indywidualnych zestawach egzaminacyjnych nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902).

Art. 38. 1. (uchylony)

2. Minister właściwy do spraw transportu wyznacza jednostki, przy których działają komisje egzaminacyjne.

3. Jednostki, o których mowa w ust. 2, wydają certyfikaty kompetencji zawodowych i prowadzą rejestry tych certyfikatów.

4. Jednostki, o których mowa w ust. 2, wydają zaświadczenie potwierdzające złożenie egzaminu z wynikiem pozytywnym, o którym mowa w art. 16b ust. 4a pkt 2, w przypadku osób, którym zawieszono certyfikat kompetencji zawodowych, o którym mowa w art. 37 ust. 1.

Art. 38a. 1. Osoby legitymujące się dyplomem ukończenia studiów drugiego stopnia, jednolitych studiów magisterskich lub świadectwem ukończenia studiów podyplomowych, których program obejmuje cały zakres zagadnień, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, zwolnione są z egzaminu pisemnego, o którym mowa w art. 37.

2. Osoby legitymujące się dyplomem ukończenia studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia, jednolitych studiów magisterskich lub świadectwem ukończenia studiów podyplomowych, których program obejmuje część zagadnień, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, zwolnione są z części egzaminu pisemnego, o którym mowa w art. 37, w zakresie dziedzin objętych programem studiów.

3. Zwolnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią zwolnienia w rozumieniu art. 8 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

4. Zwolnień, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonuje jednostka określona w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1.

Art. 39. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) jednostki, o których mowa w art. 38 ust. 2;
- 2) wymagania kwalifikacyjne dotyczące członków komisji egzaminacyjnej i tryb ustalania jej składu;
- 3) rodzaje zabezpieczeń certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 4) tryb zwalniania z egzaminu pisemnego, o którym mowa w art. 37.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się odpowiednio:

- 1) potrzebę zapewnienia należytych warunków organizacyjno-technicznych do przeprowadzenia procesu certyfikacji kompetencji zawodowych w transporcie drogowym;
- 2) konieczność zapewnienia właściwych kwalifikacji członków komisji egzaminacyjnej, a także ich liczbę, która zapewni obiektywne przeprowadzenie egzaminu pisemnego;
- 3) konieczność prawidłowego zabezpieczenia certyfikatów kompetencji zawodowych przed fałszowaniem;
- 4) potrzebę zapewnienia ujednoliconych procedur zwalniania z egzaminu pisemnego.

Rozdział 7a

Kierowcy wykonujący przewóz drogowy

Art. 39a. 1. Przedsiębiorca lub inny podmiot wykonujący przewóz drogowy może zatrudnić kierowcę, jeżeli osoba ta:

- 1) ukończyła:
 - a) 18 lat – w przypadku kierowcy prowadzącego pojazd samochodowy, dla którego wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii:
 - C lub C+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną,
 - C1 lub C1+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną przyśpieszoną,
 - b) 21 lat – w przypadku kierowcy prowadzącego pojazd samochodowy, dla którego wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii:
 - C lub C+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną przyśpieszoną,
 - D lub D+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną,

- D lub D+E, o ile przewóz jest wykonywany na liniach regularnych, których trasa nie przekracza 50 km i o ile kierowca uzyskał odpowiednią kwalifikację wstępną przyśpieszoną,
 - D1 lub D1+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną przyśpieszoną,
- c) 23 lata – w przypadku kierowcy prowadzącego pojazd samochodowy, dla którego wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii D lub D+E, o ile uzyskał on odpowiednią kwalifikację wstępną przyśpieszoną;
- 2) posiada odpowiednie uprawnienie do kierowania pojazdem samochodowym, określone w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a w przypadku osób, o których mowa w art. 5c ust. 1 pkt 4 lub w art. 6 ust. 1 pkt 2, posiada odpowiednie uprawnienie do kierowania pojazdem samochodowym stwierdzone w wydanym w kraju prawem jazdy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami;
- 3) nie ma przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy;
- 4) nie ma przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy;
- 5) uzyskała kwalifikację wstępną lub kwalifikację wstępną przyśpieszoną, zwane dalej „kwalifikacją”;
- 6) ukończyła szkolenie okresowe.
- 1a. (uchylony)
2. (uchylony)
3. Wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 1 oraz pkt 3–6, nie stosuje się do kierowcy pojazdu:
- 1) którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 45 km/h;
- 2) wykorzystywanego przez siły zbrojne lub pozostającego w ich dyspozycji, gdy przewóz jest wykonywany w związku z zadaniami powierzonymi siłom zbrojnym;
- 3) wykorzystywanego przez formacje obrony cywilnej, jednostki ochrony przeciwpożarowej lub jednostki odpowiedzialne za utrzymanie bezpieczeństwa lub porządku publicznego lub pozostającego w ich

dyspozycji, gdy przewóz jest wykonywany w związku z zadaniami powierzonymi tym służbom;

- 4) poddawanego testom drogowym do celów rozwoju technicznego przez producentów, instytuty badawcze, uczelnie lub Sieć Badawczą Łukasiewicz oraz testom drogowym do celów naprawy lub konserwacji, lub pojazdu nowego albo odremontowanego, który nie został jeszcze wprowadzony do użytku;
- 5) do kierowania którym jest wymagane prawo jazdy kategorii D lub D1 i który jest prowadzony bez pasażerów przez personel obsługi technicznej do lub z centrum obsługi technicznej, znajdującego się w pobliżu najbliższej bazy eksploatacyjnej, z której korzysta przewoźnik, pod warunkiem że prowadzenie pojazdu nie jest głównym zajęciem kierowcy;
- 6) używanego w sytuacjach zagrożenia lub przeznaczonego do akcji ratunkowych, w tym pojazdu przeznaczonego do niehandlowego przewozu drogowego pomocy humanitarnej;
- 7) wykorzystywanego do:
 - a) nauki jazdy osób ubiegających się o prawo jazdy lub świadectwo kwalifikacji zawodowej,
 - b) szkolenia osób posiadających prawo jazdy,
 - c) przeprowadzania państwowego egzaminu dla osób ubiegających się o prawo jazdy,
 - d) dodatkowego praktycznego szkolenia nauki jazdy w miejscu pracy, w przypadku gdy osobom tym towarzyszy inna osoba posiadająca świadectwo kwalifikacji zawodowej lub instruktor nauki jazdy dla danej kategorii pojazdu wykorzystywanego do szkolenia– pod warunkiem że pojazd ten nie jest w tym czasie wykorzystywany do handlowego przewozu drogowego osób lub rzeczy;
- 8) wykorzystywanego do niehandlowego przewozu drogowego osób lub rzeczy;
- 9) wykorzystywanego do przewozu materiałów, urządzeń lub sprzętu niezbędnych kierowcy do jego pracy – pod warunkiem że prowadzenie pojazdu nie jest głównym zajęciem kierowcy;

- 10) wykorzystywanego na obszarach wiejskich w ramach własnej działalności gospodarczej kierowcy, który nie oferuje usług przewozowych, a przewóz ma charakter sporadyczny i nie wpływa na bezpieczeństwo ruchu drogowego;
- 11) który jest wykorzystywany lub wynajęty bez kierowcy przez przedsiębiorstwo rolnicze, ogrodnicze, leśne, gospodarstwo rolne lub rybackie do przewozu rzeczy w ramach własnej działalności gospodarczej, chyba że prowadzenie pojazdu stanowi część głównego zajęcia kierowcy lub kierowanie pojazdem przekracza odległość 100 km od siedziby przedsiębiorstwa lub gospodarstwa.

4. Wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 5 i 6, nie stosuje się do kierowcy pojazdu, do kierowania którym jest wymagane prawo jazdy kategorii AM, A1, A2, A, B1, B lub B+E.

Art. 39aa. 1. Szkolenie osób zamierzających wykonywać przewóz drogowy lub wykonujących przewóz drogowy na stanowisku kierowcy jest prowadzone przez:

- 1) ośrodek szkolenia – w ramach kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyspieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyspieszonej oraz szkolenia okresowego, w zakresie bloku programowego określonego odpowiednio do kategorii prawa jazdy C1, C1+E, C i C+E lub D1, D1+E, D i D+E;
- 2) szkołę ponadpodstawową, prowadzącą kształcenie w zawodzie, dla którego podstawa programowa kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 900, 1672, 1718 i 2005), przewiduje przygotowanie do uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy – w ramach kwalifikacji wstępnej w zakresie bloku programowego określonego do kategorii prawa jazdy C1, C1+E, C i C+E;
- 3) szkołę, o której mowa w pkt 2, albo placówkę lub centrum, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, prowadzące kwalifikacyjny kurs zawodowy w zakresie kwalifikacji wyodrębnionej w zawodzie, dla której podstawa programowa kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe,

przewiduje przygotowanie do uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy – w ramach kwalifikacji wstępnej w zakresie bloku programowego określonego do kategorii prawa jazdy C1, C1+E, C i C+E;

- 4) szkołę, o której mowa w pkt 2, albo placówkę lub centrum, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, prowadzące kurs umiejętności zawodowych w zakresie tej części efektów kształcenia wyodrębnionej w ramach kwalifikacji, dla której podstawa programowa kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 46 ust. 1 tej ustawy, przewiduje przygotowanie do uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy – w ramach kwalifikacji wstępnej w zakresie bloku programowego określonego do kategorii prawa jazdy C1, C1+E, C i C+E.

2. Szkolenie osób wykonujących przewóz drogowy na stanowisku kierowcy może być prowadzone przez wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego w ramach szkolenia okresowego w zakresie bloku programowego określonego odpowiednio do kategorii prawa jazdy C1, C1+E, C i C+E lub D1, D1+E, D i D+E.

3. Podmiot, o którym mowa w ust. 1 w:

- 1) pkt 1 – prowadzi szkolenia w formie stacjonarnej lub w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu;
- 2) pkt 2–4 – prowadzi szkolenia w formie dziennej lub w formie stacjonarnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 pkt 29a i 29b ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe.

4. Szkolenie w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu jest prowadzone wyłącznie przez przedsiębiorcę prowadzącego ośrodek szkolenia nieprzerwanie od co najmniej 3 lat w zakresie odpowiedniego bloku programowego.

5. Przedsiębiorca prowadzący ośrodek szkolenia nie może zlecić prowadzenia szkolenia ośrodkowi szkolenia należącemu do innego przedsiębiorcy.

Art. 39b. 1. Do uzyskania kwalifikacji może przystąpić osoba posiadająca profil kierowcy zawodowego, o którym mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, zwany dalej „profilem kierowcy zawodowego”, niemająca przeciwwskazań zdrowotnych i psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, która:

- 1) zapoznała się z programem odpowiedniej kwalifikacji;
- 2) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) przebywa co najmniej 185 dni w roku ze względu na więzi osobiste lub zawodowe albo
 - b) studiuje od co najmniej sześciu miesięcy i przedstawi zaświadczenie potwierdzające ten fakt lub
- 3) nie jest obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, mająca zamiar wykonywać przewozy na rzecz podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

1a. W przypadku kandydatów do szkoły oraz uczniów szkoły prowadzącej kształcenie w zawodzie, dla którego podstawa programowa kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, przewiduje przygotowanie do uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy oraz umiejętności kierowania pojazdem silnikowym, spełnienie wymogu braku przeciwwskazań zdrowotnych i psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, o którym mowa w ust. 1, następuje również na podstawie orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, oraz na podstawie orzeczenia psychologicznego, o którym mowa w art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

1b. W przypadku kandydatów na kwalifikacyjny kurs zawodowy i słuchaczy kwalifikacyjnego kursu zawodowego, w zakresie kwalifikacji wyodrębnionej w zawodzie, dla której podstawa programowa kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, przewiduje przygotowanie do uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy oraz umiejętności kierowania pojazdem silnikowym, spełnienie wymogu braku przeciwwskazań zdrowotnych i psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, o którym mowa w ust. 1, następuje również na podstawie orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, oraz na podstawie orzeczenia psychologicznego,

o którym mowa w art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

2. Kierowca obowiązany jest uzyskać kwalifikację, odpowiednio do pojazdu samochodowego, którym zamierza wykonywać przewóz drogowy, w zakresie bloków programowych określonych odpowiednio do kategorii prawa jazdy:

- 1) C1, C1+E, C i C+E;
- 2) D1, D1+E, D i D+E.

3. Kwalifikacja obejmuje zajęcia teoretyczne i praktyczne oraz testy kwalifikacyjne.

Art. 39b¹. 1. Zajęcia, o których mowa w art. 39b ust. 3, przeprowadzane są w formie:

- 1) zajęć szkolnych dla uczniów albo zajęć realizowanych w ramach kwalifikacyjnego kursu zawodowego lub kursu umiejętności zawodowych – w szkole albo placówce lub centrum, o których mowa w art. 39aa ust. 1 pkt 2–4, jeżeli w programie nauczania jest przewidziane przygotowanie do uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, albo
- 2) kursu kwalifikacyjnego – w ośrodku szkolenia.

1a. Zajęcia w zakresie kwalifikacji mogą być częściowo prowadzone w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu.

1b. Ośrodek szkolenia prowadzący kwalifikację w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu jest obowiązany przeprowadzić pozostałe zajęcia w formie stacjonarnej przy wykorzystaniu posiadanej infrastruktury, zgłoszonej do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia.

1c. Ośrodek szkolenia prowadzący kwalifikację w formie stacjonarnej jest obowiązany przeprowadzić wszystkie zajęcia przewidziane w programie szkolenia przy wykorzystaniu posiadanej infrastruktury, zgłoszonej do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia.

2. Zajęcia teoretyczne i praktyczne, o których mowa w art. 39b ust. 3, obejmują:

- 1) kształcenie zawodowe w zakresie racjonalnego kierowania pojazdem, z uwzględnieniem przepisów bezpieczeństwa, w tym:

- a) znajomość właściwości technicznych i zasad działania elementów bezpieczeństwa pojazdu,
 - b) umiejętność optymalizacji zużycia paliwa,
 - c) umiejętność zapewnienia bezpieczeństwa w związku z przewożonym towarem,
 - d) umiejętność zapewnienia bezpieczeństwa pasażerom,
 - e) umiejętność bezpiecznego mocowania ładunku;
- 2) kształcenie zawodowe w zakresie umiejętności stosowania przepisów dotyczących wykonywania transportu drogowego;
 - 3) kształcenie zawodowe w zakresie zagrożeń związanych z wykonywanym zawodem, w tym bezpieczeństwo na drodze i bezpieczeństwo dla środowiska;
 - 4) kształcenie zawodowe w zakresie obsługi i logistyki, w tym kształtowanie wizerunku firmy oraz znajomość rynku w przewozie drogowym i jego organizacji.

3. Testy kwalifikacyjne, o których mowa w art. 39b ust. 3, są przeprowadzane w wojewódzkim ośrodku ruchu drogowego po zakończeniu odpowiednio zajęć szkolnych dla uczniów, zajęć realizowanych w ramach kwalifikacyjnego kursu zawodowego lub kursu umiejętności zawodowych albo po zakończeniu kursu kwalifikacyjnego, z uwzględnieniem ust. 3a.

3a. Testy kwalifikacyjne, o których mowa w art. 39b ust. 3, są przeprowadzane przez okręgową komisję egzaminacyjną, o której mowa w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2022 r. poz. 2230 oraz z 2023 r. poz. 1234 i 2005), zwaną dalej „okręgową komisją egzaminacyjną”, w ramach egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie albo egzaminu zawodowego dla uczniów szkół, o których mowa w art. 39aa ust. 1 pkt 2, oraz słuchaczy kwalifikacyjnych kursów zawodowych, o których mowa w art. 39aa ust. 1 pkt 3, przystępujących po raz pierwszy bezpośrednio po zakończeniu zajęć szkolnych albo zakończeniu zajęć realizowanych w ramach kwalifikacyjnego kursu zawodowego odpowiednio do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie albo egzaminu zawodowego.

3b. Testy kwalifikacyjne, o których mowa w art. 39b ust. 3, przeprowadza się:

- 1) w formie testów jednokrotnego wyboru z pytaniami generowanymi w czasie rzeczywistym za pomocą techniki informatycznej;

2) z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego, o którym mowa w art. 51 ust. 2a pkt 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

3c. Testy kwalifikacyjne, o których mowa w art. 39b ust. 3, przeprowadzane przez okręgową komisję egzaminacyjną, przeprowadza się w formie pisemnej w postaci papierowej lub z wykorzystaniem elektronicznego systemu przeprowadzania egzaminu zawodowego, o którym mowa w art. 44zzzd ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

4. (uchylony)

5. (uchylony)

6. Testy kwalifikacyjne, o których mowa w art. 39b ust. 3, przeprowadzane w wojewódzkim ośrodku ruchu drogowego, przeprowadza egzaminator, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, na podstawie pytań zawartych w katalogu pytań testowych zatwierdzonych przez ministra właściwego do spraw transportu.

6a. Pytania, o których mowa w ust. 6, nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

7. Katalog pytań testowych obejmuje zagadnienia, o których mowa w ust. 2, i zawiera nie więcej niż 1500 pytań.

8. Za przeprowadzenie testu kwalifikacyjnego, o którym mowa w art. 39b ust. 3, przeprowadzonego w wojewódzkim ośrodku ruchu drogowego, pobiera się opłatę, która stanowi dochód wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego.

9. (uchylony)

Art. 39b². 1. Kierowca, który uzyskał kwalifikację w zakresie określonego bloku programowego, o którym mowa w art. 39b ust. 2, i zamierza wykonywać przewozy innymi pojazdami samochodowymi niż te, dla których wymagane jest prawo jazdy odpowiadające zakresowi uzyskanej kwalifikacji, obowiązany jest odbyć odpowiednią kwalifikację uzupełniającą lub kwalifikację uzupełniającą przyspieszoną. Przepisy art. 39a ust. 1 i art. 39b¹ stosuje się odpowiednio.

2. Do uzyskania kwalifikacji uzupełniającej lub kwalifikacji uzupełniającej przyspieszonej może przystąpić osoba posiadająca profil kierowcy zawodowego.

Ust. 2–5 w art. 39c
wejdą w życie z
dniem wdrożenia
rozwiązań
technicznych
umożliwiających
wprowadzanie,
przekazywanie,
gromadzenie
i udostępnianie
z centralnej
ewidencji

Art. 39c. 1. Dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego albo upoważniony przez niego pracownik wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego, albo dyrektor okręgowej komisji egzaminacyjnej wydają osobie, która złożyła test kwalifikacyjny z wynikiem pozytywnym, świadectwo kwalifikacji zawodowej potwierdzające uzyskanie odpowiedniej kwalifikacji.

<2. Dyrektor wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego albo upoważniony przez niego pracownik wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego, albo dyrektor okręgowej komisji egzaminacyjnej przekazują do centralnej ewidencji kierowców, w zakresie i na zasadach określonych w art. 100ac ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, informacje dotyczące złożenia z wynikiem pozytywnym lub negatywnym testu kwalifikacyjnego oraz wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej.

3. Wydanie świadectwa kwalifikacji zawodowej następuje przez wprowadzenie informacji o jego wydaniu do centralnej ewidencji kierowców niezwłocznie po złożeniu testu kwalifikacyjnego z wynikiem pozytywnym.

4. Wojewoda niezwłocznie po stwierdzeniu wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej na podstawie szkolenia w ramach kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyśpieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyśpieszonej oraz szkolenia okresowego przeprowadzonego:

- 1) w mniejszym wymiarze godzin niż wynika to z przepisów wydanych na podstawie art. 39i ust. 1 pkt 2 lub**
- 2) przez przedsiębiorcę nieposiadającego wpisu w rejestrze przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia lub skreślonego z tego rejestru**
– cofa świadectwo kwalifikacji zawodowej i przekazuje do centralnej ewidencji kierowców informację o cofnięciu oraz dacie cofnięcia.

5. Dyrektor okręgowej komisji egzaminacyjnej niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o stwierdzeniu przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, że:

- 1) kształcenie w ramach kwalifikacji wstępnej w zakresie bloku programowego określonego do kategorii prawa jazdy C1, C1+E, C i C+E było prowadzone przez szkołę, placówkę lub centrum, o których mowa w**

art. 39aa ust. 1 pkt 2–4, w mniejszym wymiarze godzin, niż wynika to z przepisów wydanych na podstawie art. 39i ust. 1 pkt 2, lub

- 2) kształcenie w ramach kwalifikacji wstępnej w zakresie bloku programowego określonego do kategorii prawa jazdy C1, C1+E, C i C+E było prowadzone przez szkołę prowadzącą kształcenie zawodowe, o której mowa w art. 4 pkt 28a lit. a ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, albo placówkę lub centrum, o których mowa w art. 2 pkt 4 tej ustawy, nieuprawnione do prowadzenia tego kształcenia – cofa świadectwo kwalifikacji zawodowej i przekazuje do centralnej ewidencji kierowców informację o cofnięciu oraz dacie cofnięcia.>**

Art. 39c¹. 1. Organ wydający kartę kwalifikacji kierowcy lub prawo jazdy z wpisem kodu 95 wymienia informacje z właściwym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o wydanych lub cofniętych świadectwach kwalifikacji zawodowej oraz o wydanych lub unieważnionych kartach kwalifikacji kierowcy.

2. Wymiana informacji, o której mowa w ust. 1, w zakresie wydanego lub cofniętego świadectwa kwalifikacji zawodowej oraz wydanej lub unieważnionej karty kwalifikacji kierowcy przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej następuje wyłącznie w drodze teletransmisji przy użyciu elektronicznej sieci. W przypadku gdy użycie elektronicznej sieci nie byłoby możliwe, potwierdzenie danych i wymiana informacji może nastąpić w inny sposób, w szczególności w formie pisemnej w postaci papierowej lub elektronicznej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się wyłącznie w zakresie danych aktualnie dostępnych w elektronicznej sieci.

Art. 39d. 1. Do szkolenia okresowego może przystąpić osoba posiadająca profil kierowcy zawodowego, która:

- 1) zapoznała się z programem szkolenia okresowego;
- 2) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) przebywa co najmniej 185 dni w roku ze względu na więzi osobiste lub zawodowe albo
 - b) studiuje od co najmniej sześciu miesięcy i przedstawi zaświadczenie potwierdzające ten fakt lub
- 3) pracuje na rzecz podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i wykonującego przewóz drogowy.

2. Kierowca obowiązany jest co pięć lat, począwszy od dnia uzyskania świadectwa kwalifikacji zawodowej poświadczającego uzyskanie kwalifikacji, ukończyć szkolenie okresowe odpowiednio do pojazdu, którym wykonuje przewóz drogowy.

3. Kierowca może odbywać szkolenie okresowe w jednej z następujących form:

- 1) kursu okresowego;
- 2) cyklu zajęć rozłożonych w okresie pięciu lat, obejmującego program kursu okresowego.

3a. Szkolenie okresowe może być częściowo prowadzone w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu.

3b. Ośrodek szkolenia prowadzący szkolenie okresowe w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu jest obowiązany przeprowadzić pozostałe zajęcia w formie stacjonarnej przy wykorzystaniu posiadanej infrastruktury, zgłoszonej do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia.

3c. Ośrodek szkolenia prowadzący szkolenie okresowe w formie stacjonarnej jest obowiązany przeprowadzić wszystkie zajęcia przewidziane w programie szkolenia przy wykorzystaniu posiadanej infrastruktury, zgłoszonej do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia.

4. Szkolenie okresowe jest prowadzone w ośrodku szkolenia w zakresie bloków programowych określonych odpowiednio do kategorii prawa jazdy:

- 1) C1, C1+E, C i C+E;
- 2) D1, D1+E, D i D+E.

Dodany ust. 1a w art. 39e wejdzie w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych określonym w komunikacie, o którym mowa w art. 21 ustawy z dnia

2024-06-20

5. Kierowca, który zaprzestał wykonywania przewozu drogowego przez okres uniemożliwiający spełnienie obowiązku, o którym mowa w ust. 2, przed ponownym przystąpieniem do wykonywania przewozu obowiązany jest ukończyć szkolenie okresowe.

6. Kierowca zamierzający ponownie wykonywać przewóz drogowy lub wykonujący przewóz drogowy różnymi pojazdami, dla których jest wymagane posiadanie prawa jazdy co najmniej dwóch kategorii, o których mowa w ust. 4, może ukończyć szkolenie okresowe w zakresie jednego bloku programowego.

Art. 39e. 1. Kierownik ośrodka szkolenia wydaje osobie, która ukończyła wymagane zajęcia w ramach szkolenia okresowego, świadectwo kwalifikacji zawodowej potwierdzające ukończenie szkolenia okresowego.

<1a. Wydanie świadectwa kwalifikacji zawodowej następuje przez wprowadzenie informacji o jego wydaniu do centralnej ewidencji kierowców niezwłocznie po ukończeniu przez osobę wymaganych zajęć w ramach szkolenia okresowego.>

2. Kierownik ośrodka szkolenia jest obowiązany:

[1) *przedstawić wojewodzie właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia ośrodka szkolenia, najpóźniej w następnym dniu roboczym po dniu rozpoczęcia kursu, informację o terminie, czasie i miejscu, w których będą prowadzone zajęcia, wraz z listą uczestników kursu kwalifikacyjnego lub szkolenia okresowego;*]

- 1) **przesłać wojewodzie, przez przekazanie do centralnej ewidencji kierowców, informację o terminie, czasie i miejscu rozpoczęcia pierwszych zajęć w ramach kursu kwalifikacyjnego lub szkolenia okresowego lub informację o terminie, czasie i miejscu rozpoczęcia modułu szkolenia okresowego oraz informację o prowadzeniu szkolenia w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu, w zakresie i na zasadach określonych w art. 100ac ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;**
- 2) **prowadzić dokumentację odpowiednio kursu kwalifikacyjnego oraz szkolenia okresowego;**

Nowe brzmienie pkt 1 w ust. 2 w art. 39e wejdzie w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych określonym w komunikacie, o którym mowa w art. 21 ustawy z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1997). Na podstawie art. 21 tej ustawy minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej komunikat określający dzień wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych.

[3) przekazywać wojewodzie, o którym mowa w pkt 1, w terminie 14 dni od dnia zakończenia szkolenia okresowego i wydania świadectwa kwalifikacji zawodowej potwierdzającego jego ukończenie, następujące dane osób, które ukończyły kurs:

- a) imię i nazwisko,
- b) datę i miejsce urodzenia,
- c) numer PESEL, a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – serię, numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które wydało ten dokument,
- d) adres zamieszkania,
- e) zakres ukończonego szkolenia,
- f) datę rozpoczęcia i zakończenia szkolenia,
- g) numer wydanego świadectwa kwalifikacji zawodowej lub numer zaświadczenia potwierdzającego ukończenie jednego z modułów szkolenia, o którym mowa w art. 39d ust. 3 pkt 2.]

<3) przesłać wojewodzie, przez przekazanie do centralnej ewidencji kierowców, dane dotyczące osób, które ukończyły kurs kwalifikacyjny, szkolenie okresowe lub moduł szkolenia okresowego, w zakresie i na zasadach określonych w art. 100ac ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.>

<2a. W momencie wykonywania czynności, o której mowa w ust. 2 pkt 1, następuje automatyczne wygenerowanie numeru kursu kwalifikacyjnego lub szkolenia okresowego w systemie teleinformatycznym obsługującym centralną ewidencję kierowców.>

[3. Kierownik ośrodka szkolenia, o którym mowa w ust. 1, przekazuje do centralnej ewidencji kierowców, w zakresie i na zasadach określonych w art. 100ac ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, dane osób, którym wydał świadectwo.]

4. (uchylony)

Art. 39f. 1. Dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 5 i 6 oraz art. 39b² ust. 1, jest wydane w:

- 1) Rzeczypospolitej Polskiej z aktualnym wpisem kodu 95:
 - a) krajowe prawo jazdy albo

Nowe brzmienie pkt 3 w ust. 2 w art. 39e wejdzie w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych określonym w komunikacie, o którym mowa w art. 21 ustawy z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1997). Na podstawie art. 21 tej ustawy minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu ogłasza w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej komunikat określający dzień wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych.

Dodany ust. 2a w art. 39e wejdzie w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych określonym w komunikacie, o którym mowa w art. 21 ustawy z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1997). Na podstawie art. 21 tej ustawy minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu ogłasza w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej komunikat określający dzień wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych.

Przepis uchylający ust. 3 w art. 39e wejdzie w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych określonym w komunikacie, o którym mowa w art. 21 ustawy z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1997). Na podstawie art. 21 tej ustawy minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu ogłasza w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej komunikat określający dzień wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych dotyczących nabywania uprawnień przez kierowców zawodowych.

- b) karta kwalifikacji kierowcy;
- 2) innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z aktualnym wpisem kodu 95:
 - a) krajowe prawo jazdy,
 - b) karta kwalifikacji kierowcy,
 - c) świadectwo kierowcy w zakresie przewozu drogowego rzeczy.

2. Karta kwalifikacji kierowcy oraz prawo jazdy z wpisem kodu 95 wydane w Rzeczypospolitej Polskiej potwierdzają ponadto spełnienie wymagań, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 3 i 4, w okresie ważności wpisu.

3. Kierowca zamierzający wykonywać lub wykonujący przewóz drogowy jest obowiązany uzyskać wpis potwierdzający spełnienie wymagań, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 3 i 4 oraz odpowiednio w pkt 5 i 6 oraz art. 39b² ust. 1, w:

- 1) polskim krajowym prawie jazdy albo
- 2) karcie kwalifikacji kierowcy, jeżeli nie jest możliwe wydanie krajowego prawa jazdy z wpisem potwierdzającym brak przeciwwskazań zdrowotnych i psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy oraz uzyskanie odpowiedniej kwalifikacji albo ukończenie odpowiedniego szkolenia okresowego.

4. Zasady dokonywania wpisu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, określa art. 15 i art. 15a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

Art. 39g. 1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia stanowi działalność regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia.

2. Warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia spełnia przedsiębiorca, który:

- 1) prowadzi działalność gospodarczą w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia kierowców, zgodnie z art. 28 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, lub spełnia wymagania określone dla tej działalności;
- 2) zapewnia prowadzenie szkolenia zgodnie z programem przez:

- a) wykładowców posiadających wiedzę, umiejętności i wykształcenie niezbędne do zapewnienia prawidłowego przebiegu szkolenia – w zakresie zajęć teoretycznych,
 - b) osoby posiadające odpowiednie do prowadzonego szkolenia uprawnienia instruktora, o którym mowa w art. 33 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami – w zakresie zajęć praktycznych,
 - c) osoby posiadające odpowiednie do prowadzonego szkolenia uprawnienia instruktora techniki jazdy, o którym mowa w art. 117 ust. 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami – podczas zajęć z jazdy w warunkach specjalnych prowadzonych w oparciu o infrastrukturę, o której mowa w ust. 2 pkt 3, i urządzenie, o którym mowa w ust. 11 pkt 2;
- 3) posiada:
- a) warunki lokalowe,
 - b) wyposażenie dydaktyczne,
 - c) miejsca przeznaczone do prowadzenia zajęć praktycznych,
 - d) miejsca przeznaczone do jazdy w warunkach specjalnych,
 - e) pojazdy samochodowe odpowiednie do zakresu prowadzonego szkolenia,
 - f) szczegółowy program szkolenia wraz z planem jego wykonania oraz metodami nauczania;
- 4) nie był, jako osoba fizyczna lub członek organu osoby prawnej, prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów.

[3. Organem prowadzącym rejestr przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia jest wojewoda właściwy ze względu na miejsce wykonywania działalności objętej wpisem.]

<3. Organem prowadzącym rejestr przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia jest wojewoda właściwy ze względu na miejsce wykonywania działalności objętej wpisem. Rejestr jest prowadzony w systemie teleinformatycznym obsługującym centralną ewidencję kierowców.>

Nowe brzmienie ust. 3 w art. 39g wejdzie w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających prowadzenie ewidencji i rejestrów określonych w komunikacie, o którym mowa w art. 18 ustawy z dnia 26 maja 2023 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1123). Na podstawie art. 18 tej ustawy minister właściwy do spraw informatyzacji ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” komunikaty określające termin oraz zakres wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających prowadzenie ewidencji i rejestrów.

3a. Wojewoda prostuje z urzędu wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia zawierający oczywiste błędy lub niezgodności ze stanem faktycznym.

3b. W przypadku zmiany danych wpisanych do rejestru przedsiębiorca jest obowiązany złożyć wniosek o zmianę wpisu w rejestrze w terminie 14 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana tych danych.

4. Wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia dokonywany jest na wniosek przedsiębiorcy zawierający następujące dane:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym – o ile jest wymagany;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy;
- 4) wskazanie miejsca prowadzenia ośrodka szkolenia.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, przedsiębiorca dołącza:

- 1) program szkolenia wraz z planem wykonania szkolenia oraz metodami nauczania;
- 2) kopie dokumentów potwierdzających wiedzę i kwalifikacje instruktorów, instruktorów techniki jazdy oraz wykładowców;
- 3) kopie dokumentów zawierających informacje o: warunkach lokalowych, wyposażeniu dydaktycznym oraz miejscu przeznaczonym do prowadzenia zajęć praktycznych i posiadanych pojazdach albo kopię umowy, o której mowa w ust. 11 pkt 1, lub dokumentów zawierających informację o urządzeniu, o którym mowa w ust. 11 pkt 2, wraz z kopią certyfikatu;
- 4) dokument potwierdzający spełnianie odpowiednich wymagań technicznych przez pojazdy, o których mowa w ust. 2 pkt 3 lit. e, wydany przez rzeczoznawcę samochodowego, o którym mowa w art. 79a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

6. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 4, przedsiębiorca składa oświadczenie o następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia są kompletne i zgodne z prawdą;

- 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia, określone w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.”.

7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 6, powinno również zawierać:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania;
- 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;
- 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

7a. Wojewoda wydaje z urzędu zaświadczenie o dokonaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia.

8. W rejestrze przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia umieszcza się dane przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 4, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby, oraz jego numer w tym rejestrze.

9. Dokonując wpisu, wojewoda pobiera:

- 1) opłatę za wpis – stanowiącą dochód budżetu państwa.
- 2) (uchylony)

10. Wojewoda przekazuje:

- 1) do centralnej ewidencji kierowców dane o dokonaniu wpisu przedsiębiorcy do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia – na zasadach określonych w art. 100ac ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.
- 2) (uchylony)

11. Przedsiębiorca może nie spełniać wymagań, o których mowa w ust. 2 pkt 3 lit. d, jeśli:

- 1) zawarł umowę na przeprowadzanie zajęć z ośrodkiem doskonalenia techniki jazdy, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, lub
- 2) posiada urządzenie techniczne do symulowania jazdy w warunkach specjalnych, spełniające wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 12, posiadające ważny certyfikat wydany przez jednostkę akredytowaną w polskim systemie akredytacji, który potwierdza spełnienie tych wymagań przez to urządzenie.

12. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczno-organizacyjne oraz zakres funkcjonalności realizowanej przez urządzenie, o którym mowa w ust. 11 pkt 2, uwzględniając potrzebę zapewnienia wykorzystania podczas szkolenia urzędów spełniających jednolite wymagania.

Art. 39ga. 1. Wojewoda jest obowiązany dokonać wpisu przedsiębiorcy do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia w terminie 7 dni od dnia wpływu do niego wniosku o wpis wraz z dokumentami, o których mowa w art. 39g ust. 5, oraz oświadczeniem, o którym mowa w art. 39g ust. 6.

2. Jeżeli wojewoda nie dokona wpisu w terminie, o którym mowa w ust. 1, a od dnia wpływu do niego wniosku upłynęło 14 dni, przedsiębiorca może rozpocząć działalność. Nie dotyczy to przypadku, gdy wojewoda wezwał przedsiębiorcę do uzupełnienia wniosku o wpis nie później niż przed upływem 7 dni od dnia jego otrzymania. W takiej sytuacji termin, o którym mowa w zdaniu pierwszym, biegnie odpowiednio od dnia wpływu uzupełnienia wniosku o wpis.

Art. 39h. 1. Nadzór nad ośrodkami szkolenia sprawuje wojewoda.

2. W ramach sprawowanego nadzoru wojewoda:

- 1) przeprowadza kontrolę w zakresie:
 - a) spełniania przez ośrodek szkolenia wymagań, o których mowa w art. 39g ust. 2,
 - b) zgodności prowadzonego szkolenia z obowiązującymi programami szkolenia,
 - c) dokumentów wymaganych w związku z prowadzeniem szkolenia;
- 2) w przypadku ustalenia naruszeń warunków wykonywania działalności wyznacza termin ich usunięcia;
- 3) wydaje decyzję o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę ośrodka szkolenia oraz wykreśla z urzędu przedsiębiorcę z rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia, jeżeli przedsiębiorca:
 - a) złożył oświadczenie oraz inne dokumenty stanowiące załączniki do wniosku, o którym mowa w art. 39g ust. 5, niezgodne ze stanem faktycznym,

- b) nie usunął naruszeń warunków wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia w wyznaczonym przez wojewodę terminie,
- c) rażąco naruszył warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia.

2a. Wojewoda, planując lub przeprowadzając kontrolę ośrodka szkolenia, współpracuje z właściwym wojewódzkim inspektorem transportu drogowego i okręgowym inspektorem pracy, a w razie potrzeby uzgadnia z nimi przeprowadzenie kontroli czasu pracy kierowców wybranych przedsiębiorców, których pracownicy uczestniczyli w kursach kwalifikacyjnych lub szkoleniach okresowych w ośrodku szkolenia wpisanym do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia prowadzonego przez tego wojewodę. Po przeprowadzeniu kontroli właściwy wojewódzki inspektor transportu drogowego lub okręgowy inspektor pracy przekazują wojewodzie informację o jej wynikach, w szczególności o przypadkach pokrywania się czasu uczestnictwa kierowcy w szkoleniu oraz czasu pracy wynikającej z ewidencji czasu pracy.

3. Rażącem naruszeniem warunków wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia jest:

- 1) wielokrotne prowadzenie szkolenia:
 - a) w sposób niezgodny z wymaganymi szczegółowymi warunkami przeprowadzania zajęć, o których mowa w art. 39i ust. 1 pkt 2,
 - b) w sposób niezgodny z programem szkolenia,
 - c) pojazdami niespełniającymi szczegółowych wymagań, o których mowa w art. 39i ust. 1 pkt 1;
- 2) nieprzedstawienie informacji, o której mowa w art. 39e ust. 2 pkt 1;
- 3) wydanie świadectwa kwalifikacji zawodowej niezgodnego ze stanem faktycznym;
- 4) odmowa poddania się kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 1;
- 5) wielokrotne prowadzenie szkolenia w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu przed upływem 3 lat nieprzerwanej działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia.

3a. Decyzja, o której mowa w ust. 2 pkt 3, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

3b. W przypadku wydania decyzji o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę ośrodka szkolenia, o której mowa w ust. 2 pkt 3, w stosunku do przedsiębiorcy, który wykonuje działalność gospodarczą objętą wpisem także na podstawie wpisów do innych rejestrów działalności regulowanej w tym samym zakresie działalności gospodarczej, z urzędu wykreśla się także przedsiębiorcę z tych rejestrów działalności regulowanej.

3c. Wojewoda wykreśla przedsiębiorcę z rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia na jego wniosek, a także po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy.

4. Dane o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia wojewoda przekazuje do centralnej ewidencji kierowców na zasadach określonych w art. 100ac ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Art. 39ha. 1. Przedsiębiorca, którego wykreślono z rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia, może uzyskać ponowny wpis do rejestru w tym samym zakresie działalności gospodarczej nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 39h ust. 2 pkt 3.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy, który wykonywał działalność gospodarczą bez wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia. Nie dotyczy to sytuacji określonej w art. 39ga ust. 2.

Art. 39i. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania w stosunku do przedsiębiorcy prowadzącego ośrodek szkolenia, o którym mowa w art. 39g, w zakresie infrastruktury technicznej, warunków lokalowych, wyposażenia dydaktycznego oraz pojazdów używanych w trakcie szkolenia;
- 2) szczegółowe warunki, tryb, zakres i sposób prowadzenia:

- a) kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyśpieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej i kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyśpieszonej,
 - b) szkolenia okresowego w formie kursu okresowego oraz cyklu zajęć, o których mowa w art. 39d ust. 3;
- 3) szczegółowe wymagania dla dodatkowych pomocy dydaktycznych niezbędnych do prowadzenia zajęć w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu oraz warunki jego utrzymania;
 - 4) szczegółowe warunki, tryb, zakres i sposób prowadzenia zajęć w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu;
 - 5) zakres tematyczny i liczbę godzin zajęć, które można prowadzić w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu;
 - 6) rodzaje szkoleń, które można zaliczyć na poczet części zajęć w ramach kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyśpieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyśpieszonej i szkolenia okresowego oraz liczbę godzin zajęć, o które na podstawie innych szkoleń można pomniejszyć kwalifikację wstępną, kwalifikację wstępną przyśpieszoną, kwalifikację wstępną uzupełniającą, kwalifikację wstępną uzupełniającą przyśpieszoną i szkolenie okresowe;
 - 7) szczegółowe warunki, tryb, zakres i sposób organizacji i przeprowadzania testów kwalifikacyjnych;
 - 8) szczegółowe warunki, tryb, zakres i sposób:
 - a) postępowania z dokumentacją związaną z prowadzeniem kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyśpieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyśpieszonej i szkolenia okresowego,
 - b) prowadzenia dokumentacji wymaganej w związku z prowadzeniem szkolenia;
 - 9) wzory dokumentów wymaganych w związku z prowadzeniem szkolenia;
 - 10) wysokość opłaty za:
 - a) wpis przedsiębiorcy do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia, przy czym jego wysokość nie może przekroczyć 600 zł,

- b) przeprowadzenie testu kwalifikacyjnego, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 60 zł.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw transportu uwzględnia odpowiednio:

- 1) przepisy Unii Europejskiej w zakresie prowadzenia ośrodka szkolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, a także potrzebę zapewnienia należytych wymagań organizacyjno-technicznych przeprowadzania kursów i zajęć;
- 2) przepisy Unii Europejskiej w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, oraz konieczność obiektywnego sprawdzenia przygotowania do uzyskania kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyspieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej i kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyspieszonej w zakresie transportu drogowego;
- 3) zakres wymagań dla dodatkowych pomocy dydaktycznych niezbędnych do prowadzenia zajęć w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu;
- 4) możliwości prowadzenia konkretnych tematów w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu;
- 5) zakres merytoryczny szkoleń, które można zaliczyć na poczet kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyspieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyspieszonej i szkolenia okresowego, i ich wymiar godzinowy;
- 6) konieczność zapewnienia ujednoczonych procedur przeprowadzania testów kwalifikacyjnych;
- 7) potrzebę zapewnienia sprawności procedur administracyjnych i należytej ochrony dokumentacji wymaganej w związku z prowadzeniem szkolenia;
- 8) zakres danych niezbędnych do prawidłowego prowadzenia kwalifikacji wstępnej, kwalifikacji wstępnej przyspieszonej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej, kwalifikacji wstępnej uzupełniającej przyspieszonej i szkolenia okresowego, dotyczących kandydatów na kierowców i kierowców wykonujących przewóz drogowy, podmiotów uprawnionych do przeprowadzania kursów i zajęć, organów właściwych w sprawach wpisu do rejestru, a także przepisy Unii Europejskiej w zakresie dokumentów związanych z uzyskiwaniem tych kwalifikacji i szkoleń okresowych;

- 9) wysokość rzeczywistych kosztów związanych z prowadzeniem rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodek szkolenia oraz wysokość kosztów związanych z weryfikacją dokumentów i wydawaniem dokumentów;
- 10) wysokość rzeczywistych kosztów związanych z przeprowadzaniem testów kwalifikacyjnych.

Art. 39j. 1. Kierowca wykonujący przewóz drogowy podlega badaniom lekarskim przeprowadzanym w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy.

2. Badania lekarskie, o których mowa w ust. 1, są wykonywane, z zastrzeżeniem ust. 3–6, w zakresie i na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465), zwanej dalej „Kodeksem pracy”.

3. Zakres badań lekarskich, o których mowa w ust. 1, obejmuje ponadto ustalenie istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami, zgodnie z rozdziałem 12 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

4. Badania lekarskie, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane:

- 1) do czasu ukończenia przez kierowcę 60 lat – co 5 lat;
- 2) po ukończeniu przez kierowcę 60. roku życia – co 30 miesięcy.

5. (uchylony)

6. Badania lekarskie, o których mowa w ust. 1, wykonują lekarze uprawnieni do wykonywania badań profilaktycznych, o których mowa w przepisach Kodeksu pracy, posiadający dodatkowo uprawnienia do przeprowadzania badań lekarskich kandydatów na kierowców i kierowców określone w odrębnych przepisach.

<7. Lekarz uprawniony, o którym mowa w ust. 6, po przeprowadzeniu badania lekarskiego, o którym mowa w ust. 1, wydaje osobie badanej orzeczenie lekarskie i przekazuje do centralnej ewidencji kierowców, w zakresie i na zasadach określonych w art. 100ac ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, dane osoby, której wydał to orzeczenie.>

Art. 39k. 1. Kierowca wykonujący przewóz drogowy podlega badaniom psychologicznym przeprowadzanym w celu stwierdzenia istnienia lub braku

Dodany ust. 7 w art. 39j wejdzie w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych o lekarzach i psychologach oraz wydawanych przez nich orzeczeniach lekarskich i psychologicznych określonym w komunikacie, o którym mowa w art. 22 ustawy z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1997). Na podstawie art. 22 tej ustawy minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej komunikat określający dzień wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych o lekarzach i psychologach oraz wydawanych przez nich orzeczeniach lekarskich i psychologicznych.

przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy.

2. Badania psychologiczne, o których mowa w ust. 1, są wykonywane, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, w zakresie i na zasadach określonych dla kierowców w rozdziale 13 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

3. Badania psychologiczne, o których mowa w ust. 1, są przeprowadzane:

- 1) do czasu ukończenia przez kierowcę 60 lat – co 5 lat;
- 2) po ukończeniu przez kierowcę 60. roku życia – co 30 miesięcy.

4. (uchylony)

<5. Uprawniony psycholog, o którym mowa w art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, po przeprowadzeniu badania psychologicznego, o którym mowa w ust. 1, wydaje osobie badanej orzeczenie psychologiczne i przekazuje do centralnej ewidencji kierowców, w zakresie i na zasadach określonych w art. 100ac ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, dane osoby, której wydał to orzeczenie.>

Art. 391. 1. Przedsiębiorca lub inny podmiot wykonujący przewóz drogowy jest obowiązany do:

- 1) kierowania kierowców na:
 - a) szkolenia okresowe,
 - b) badania lekarskie i psychologiczne;
- 2) pokrywania kosztów badań lekarskich i psychologicznych;
- 3) przechowywania przez cały okres zatrudnienia kierowcy:
 - a) danych o wydanych świadectwach kwalifikacji zawodowej albo kopii świadectw kwalifikacji zawodowej, jeżeli zostały wydane w postaci papierowej,
 - b) kopii orzeczeń lekarskich i psychologicznych;
- 4) prowadzenia dokumentacji dotyczącej badań lekarskich i psychologicznych;
- 5) przekazania kierowcy z chwilą rozwiązania stosunku pracy kopii orzeczeń i świadectw, o których mowa w pkt 3;
- 6) stworzenia warunków organizacyjnych, umożliwiających kierowcy ukończenie szkolenia okresowego.

2. Przedsiębiorca lub inny podmiot wykonujący przewóz drogowy może pokryć koszty szkoleń okresowych kierowcy.

Dodany ust. 5 w art. 39k wejdzie w życie z dniem wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych o lekarzach i psychologach oraz wydawanych przez nich orzeczeniach lekarskich i psychologicznych określonym w komunikacie, o którym mowa w art. 22 ustawy z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1997). Na podstawie art. 22 tej ustawy minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu ogłasza w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej komunikat określający dzień wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających wprowadzanie, przekazywanie, gromadzenie i udostępnianie z centralnej ewidencji kierowców danych o lekarzach i psychologach oraz wydawanych przez nich orzeczeniach lekarskich i psychologicznych.

3. Spełnienie przez przedsiębiorcę lub przez inny podmiot wykonujący przewóz drogowy obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, uznaje się za równoznaczne ze spełnieniem obowiązków pracodawcy w zakresie wykonywania wstępnych i okresowych badań lekarskich, o których mowa w art. 229 § 1 i 2 Kodeksu pracy.

Art. 39m. Wymagania, o których mowa w art. 39a–39l, stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy lub innej osoby osobiście wykonującej przewóz drogowy.

Art. 39n. (uchylony)

Rozdział 8

Oplaty

Art. 40. Przedsiębiorca podejmujący i wykonujący transport drogowy jest obowiązany do ponoszenia opłat za:

- 1) czynności administracyjne określone w ustawie;
- 2) przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 37;
- 3) wydanie certyfikatu kompetencji zawodowych, o którym mowa w art. 38 ust. 3;
- 4) przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 16b ust. 4a pkt 2.

Art. 41. 1. Oplaty za czynności administracyjne pobiera się z tytułu:

- 1) udzielenia licencji, zmiany licencji, przedłużenia ważności licencji, wydania wypisu z licencji, wydania wtórnika licencji oraz przeniesienia uprawnień wynikających z licencji;
- 2) wydania zezwolenia, zmiany zezwolenia, przedłużenia ważności zezwolenia, wydania wypisu z zezwolenia, wydania wtórnika zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego, przewozu wahadłowego lub przewozu okazjonalnego;
- 3) wydania zezwolenia na przewóz kabotażowy;
- 4) wydania zezwolenia zagranicznego;
- 5) wydania zaświadczenia lub zmiany zaświadczenia, wydania wypisu z zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie przewozów na potrzeby własne;

- 6) wydania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób na lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą;
- 7) wydania świadectwa kierowcy lub jego zmiany oraz wydania wtórnika świadectwa kierowcy;
- 8) wydania formularza jazdy;
- 9) wydania certyfikatu, o którym mowa w art. 30 ust. 10, lub jego zmiany oraz wydania wtórnika certyfikatu;
- 10) wydania decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2;
- 11) udzielenia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, zmiany zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, wydanie wypisu z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, wydania wtórnika zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz przeniesienia uprawnień wynikających z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, pobierają organy dokonujące tych czynności.

3. Opłaty, o których mowa w art. 40 pkt 2–4, pobiera jednostka, o której mowa w art. 38 ust. 2 i 3.

4. Minister właściwy do spraw transportu w celu usprawnienia procedur pobierania opłat może, w drodze rozporządzenia, upoważnić, na określonych warunkach, do pobierania opłat za niektóre czynności administracyjne w międzynarodowym transporcie drogowym, o których mowa w ust. 1, polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.

5. (uchylony)

Art. 42. (utracił moc)

Art. 42a. (uchylony)

Art. 43. 1. Od przedsiębiorców zagranicznych mogą być pobierane opłaty na zasadach wzajemności.

2. Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić dla przedsiębiorców zagranicznych opłaty, o których mowa w ust. 1, określając ich wysokość, tryb wnoszenia oraz jednostki właściwe do ich pobierania.

Art. 44. 1. Jednostki, o których mowa w art. 26, art. 32 oraz art. 43 ust. 2, otrzymują prowizję od pobranych opłat, w wysokości nie mniejszej niż 7 % i nie większej niż 10 %.

1a. (uchylony)

1b. (uchylony)

2. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość stawek prowizji oraz sposób jej pobierania i rozliczania z jednostkami, o których mowa w ust. 1.

Art. 45. 1. Przedsiębiorca wykonujący transport drogowy może być zwolniony z opłat, o których mowa w art. 43, w przypadku wykonywania przez niego przewozów w ramach pomocy humanitarnej, medycznej lub w przypadku klęski żywiołowej.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, następuje, w drodze decyzji administracyjnej, wydanej przez ministra właściwego do spraw transportu, na zgodny wniosek przedsiębiorcy i właściwego organu państwowego lub organizacji humanitarnej.

Art. 45a. (uchylony)

Art. 46. 1. Wpływy uzyskane z opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 7–9 i art. 43, oraz wpływy z opłat z tytułu:

- 1) w międzynarodowym transporcie drogowym:
 - a) udzielenia licencji wspólnotowej, zmiany licencji wspólnotowej, przedłużenia ważności licencji wspólnotowej, wydania wypisu z licencji wspólnotowej, wydania wtórnika licencji wspólnotowej oraz przeniesienia uprawnień wynikających z licencji wspólnotowej,
 - b) wydania zezwolenia, zmiany zezwolenia, przedłużenia ważności zezwolenia, wydania wypisu z zezwolenia, wydania wtórnika zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu

regularnego specjalnego, przewozu wahadłowego lub przewozu okazjonalnego,

- c) wydania decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2,
- d) wydania zezwolenia na przewóz kabotażowy,
- e) wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 19a ust. 1,
- f) wydania zaświadczenia, zmiany zaświadczenia, wydania wypisu z zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie międzynarodowego przewozu na potrzeby własne,

[2) wydania wielokrotnego zagranicznego zezwolenia wydanego przez Międzynarodowe Forum Transportu (*International Transport Forum*),]

<2) wydania zezwolenia EKMT,>

- 3) wydania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób na lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą

– są przekazywane w całości na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

1a. Wpływy uzyskane z opłat, za wydanie zezwoleń zagranicznych na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy lub osób, są przekazywane, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2:

- 1) na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad – 20 % wpływów;
- 2) do Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, o którym mowa w ustawie z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 402) – 80 % wpływów.

2. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad sprawuje nadzór nad realizacją wpływów z opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 7–9 i art. 43.

3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad przekazuje kwoty pobranych opłat, o których mowa w ust. 1 i ust. 1a pkt 1, w terminie pierwszych dwóch dni roboczych po zakończeniu tygodnia, w którym wpłynęły, na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego, z przeznaczeniem na budowę i utrzymanie dróg krajowych oraz na potrzeby gromadzenia danych o drogach publicznych

**Nowe brzmienie
pkt 2 w ust. 1 w
art. 46 wejdzie w
życie z dn.
1.01.2025 r. (Dz.
U. z 2023 r. poz.
1523).**

i sporządzania informacji o sieci dróg publicznych, jak również na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego i budowy autostrad.

3a. (uchylony)

4. Wpływy uzyskane z innych opłat niż wymienione w ust. 1, stanowią odpowiednio dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego lub budżetu państwa.

Art. 47. 1. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość opłat za czynności administracyjne, o których mowa w art. 41 ust. 1, mając na uwadze w szczególności rodzaj udzielanych uprawnień i okres, na jaki zostaną wydane;
- 2) wysokość opłat za egzaminowanie oraz za wydanie certyfikatu kompetencji zawodowych.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, wysokość opłat zostanie określona:

- 1) w przypadku licencji, w zależności od:
 - a) okresu ważności licencji,
 - b) liczby pojazdów samochodowych, na które wydaje się wypisy z licencji,
 - c) zakresu transportu drogowego,
 - d) rodzaju przewozów,
 - e) rodzaju pojazdów – w międzynarodowym transporcie drogowym osób;
- 1a) w przypadku zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, w zależności od liczby pojazdów, na które wydaje się wypisy z zezwolenia;
- 2) w przypadku zezwolenia, w zależności od:
 - a) okresu ważności zezwolenia,
 - b) rodzaju zezwolenia;
- 3) w przypadku zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej, w zależności od:
 - a) zakresu przewozów,
 - b) rodzajów przewozów;

- 4) w przypadku certyfikatu kompetencji zawodowych, w zależności od:
 - a) zakresu i formy testu z wiedzy z uwzględnieniem kosztów jego przeprowadzenia,
 - b) rodzaju certyfikatu kompetencji zawodowych z uwzględnieniem kosztów jego wydania;
- 5) w przypadku świadectwa kierowcy, w zależności od okresu ważności.

3. Wysokość opłaty z tytułu:

- 1) udzielenia licencji – nie może być wyższa niż równowartość 1 000 000 euro;
- 2) udzielenia zezwolenia na transport drogowy osób – nie może być wyższa niż równowartość 800 euro;
- 3) udzielenia zezwolenia na przewóz kabotażowy – nie może być wyższa niż równowartość 800 euro za przewóz jednorazowy;
- 4) wydania zezwolenia zagranicznego – nie może być wyższa niż równowartość:
 - a) 500 euro za wielokrotne zezwolenie roczne,
 - b) 15 euro za zezwolenie jednorazowe;
- 5) wydania świadectwa kierowcy – nie może być wyższa niż równowartość 10 euro;
- 6) wydania formularza jazdy – nie może być wyższa niż równowartość 30 euro;
- 7) wydania certyfikatu, o którym mowa w art. 30 ust. 10 – nie może być wyższa niż równowartość:
 - a) 70 euro dla pojazdu samochodowego nieposiadającego certyfikatu,
 - b) 50 euro dla pojazdu samochodowego w przypadku wznowienia certyfikatu,
 - c) 30 euro dla przyczepy lub naczepy nieposiadającej certyfikatu,
 - d) 15 euro dla przyczepy lub naczepy w przypadku wznowienia certyfikatu;
- 8) wydania zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, nie może być wyższa niż równowartość 300 euro.

Art. 47a. Zadania organów jednostek samorządu terytorialnego, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i ust. 4 pkt 2 i 3, art. 7d ust. 1 i ust. 4–6, art. 16b ust. 1 i 4, art. 18 ust. 1 pkt 1 i ust. 4, art. 33 ust. 8 i 9a, art. 47b ust. 2–4, art. 82b ust. 2 pkt 1 i 3, art. 82c ust. 3, art. 82e, art. 82f ust. 1, art. 82i ust. 1 oraz art. 95b ust. 2, są wykonywane jako zadania własne.

Rozdział 8a

Wyznaczanie dworców, w których jest udzielana pomoc osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej

Art. 47b. 1. Dworzec:

- 1) którego właścicielem lub współwłaścicielem w części większej niż połowa udziałów we współwłasności jest jednostka samorządu terytorialnego oraz
- 2) który jest zlokalizowany w mieście powyżej 50 000 mieszkańców, oraz z którego rocznie odjeżdża powyżej 500 000 pasażerów

– podlega obowiązkowi dostosowania do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej w zakresie określonym w załączniku I lit. a do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2011, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 181/2011”.

2. Jednostka, o której mowa w ust. 1 pkt 1, jest obowiązana corocznie do dnia 31 marca przeprowadzić analizę dotyczącą spełniania przez dworzec, którego jest właścicielem lub współwłaścicielem w części większej niż połowa udziałów we współwłasności, kryteriów określonych w ust. 1 pkt 2. Wyniki analizy przekazuje się niezwłocznie wojewodzie.

3. Jednostka, o której mowa w ust. 1 pkt 1, w terminie roku następującym po roku, w którym dworzec, którego jest właścicielem lub współwłaścicielem w części większej niż połowa udziałów we współwłasności, spełnił kryteria określone w ust. 1 pkt 2, jest obowiązana dostosować dworzec do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej w zakresie określonym w załączniku I lit. a do rozporządzenia nr 181/2011, zwaną dalej „udzielaniem pomocy”.

4. Jednostka, o której mowa w ust. 1 pkt 1, po dostosowaniu dworca do udzielania pomocy jest obowiązana niezwłocznie wystąpić do ministra właściwego do spraw transportu, za pośrednictwem wojewody, z wnioskiem o wyznaczenie tego dworca jako dworca, w którym jest udzielana pomoc.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, dołącza się dokumenty potwierdzające dostosowanie dworca do udzielania pomocy.

Art. 47c. 1. Właściciel dworca, który nie spełnia kryteriów określonych w art. 47b ust. 1 pkt 1 lub 2, w przypadku dostosowania tego dworca do udzielania pomocy może wystąpić do ministra właściwego do spraw transportu, za pośrednictwem wojewody, z wnioskiem o wyznaczenie tego dworca jako dworca, w którym jest udzielana pomoc. Przepis art. 47b ust. 5 stosuje się.

2. Na wniosek właściciela złożony do ministra właściwego do spraw transportu, za pośrednictwem wojewody, dworzec wyznaczony zgodnie z ust. 1 do udzielania pomocy może zostać pozbawiony statusu dworca wyznaczonego do jej udzielania.

Art. 47d. 1. Minister właściwy do spraw transportu może zawrzeć z podmiotem zarządzającym dworcem spełniającym kryteria określone w art. 47b ust. 1 pkt 2, niebędącym:

- 1) jednostką samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 47b ust. 1 pkt 1 lub
- 2) właścicielem dworca, o którym mowa w art. 47c ust. 1, który wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w tym przepisie

– porozumienie na podstawie którego podmiot zarządzający dworcem dostosuje ten dworzec do udzielania pomocy w terminie określonym w tym porozumieniu.

2. Po dostosowaniu dworca, o którym mowa w ust. 1, do udzielania pomocy minister właściwy do spraw transportu wyznacza ten dworzec jako dworzec, w którym jest udzielana pomoc, poprzez jego zamieszczenie w wykazie, o którym mowa w art. 47g.

Art. 47e. W przypadku gdy dworzec wyznaczony do udzielania pomocy przestał spełniać kryteria określone w art. 47b ust. 1 pkt 1 lub 2, utrzymuje on status dworca wyznaczonego do jej udzielania, o ile jego właściciel lub współwłaściciel w części większej niż połowa udziałów we współwłasności nie wystąpi do ministra właściwego do spraw transportu, za pośrednictwem wojewody, z wnioskiem o pozbawienie tego dworca statusu dworca wyznaczonego do udzielania pomocy. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające, że dworzec przestał spełniać kryteria określone w art. 47b ust. 1 pkt 1 lub 2.

Art. 47f. 1. Wojewoda i minister właściwy do spraw transportu są uprawnieni do kontroli dostosowania dworców do udzielania pomocy.

2. Wojewoda jest uprawniony do kontroli realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 47b ust. 2, uwzględniając zakres, sposób i terminowość jego wykonania.

3. W ramach kontroli, o których mowa w ust. 1 i 2, osoba upoważniona do ich przeprowadzania ma prawo żądania od kontrolowanego pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępniania danych mających związek z przedmiotem kontroli.

Art. 47g. Minister właściwy do spraw transportu prowadzi i aktualizuje „Wykaz dworców wyznaczonych do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej”.

Art. 47h. 1. Minister właściwy do spraw transportu po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w art. 47b ust. 4 albo art. 47c ust. 1:

- 1) wyznacza dworzec do udzielania pomocy poprzez jego zamieszczenie w „Wykazie dworców wyznaczonych do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej” albo
- 2) odmawia, w drodze decyzji administracyjnej, wyznaczenia dworca do udzielania pomocy i wyznacza dodatkowy termin na jego dostosowanie do jej udzielania, w przypadku gdy dworzec nie został dostosowany w zakresie określonym w załączniku I lit. a do rozporządzenia nr 181/2011.

2. Minister właściwy do spraw transportu po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w:

- 1) art. 47c ust. 2, pozbawia dworzec statusu dworca wyznaczonego do udzielania pomocy poprzez jego usunięcie z wykazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;
- 2) art. 47e:
 - a) pozbawia dworzec statusu dworca wyznaczonego do udzielania pomocy poprzez jego usunięcie z wykazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, albo
 - b) odmawia, w drodze decyzji administracyjnej, pozbawienia dworca statusu dworca wyznaczonego do udzielania pomocy, w przypadku gdy ustalą, że dworzec nadal spełnia kryteria określone w art. 47b ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw transportu zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej i na bieżąco aktualizuje „Wykaz dworców wyznaczonych do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej”.

4. Minister właściwy do spraw transportu przekazuje Komisji Europejskiej zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 181/2011 „Wykaz dworców wyznaczonych do udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej” i jego aktualizacje.

Rozdział 9

Inspekcja Transportu Drogowego

Art. 48. 1. Tworzy się Inspekcję Transportu Drogowego, zwaną dalej „Inspekcją”, powołaną do kontroli przestrzegania przepisów w zakresie przewozu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi oraz przepisów, o których mowa w art. 3 ust. 1a.

2. (uchylony)

Art. 49. Przepisy ustawy nie naruszają przewidzianych w odrębnych ustawach obowiązków i uprawnień organów publicznych w zakresie kontroli przestrzegania przepisów.

Art. 50. Do zadań Inspekcji należy:

1) kontrola:

- a) przestrzegania obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 4 pkt 22,
- b) (uchylona)
- c) przestrzegania przepisów ruchu drogowego w zakresie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
- d) (uchylona)
- e) przestrzegania szczegółowych zasad i warunków transportu zwierząt,
- f) (uchylona)
- g) wprowadzonych do obrotu ciśnieniowych urządzeń transportowych pod względem zgodności z wymaganiami technicznymi, dokumentacją

techniczną i prawidłowością ich oznakowania, w zakresie określonym w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych,

- h) rodzaju używanego paliwa,
- i) dokumentów związanych z wykonywaniem publicznego transportu zbiorowego,
- j) prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, w tym w ramach kontroli związanej z transgraniczną wymianą informacji, o której mowa w art. 13mg tej ustawy,
- k) przestrzegania czasu pracy:
 - przedsiębiorców osobiście wykonujących:
 - przewozy drogowe, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 561/2006 albo Umowa europejska dotycząca pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR), sporządzona w Genewie dnia 1 lipca 1970 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 409), zwana dalej „Umową AETR”,
 - przewozy regularne, których trasa nie przekracza 50 km, lub publiczny transport zbiorowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, którego trasa nie przekracza 50 km,
 - osób niezatrudnionych przez przedsiębiorcę, lecz osobiście wykonujących na jego rzecz:
 - przewozy drogowe, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 561/2006 albo Umowa AETR,
 - przewozy regularne, których trasa nie przekracza 50 km, lub publiczny transport zbiorowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, którego trasa nie przekracza 50 km,
- l) przestrzegania ustalonych przez radę gminy, a w przypadku miasta stołecznego Warszawy – Radę Warszawy, cen za przewozy taksówkami i stawek taryfowych obowiązujących przy przewozie osób i ładunków taksówkami, o których mowa w art. 11b,

- m) dokumentów potwierdzających uzyskanie kwalifikacji, o których mowa w art. 39a ust. 1 pkt 5 i art. 39b², oraz ukończenie szkolenia, o którym mowa w art. 39a ust. 1 pkt 6;
- 2) prowadzenie postępowania administracyjnego, w tym wydawanie decyzji administracyjnych na zasadach określonych w ustawie, a także podejmowanie innych czynności w niej przewidzianych, w sprawach:
 - a) licencji wspólnotowej,
 - b) zezwoleń w międzynarodowym transporcie drogowym i zezwoleń na przewóz kabotażowy,
 - c) formularzy jazdy,
 - d) zaświadczeń na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy,
 - e) świadectw kierowcy,
 - f) certyfikatów, o których mowa w art. 30 ust. 10,
 - g) zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego w przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2,
 - h) dotyczących spełniania lub niespełniania wymogu dobrej reputacji, o których mowa w art. 7d ust. 1–6, w przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2;
- 3) podejmowanie czynności dotyczących zezwoleń zagranicznych i zezwoleń ministra właściwego do spraw transportu;
 - 3a) (uchylony)
 - 3b) (uchylony)
 - 3c) (uchylony)
- 4) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 104 i 1523).
- 5) (uchylony)
- 6) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym.

Art. 50a. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb kontroli, o której mowa w art. 50 pkt 1 lit. h,

uwzględniając sposób przeprowadzenia kontroli i badania rodzaju używanego paliwa.

Art. 50b. Konserwacja, naprawa i bieżące utrzymanie urządzeń technicznych do ważenia pojazdów jest finansowane ze środków budżetu państwa ujmowanych w części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw transportu.

Art. 51. 1. Zadania Inspekcji Transportu Drogowego określone w niniejszym rozdziale wykonują następujące organy:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
- 2) wojewoda działający za pośrednictwem wojewódzkiego inspektora transportu drogowego, zwanego dalej „wojewódzkim inspektorem”, jako kierownika wojewódzkiej inspekcji transportu drogowego wchodzącej w skład wojewódzkiej administracji zespolonej.

2. Organy wymienione w ust. 1 wykonują zadania Inspekcji Transportu Drogowego zgodnie z kompetencjami określonymi w ustawie i przepisach odrębnych.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego koordynuje, nadzoruje i kontroluje działalność wojewódzkich inspektorów transportu drogowego oraz nadzoruje wykonanie w roku budżetowym planów rzeczowo-finansowych w części dotyczącej wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego.

4. Wojewódzki inspektor transportu drogowego kieruje działalnością wojewódzkiego inspektoratu transportu drogowego.

5. Czynności związane z realizacją zadań określonych w art. 50 pkt 1, 4 i 6 w zakresie określonym w art. 68–75 wykonują inspektorzy Inspekcji, zwani dalej „inspektorami”.

6. W sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego – w sprawach:
 - a) określonych w art. 50 pkt 2, 3 i 4,
 - b) związanych z kontrolą uiszczenia opłaty elektronicznej za przejazd po drogach krajowych, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, w tym w ramach kontroli związanej z

transgraniczną wymianą informacji, o której mowa w art. 13mg tej ustawy,

ba) (uchylona)

bb) (uchylona)

bc) (uchylona)

c) związanych z kontrolą przestrzegania przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami w zakresie, o którym mowa w art. 129g ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;

2) wojewódzki inspektor – w pozostałych sprawach oraz w sprawach określonych w art. 50 pkt 4.

7. Główny Inspektor Transportu Drogowego może w sprawach, o których mowa w ust. 6 pkt 1 lit. a oraz b, upoważnić do działania w jego imieniu wojewódzkiego inspektora transportu drogowego.

7a. W przypadku udzielenia upoważnienia, o którym mowa w ust. 7, Główny Inspektor Transportu Drogowego może przekazać wojewódzkiemu inspektorowi transportu drogowego środki finansowe na pokrycie kosztów powierzonych zadań.

8. Organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach, o których mowa w ust. 6 pkt 2, jest Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 52. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego kieruje Inspekcją przy pomocy podległego mu Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego oraz delegatur terenowych Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, zwanych dalej „delegaturami”.

1a. Główny Inspektor Transportu Drogowego może sprawę należącą do właściwości delegatury przejąć lub przekazać do załatwienia innej delegaturze albo sprawę należącą do swojej właściwości przekazać do załatwienia wskazanej delegaturze.

1b. Delegaturami kierują naczelnicy delegatur. Decyzje i postanowienia w sprawach z zakresu właściwości delegatur oraz w sprawach przekazanych do załatwienia przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego naczelnicy delegatur wydają w imieniu Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

1c. Obsługę delegatury zapewnia wojewódzki inspektorat transportu drogowego na obszarze działania, którego znajduje się siedziba delegatury.

2. Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia, nadaje statut Głównemu Inspektoratowi Transportu Drogowego, w którym określa organizację Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego i jego delegatur, w tym terytorialny zasięg działania delegatur oraz wojewódzkie inspektoraty transportu drogowego będące ich siedzibami.

3. Wojewódzki inspektor kieruje wojewódzką inspekcją przy pomocy wojewódzkiego inspektoratu transportu drogowego.

4. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, określi, w drodze rozporządzenia, zasady organizacji wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego, uwzględniając podział na komórki organizacyjne.

Art. 53. 1. Główny Inspektor jest centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw transportu.

2. Główny Inspektor jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek ministra właściwego do spraw transportu. Prezes Rady Ministrów odwołuje Głównego Inspektora.

3. Zastępców Głównego Inspektora Transportu Drogowego powołuje minister właściwy do spraw transportu spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Minister właściwy do spraw transportu odwołuje, na wniosek Głównego Inspektora, jego zastępców.

3a. Stanowisko Głównego Inspektora może zajmować osoba, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 2) jest obywatelem polskim;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada kompetencje kierownicze;
- 6) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
- 7) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Inspekcji Transportu Drogowego.

3b. Informację o naborze na stanowisko Głównego Inspektora ogłasza się przez umieszczenie ogłoszenia w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie urzędu oraz w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Ogłoszenie powinno zawierać:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska;
- 3) wymagania związane ze stanowiskiem wynikające z przepisów prawa;
- 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
- 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
- 6) termin i miejsce składania dokumentów;
- 7) informację o metodach i technikach naboru.

3c. Termin, o którym mowa w ust. 3b pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia opublikowania ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

3d. Nabór na stanowisko Głównego Inspektora przeprowadza zespół, powołany przez ministra właściwego do spraw transportu, liczący co najmniej 3 osoby, których wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów. W toku naboru ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na stanowisku, na które jest przeprowadzany nabór, oraz kompetencje kierownicze.

3e. Ocena wiedzy i kompetencji kierowniczych, o których mowa w ust. 3d, może być dokonana na zlecenie zespołu przez osobę niebędącą członkiem zespołu, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.

3f. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 3e, mają obowiązek zachowania w tajemnicy informacji dotyczących osób ubiegających się o stanowisko, uzyskanych w trakcie naboru.

3g. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których przedstawia ministrowi właściwemu do spraw transportu.

3h. Z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór, oraz liczbę kandydatów;

- 3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych według poziomu spełniania przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
- 4) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
- 5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
- 6) skład zespołu.

3i. Wynik naboru ogłasza się niezwłocznie przez umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Informacja o wyniku naboru zawiera:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór;
- 3) imiona, nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego albo informację o niewyłonieniu kandydata.

3j. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ogłoszenia o naborze oraz o wyniku tego naboru jest bezpłatne.

3k. Zespół przeprowadzający nabór na stanowisko, o którym mowa w ust. 3, powołuje Główny Inspektor.

3l. Do sposobu przeprowadzania naboru na stanowisko, o którym mowa w ust. 3, stosuje się odpowiednio ust. 3a–3j.

4. Wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda, za zgodą Głównego Inspektora.

5. Zastępcę wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda, na wniosek wojewódzkiego inspektora, w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego.

Art. 54. 1. Główny Inspektor sprawuje nadzór nad wojewódzkimi inspektorami oraz ma prawo kontroli ich działalności, a także wydawania im wiążących poleceń w tym zakresie.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) opracowuje kierunki działania Inspekcji w porozumieniu z organizacjami zrzeszającymi przewoźników o zasięgu ogólnokrajowym i plany kontroli o znaczeniu ogólnokrajowym, zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw transportu;

- 2) określa metody i formy wykonywania zadań przez Inspekcję, w zakresie nieobjętym innymi przepisami wydanymi na podstawie ustawy;
- 3) organizuje kursy specjalistyczne i szkolenia inspektorów;
- 4) przygotowuje projekty aktów prawnych w zakresie kontroli przewozów drogowych;
- 5) opracowuje, we współpracy z Komendantem Głównym Policji, Komendantem Głównym Straży Granicznej, Szefem Krajowej Administracji Skarbowej oraz Głównym Inspektorem Pracy, jednolitą krajową strategię kontroli przepisów w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców;
- 6) zapewnia uczestnictwo Inspekcji, co najmniej sześć razy w roku, w skoordynowanych z właściwymi organami kontrolnymi innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym kontrolach drogowych kierowców pojazdów objętych zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 165/2014 oraz rozporządzenia (WE) nr 561/2006, w tym co najmniej dwa razy w roku w kontrolach drogowych przewozów kabotażowych, zgodnie z art. 10a ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009; kontrole takie są wykonywane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i mogą być przeprowadzane wspólnie z polskimi organami kontrolnymi;
- 6a) zapewnia uczestnictwo Inspekcji, co najmniej raz w roku, w skoordynowanych z właściwymi organami kontrolnymi innego państwa członkowskiego lub państw członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wstępnych lub szczegółowych drogowych kontrolach technicznych pojazdów kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃, przyczep kategorii O₃ i O₄ i ciągników kołowych kategorii T_{1b}, T_{2b}, T_{3b}, T_{4.1b}, T_{4.2b}, T_{4.3b} i T₅ użytkowanych na drodze publicznej do wykonywania zarobkowego przewozu rzeczy;
- 6b) podejmuje starania w celu uczestnictwa Inspekcji w skoordynowanych z właściwymi organami kontrolnymi innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia

- o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym kontrolach w przedsiębiorstwach podmiotów wykonujących przewozy drogowe objętych zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 165/2014 oraz rozporządzenia (WE) nr 561/2006; kontrole takie są przeprowadzane w tym samym czasie i wykonywane odpowiednio na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na terytorium innego, jednego lub większej liczby państw członkowskich oraz mogą być przeprowadzane wspólnie z polskimi organami kontrolnymi;
- 7) realizuje, co najmniej raz w roku, wspólny z właściwymi organami odpowiedzialnymi za kontakty wewnątrzspółnotowe w zainteresowanych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, program szkolenia w zakresie najlepszych praktyk kontrolnych oraz wymiany pracowników;
 - 8) udziela właściwym organom innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, niezbędnej pomocy i wyjaśnień w sytuacji, kiedy brak jest wystarczających danych do stwierdzenia w czasie kontroli drogowej przeprowadzanej na terytorium tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, że kierowca pojazdu zarejestrowanego w Rzeczypospolitej Polskiej, naruszył przepisy w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku;
 - 9) zapewnia uczestnictwo swojego przedstawiciela w Komitecie wspierającym Komisję Europejską, ustanowionym zgodnie z art. 42 rozporządzenia (UE) nr 165/2014 i w Forum do spraw tachografów, ustanowionym zgodnie z art. 43 rozporządzenia (UE) nr 165/2014;
 - 10) wymienia z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym informacje dostępne na podstawie art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 561/2006;

- 10a) wymienia z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, przynajmniej raz na sześć miesięcy lub w indywidualnych przypadkach na uzasadniony wniosek, informacje dostępne na podstawie art. 22 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 oraz informacje w zakresie kontroli przepisów dotyczących czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców wykonujących przewozy drogowe oraz czasu pracy kierowców;
- 11) wykonuje zadania Inspekcji dotyczące kontroli i nadzoru nad przestrzeganiem przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami w zakresie, o którym mowa w art. 129g ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 11a) wykonuje zadania Inspekcji związane z kontrolą prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej za przejazd po drogach krajowych, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, w tym w ramach kontroli związanej z transgraniczną wymianą informacji, o której mowa w art. 13mg tej ustawy;
- 11b) (uchylony)
- 11c) (uchylony)
- 12) uzgadnia opracowane przez wojewodów projekty rocznych planów rzeczowo-finansowych w części dotyczącej wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego.

2a. Zadania Głównego Inspektora Transportu Drogowego finansowane są z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw transportu.

3. Wojewódzki inspektor opracowuje kierunki działania wojewódzkiej inspekcji transportu drogowego, zatwierdzane przez Głównego Inspektora.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego raz na dwa lata przedkłada Radzie Ministrów, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw transportu, jednolitą krajową strategię kontroli, w terminie do dnia 30 listopada.

Art. 54a. (uchylony)

Art. 54aa. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje informacje, o których mowa w art. 54 ust. 2 pkt 10a, w indywidualnym przypadku na uzasadniony wniosek innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w terminie 25 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku. Główny Inspektor Transportu Drogowego może ustalić z państwem występującym z uzasadnionym wnioskiem o informację krótszy termin na jej udzielenie.

2. W pilnych przypadkach lub przypadkach wymagających jedynie prostego sprawdzenia rejestrów, takich jak rejestry systemu oceny ryzyka, informacje będące przedmiotem wniosku są przekazywane w terminie trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3. W przypadku gdy złożony wniosek nie jest wystarczająco uzasadniony, Główny Inspektor Transportu Drogowego informuje o tym wnioskujące państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku. Jeżeli wnioskujące państwo nie przedstawi dodatkowego uzasadnienia wniosku, Główny Inspektor Transportu Drogowego informuje o odmowie jego rozpatrzenia.

4. Jeżeli udzielenie informacji będących przedmiotem wniosku jest utrudnione lub niemożliwe, Główny Inspektor Transportu Drogowego informuje o tym wnioskujące państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku i przedstawia powody uzasadniające taką trudność lub brak możliwości udzielenia informacji.

5. Informacje, o których mowa w art. 54 ust. 2 pkt 10a, są udostępniane za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylającym decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie

w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.¹⁴⁾), z wyjątkiem informacji przekazywanych na podstawie przepisów odrębnych za pośrednictwem Krajowego Rejestru Elektronicznego Przedsiębiorców Transportu Drogowego.

Art. 54b. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego jest organem odpowiedzialnym za kontakty wewnątrzspółnotowe w zakresie kontroli przepisów dotyczących czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców wykonujących przewozy drogowe.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego, Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz Główny Inspektor Pracy prowadzą rejestry danych statystycznych dotyczących kontroli czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców wykonujących przewozy drogowe, według następujących kategorii:

- 1) w przypadku kontroli drogowych:
 - a) kategoria drogi: krajowe, wojewódzkie, powiatowe lub gminne,
 - b) państwo, w którym kontrolowany pojazd jest zarejestrowany,
 - c) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy;
- 2) w przypadku kontroli na terenie przedsiębiorstw:
 - a) kategoria przewozu drogowego: międzynarodowy lub krajowy, przewóz osób lub rzeczy, przewóz na potrzeby własne lub transport drogowy,
 - b) wielkość taboru przedsiębiorstwa,
 - c) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy.

3. Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz Główny Inspektor Pracy przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego w formie pisemnej, w postaci papierowej oraz w postaci elektronicznej, dane statystyczne, o których mowa w ust. 2, w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po roku sprawozdawczym.

4. (uchylony)

¹⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 132, Dz. Urz. UE L 159 z 28.05.2014, str. 1 i 11, Dz. Urz. UE L 200 z 26.07.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 252 z 16.09.2016, str. 53, Dz. Urz. UE L 295 z 21.11.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 231 z 06.09.2019, str. 29.

Art. 54c. Główny Inspektor Transportu Drogowego wykonuje określone w ustawie zadania związane z ochroną praw pasażerów korzystających z przewozu drogowego w ramach usług, o których mowa w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 181/2011.

Art. 54d. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wykonuje zadania punktu kontaktowego w zakresie wstępnych i szczegółowych drogowych kontroli technicznych pojazdów kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃, przyczep kategorii O₃ i O₄ i ciągników kołowych kategorii T_{1b}, T_{2b}, T_{3b}, T_{4.1b}, T_{4.2b}, T_{4.3b} i T₅ użytkowanych na drodze publicznej do wykonywania zarobkowego przewozu rzeczy dotyczące zapewnienia koordynacji z punktami kontaktowymi innych państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym w odniesieniu do działań, o których mowa w art. 54e ust. 1, oraz umożliwienia wymiany innych informacji z właściwymi punktami kontaktowymi w tym zakresie oraz udzielania im pomocy.

2. Wojewódzcy komendanci Policji, Komendant Stołeczny Policji, komendanci oddziałów Straży Granicznej, dyrektorzy izb administracji skarbowej oraz zarządcy dróg przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego informacje, o których mowa w art. 54e ust. 1, przy użyciu formularzy elektronicznych udostępnionych na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego lub za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej.

3. Wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego informacje, o których mowa w art. 54e ust. 1, niezwłocznie po zakończeniu kontroli za pośrednictwem centralnej ewidencji naruszeń stwierdzonych w wyniku przeprowadzanych kontroli, o której mowa w art. 80 ust. 1.

4. W przypadku przekazywania informacji za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Transportu Drogowego przez podmioty, o których mowa w ust. 2, informacje powinny być podpisane przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu zaufanego albo podpisu osobistego.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego określi wzory informacji, o których mowa w art. 54e ust. 1, w formie dokumentów elektronicznych.

Art. 54e. 1. W przypadku stwierdzenia podczas wstępnej lub szczegółowej drogowej kontroli technicznej, że pojazd, o którym mowa w art. 54d ust. 1, niezarejestrowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego lub narusza wymagania ochrony środowiska, Główny Inspektor Transportu Drogowego informuje o wynikach kontroli państwo członkowskie Unii Europejskiej albo państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w którym pojazd ten jest zarejestrowany, oraz może zwrócić się do właściwego organu tego państwa o podjęcie działań zmierzających do przeprowadzenia dodatkowego badania technicznego tego pojazdu.

2. Przekazywanie informacji, o których mowa w ust. 1, odbywa się przy użyciu systemu wymiany komunikatów (systemu RSI), o którym mowa w art. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2205 z dnia 29 listopada 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad dotyczących procedur zgłaszania pojazdów użytkowych wykazujących poważne lub niebezpieczne usterki stwierdzone podczas drogowej kontroli technicznej (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2017, str. 3).

Art. 54f. W przypadku otrzymania od innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym informacji o konieczności podjęcia działań zmierzających do przeprowadzenia badania technicznego pojazdu, o którym mowa w art. 54d ust. 1, zarejestrowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje tę informację staroście właściwemu ze względu na miejsce rejestracji tego pojazdu.

<Art. 54g. Wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego wykonują zadania określone w ustawie z dnia 26 kwietnia 2024 r. o zapewnianiu spełniania wymagań dostępności niektórych produktów i usług przez podmioty gospodarcze (Dz. U. poz. 731).>

**¶Dodany art. 54g
wejdzie w życie z
dn. 28.06.2025 r.
(Dz. U. z 2024 r.
poz. 731).**

Art. 55. 1. Inspektor wykonując zadania, o których mowa w art. 50, ma prawo do:

- 1) wstępu do pojazdu;
- 2) kontroli dokumentów;
- 2a) kontroli karty kierowcy i karty przedsiębiorstwa;
- 3) kontroli zainstalowanych lub znajdujących się w pojeździe urządzeń pomiarowo-kontrolnych i tachografu, w tym zdjęcia lub zerwania plomby tachografu do celów kontroli zgodnie z art. 22 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 165/2014;

[3a) kontroli używanego w pojeździe urządzenia, o którym mowa w art. 13i ust. 3 i 3a oraz art. 16l ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;]

<3b) kontroli spełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 10a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi – w przypadku, o którym mowa w art. 28b ust. 1 lub 2;>

- 4) kontrolowania masy, nacisków osi i wymiarów pojazdu przy użyciu przyrządu pomiarowego;
- 5) żądania od podmiotu wykonującego przewóz drogowy i jego pracowników pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępnienia wszelkich danych mających związek z przedmiotem kontroli;
- 6) wstępu na teren podmiotu wykonującego przewóz drogowy, w tym do pomieszczeń lub lokali, gdzie prowadzi on działalność lub przechowuje dokumenty i inne nośniki informacji wymagane przepisami, o których mowa w art. 4 pkt 22, w dniach i godzinach, w których jest lub powinna być wykonywana ta działalność;
- 7) żądania okazywania i badania dokumentów dotyczących głównej działalności przewoźnika drogowego, w tym:
 - a) umów przewozowych, innych umów będących podstawą do wykonania przewozu drogowego, dokumentów dotyczących pojazdów, którymi dysponuje,
 - b) dokumentów księgowych,
 - c) aktów dotyczących pracowników,

Zmiana w pkt 3b w ust. 1 w art. 55 wejdzie w życie z dn. 1.01.2025 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1523).

- d) umów o pracę lub innych umów będących podstawą wykonywania przez kierowców przewozu na jego rzecz,
- e) dokumentów dotyczących zabezpieczenia społecznego, dokumentów zawierających dane na temat przydziału zadań dla kierowców i ich delegowania,
- f) dokumentów zawierających dane na temat kabotażu,
- g) dokumentów zawierających dane na temat czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku kierowców,
- h) innych dokumentów, w celu weryfikacji spełnienia warunków przewidzianych w przepisach, o których mowa w art. 4 pkt 22,
- i) dokumentów zawierających informacje na temat organizowania przewozów w taki sposób, aby pojazdy, którymi dysponuje i które są wykorzystywane w przewozach międzynarodowych, wracały do bazy eksploatacyjnej nie później niż w terminie ośmiu tygodni od dnia opuszczenia państwa, w którym znajduje się jego siedziba.

1a. Inspektor przeprowadza czynności kontrolne, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 5–7, w obecności przedsiębiorcy albo osoby przez niego upoważnionej.

1b. Kontroli dokumentów, o których mowa w art. 87, inspektor dokonuje w obecności kierującego przemieszczającym się środkiem transportu.

1c. Przepisy ust. 1 pkt 5–7 i ust. 1a stosuje się odpowiednio do:

- 1) podmiotów wykonujących czynności związane z przewozem drogowym, a w szczególności do:
 - a) spedytora,
 - b) nadawcy,
 - c) odbiorcy,
 - d) załadowcy,
 - e) organizatora wycieczki,
 - f) organizatora transportu,
 - g) operatora publicznego transportu zbiorowego,
 - h) podwykonawcy;
- 2) podmiotów, o których mowa w art. 16a i art. 33a, w okresie roku od dnia zaprzestania przez te podmioty wykonywania przewozu drogowego.

2. Inspektor ma również prawo do używania i wykorzystywania:

- 1) środków przymusu bezpośredniego;
- 2) broni palnej.

3. Inspektor ma prawo do zatrzymywania pojazdów oraz podjęcia czynności kontrolnych w celu ustalenia, czy wykonywane są nimi przewozy drogowe objęte zakresem stosowania niniejszej ustawy.

Art. 55a. 1. W zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych Inspekcja przetwarza dane osobowe, w tym dane wskazane w art. 9 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”.

1a. Inspekcja w celach, o których mowa w art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2023 r. poz. 1206), jest uprawniona do przetwarzania informacji, w tym danych osobowych, oraz ich wymiany z właściwymi organami i instytucjami krajowymi, Unii Europejskiej oraz innych państw, a także organizacjami międzynarodowymi.

1b. Inspekcja może przekazać dane osobowe państwu trzeciemu lub organizacjom międzynarodowym, na ich wniosek, w przypadku gdy są spełnione warunki przekazywania informacji określone w art. 18a–18d ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 783).

2. Inspekcja przetwarza dane osobowe wskazane w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 wyłącznie w przypadku, gdy:

- 1) zostały one przekazane dobrowolnie przez stronę w ramach postępowania prowadzonego przez organ Inspekcji;
- 2) jest to konieczne do weryfikacji prawidłowości przekazanych przez stronę danych, o których mowa w pkt 1;
- 3) z przepisu prawa wynika konieczność przetwarzania tych danych;
- 4) jest to niezbędne do wykonania wyroku sądu.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy są administratorami danych osobowych przetwarzanych na podstawie ust. 1.

4. (uchylony)

5. (uchylony)

6. (uchylony)

7. (uchylony)

8. (uchylony)

9. (uchylony)

10. (uchylony)

11. Inspekcja jest uprawniona do wydawania rozstrzygnięć w indywidualnych przypadkach w oparciu o zautomatyzowane przetwarzanie danych, w tym profilowanie w związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 129a ust. 1 pkt 3 lit. b i art. 129g ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

12. W związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 50, Inspekcja wykonuje obowiązek, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.¹⁵⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem 2016/679”, przy pierwszej czynności skierowanej do osoby, której dane dotyczą, chyba że posiada ona te informacje, a ich zakres lub treść nie uległy zmianie.

13. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na wykonywanie przez Inspekcję zadań, o których mowa w art. 50.

Art. 55b. 1. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy lub osoby przez nich upoważnione udostępniają nieodpłatnie, na podstawie pisemnego wniosku, dane osobowe przetwarzane w związku z realizacją zadań określonych w ustawie:

1) Policji,

¹⁵⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2.

- 2) Żandarmerii Wojskowej,
- 3) Straży Granicznej,
- 4) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 5) Agencji Wywiadu,
- 6) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu,
- 7) Służbie Kontrwywiadu Wojskowego,
- 8) Służbie Wywiadu Wojskowego,
- 9) prokuratorowi,
- 10) sądom,
- 11) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektorowi izby administracji skarbowej, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego,
- 12) Biuru Nadzoru Wewnętrznego,
- 13) Służbie Ochrony Państwa,
- 14) Państwowej Inspekcji Pracy

– w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

1a. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, Główny Inspektor Transportu Drogowego, wojewódzcy inspektorzy i Szef Krajowej Administracji Skarbowej lub osoby przez nich upoważnione wzajemnie udostępniają nieodpłatnie, na podstawie pisemnego wniosku, dane osobowe przetwarzane w związku z realizacją zadań określonych w ustawie.

2. Wniosek, o których mowa w ust. 1 i 1a, zawiera:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) wskazanie okoliczności, z których wynika konieczność pozyskania żądanych danych;
- 3) wskazanie zakresu danych podlegających udostępnieniu.

3. Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy mogą wyrazić zgodę na udostępnienie za pomocą środków komunikacji elektronicznej danych, o których mowa w ust. 1, podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 5–13, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jest to uzasadnione rodzajem lub zakresem wykonywanych zadań.

4. Udostępnianie danych, o których mowa w ust. 1, w sposób, o którym mowa w ust. 3, następuje po złożeniu przez podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 5–13, wniosku zawierającego:

- 1) wskazanie zakresu danych podlegających udostępnieniu;
- 2) wskazanie osób uprawnionych do przetwarzania danych, o których mowa w pkt 1;
- 3) oświadczenie, że podmioty te posiadają:
 - a) urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał, oraz
 - b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy udostępniają Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego dane, o których mowa w ust. 1, w sposób, o którym mowa w ust. 3, jeżeli jednostka organizacyjna Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego będąca odbiorcą danych złoży oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 3.

6. Główny Inspektor Transportu Drogowego oraz wojewódzcy inspektorzy nie udostępniają na podstawie ust. 1 i 3 danych osobowych wskazanych w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, chyba że podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest ustawowo upoważniony do przetwarzania tych danych.

7. (uchylony)

Art. 55c. 1. W zakresie zadań określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych Inspekcja może nieodpłatnie uzyskiwać dane ze zbiorów danych, w tym zbiorów danych osobowych, prowadzonych przez organy władzy publicznej oraz państwowe lub samorządowe jednostki organizacyjne.

2. Jeżeli przepisy odrębnych ustaw nie stanowią inaczej, administratorzy zbiorów danych, o których mowa w ust. 1, udostępniają Inspekcji przetwarzane w nich dane na podstawie pisemnego wniosku Głównego Inspektora Transportu Drogowego, wojewódzkiego inspektora lub osoby przez niego upoważnionej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) wskazanie zbioru danych, z którego te dane mają zostać udostępnione;
- 3) wskazanie zakresu danych podlegających udostępnieniu.

4. Administratorzy zbiorów danych, o których mowa w ust. 1, mogą zawierać z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego lub wojewódzkim inspektorem pisemną umowę o udostępnianiu jednostkom organizacyjnym Inspekcji informacji

zgrupowanych w zbiorach w drodze teletransmisji bez konieczności składania każdorazowo pisemnych wniosków o udostępnienie danych, jeżeli jednostki te spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) specyfika lub zakres wykonywanych przez nie zadań uzasadnia takie udostępnianie.

5. (uchylony)

Art. 56. 1. Inspektor ma prawo do nakładania i pobierania kar pieniężnych oraz grzywnien w drodze mandatów karnych:

- 1) zgodnie z przepisami ustawy;
- 2) za naruszenia przepisów o ruchu drogowym w zakresie określonym w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 3) w zakresie określonym w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;
- 4) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych;
- 5) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt;
- 6) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach;
- 7) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach;
- 8) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym.

2. Inspektor ma prawo prowadzenia czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia, kierowania do sądu wniosków o ukaranie oraz udziału w rozprawach przed sądami powszechnymi w charakterze oskarżyciela publicznego i wnoszenia odwołań od postanowień i orzeczeń tych sądów w sprawach o wykroczenia z zakresu działania Inspekcji Transportu Drogowego.

3. Grzywny, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi, pobierane przez organy Inspekcji Transportu Drogowego, są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy

Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4 oraz 6–8, pobierane przez organy Inspekcji Transportu Drogowego są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy właściwej jednostki organizacyjnej Inspekcji, obsługującej organ nakładający karę pieniężną w I instancji.

4. Grzywny i kary zgromadzone na rachunkach, o których mowa w ust. 3, stanowią wpływy Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, o którym mowa w ustawie z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, z wyjątkiem grzywien i kar, które zgodnie z odrębnymi przepisami stanowią wpływy Krajowego Funduszu Drogowego lub jednostek samorządu terytorialnego. Wpłaty dokonuje się w terminie pierwszych czterech dni roboczych następujących po zakończeniu tygodnia, w którym środki wpłynęły na rachunki, o których mowa w ust. 3.

Art. 56a. Administratorem danych osobowych przetwarzanych w związku z realizacją czynności określonych w art. 56 ust. 1, w celach, o których mowa w art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości, jest Główny Inspektor Transportu Drogowego lub wojewódzki inspektor transportu drogowego.

Art. 57. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1–4, 8, 10 i 12–14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 383), inspektor może użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 7, pkt 12 lit. a i pkt 13 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a i pkt 2 oraz w art. 47 pkt 1, pkt 2 lit. a, pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, inspektor może użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach

określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Art. 58–65. (uchylone)

Art. 66. 1. Inspektorzy wykonujący zadania określone w art. 50 ustawy mogą być wyposażeni w broń palną.

2. Pozwolenie na broń palną na okaziciela wydaje, na wniosek wojewódzkiego inspektora, w trybie określonym w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2024 r. poz. 485), właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji.

3. Wojewódzki inspektor dokonuje zakupu broni palnej i amunicji według zasad określonych w przepisach o broni i amunicji.

4. Wojewódzki inspektor występuje z wnioskiem do właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji o dopuszczenie inspektora do posiadania broni palnej oraz amunicji na zasadach określonych w przepisach o broni i amunicji.

5. Inspektorzy, po zakończeniu pracy, są obowiązani do codziennego zdawania broni i amunicji do podręcznego magazynku broni, znajdującego się w najbliższej jednostce Policji, gdzie inspektor wykonywał swoje zadanie służbowe.

Art. 67. 1. Inspekcja współdziała w szczególności z: Policją, Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencją Wywiadu, Służbą Ochrony Państwa, Żandarmerią Wojskową, Strażą Graniczną, Służbą Celno-Skarbową, Państwową Inspekcją Pracy, Inspekcją Handlową, Inspekcją Ochrony Środowiska, Inspekcją Weterynaryjną i zarządcami dróg – w zakresie bezpieczeństwa i porządku ruchu na drogach publicznych oraz zwalczania przestępstw i wykroczeń drogowych dokonywanych w zakresie transportu drogowego lub w związku z tym transportem, z uwzględnieniem właściwości i kompetencji tych organów oraz zadań Inspekcji.

2. W celu realizacji zadań określonych w art. 50 Inspekcja współdziała z organami samorządu terytorialnego, jak również z organizacjami zrzeszającymi przewoźników drogowych.

3. W celu realizacji zadań określonych w art. 50, Inspekcja może, w drodze teletransmisji danych, korzystać z bezpośredniego dostępu do danych

zgrupowanych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Minister Sprawiedliwości oraz Główny Inspektor Transportu Drogowego określi, w drodze porozumienia, szczegółowe warunki techniczne dostępu do tych danych.

4. Inspekcja może prowadzić wyszukiwania informacji za pośrednictwem Krajowego Punktu Kontaktowego w celu wykonywania zadań w zakresie:

- 1) kontroli ruchu drogowego, o których mowa w art. 50 pkt 1, na zasadach określonych w art. 80k–80o i art. 80q ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 2) kontroli prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, na zasadach określonych w art. 13ma–13mc i art. 13mf tej ustawy.

Art. 68. 1. Kontroli, o której mowa:

- 1) w art. 50 pkt 1 lit. a–j oraz w art. 87 podlegają:
 - a) kierujący pojazdami w zakresie i na zasadach określonych w:
 - przepisach ustawy,
 - art. 129a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
 - ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,
 - (uchylony)
 - b) przedsiębiorcy wykonujący przewóz drogowy,
 - c) podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 2,
- 1a) w art. 50 pkt 1 lit. l – kierujący wykonujący przewóz drogowy w zakresie i na zasadach określonych w przepisach ustawy,
- 2) w art. 50 pkt 1 lit. k podlegają:
 - a) przedsiębiorcy osobiście wykonujący:
 - przewozy drogowe, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 561/2006 albo Umowa AETR,
 - przewozy regularne, których trasa nie przekracza 50 km, lub publiczny transport zbiorowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, którego trasa nie przekracza 50 km,
 - b) osoby niezatrudnione przez przedsiębiorcę, lecz osobiście wykonujące na jego rzecz:

- przewozy drogowe, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 561/2006 albo Umowa AETR,
- przewozy regularne, których trasa nie przekracza 50 km, lub publiczny transport zbiorowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, którego trasa nie przekracza 50 km,

3) w art. 50:

a) pkt 1 lit. j podlegają:

- właściciele, posiadacze i użytkownicy pojazdów,
- korzystający z dróg publicznych w przypadku, o którym mowa w art. 13ia ust. 19 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,
- użytkownicy EETS w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,
- kierujący pojazdami
- w zakresie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych oraz niniejszej ustawie.

b) (uchylona)

– zwani dalej „kontrolowanymi”.

2. Kontroli, o której mowa w ust. 1, nie podlegają pojazdy przewożące wartości pieniężne w rozumieniu przepisów o ochronie osób i mienia.

Art. 69. 1. Inspektor wykonuje czynności kontrolne, z zastrzeżeniem ust. 1a, w umundurowaniu oraz posługuje się legitymacją służbową i znakiem identyfikacyjnym.

1a. Inspektor może wykonywać bez umundurowania czynności kontrolne podczas kontroli:

- 1) w przedsiębiorstwie;
- 2) przewozów regularnych, o ile nie wymaga to zatrzymywania pojazdów na drodze poza przystankami;
- 3) transportu drogowego taksówką, o ile nie wymaga to zatrzymywania pojazdów na drodze poza postojem.

2. Umundurowanie służbowe przysługuje Głównemu Inspektorowi, wojewódzkiemu inspektorowi, ich zastępcom, inspektorom, a także na zasadach

określonych przez Głównego Inspektora, w drodze zarządzenia, pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.

3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, dystynkcje i wzór umundurowania, o którym mowa w ust. 2, normy umundurowania i sposób jego przydziału oraz zasady i sposób noszenia umundurowania, jak również ustali kryteria przydziału umundurowania, warunki jego używania, mając na uwadze okres używalności umundurowania.

3a. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, mając na względzie zakres zadań i sposób ich realizacji przez osoby, o których mowa w ust. 2, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość i warunki przyznawania równoważnika pieniężnego w zamian za umundurowanie;
- 2) elementy umundurowania stanowiące podstawę do określenia wysokości równoważnika;
- 3) tryb przyznawania, przypadki odmowy przyznania oraz terminy wypłacania równoważnika;
- 4) wysokość, warunki przyznawania i terminy wypłaty ryczałtu pieniężnego za czyszczenie chemiczne umundurowania.

4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji inspektora oraz szczegółowy sposób postępowania z nią związanego. Do legitymacji służbowej podlegają wpisaniu następujące dane osobowe: imię, nazwisko, stanowisko. Rozporządzenie ustali sposób wydawania legitymacji oraz przypadki, w których podlega ona wymianie i zwrotowi, a także sposób jej używania i przechowywania.

5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór odznaki identyfikacyjnej inspektora i oznakowania pojazdu służbowego oraz szczegółowy sposób postępowania z nimi związany. Rozporządzenie to ustali w szczególności sposób używania i przechowywania odznaki.

6. Pracownicy, o których mowa w art. 76a ust. 1, w czasie wykonywania obowiązków służbowych posługują się legitymacją służbową oraz odznaką identyfikacyjną. Do legitymacji służbowej podlegają wpisaniu następujące dane:

imię i nazwisko oraz stanowisko lub nazwa komórki organizacyjnej Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, w której zatrudniony jest pracownik.

7. Główny Inspektor określi, w drodze zarządzenia, wzór legitymacji i odznaki, o których mowa w ust. 6, oraz sposób ich wydawania, przypadki, w których podlegają one wymianie i zwrotowi, a także sposób ich używania i przechowywania.

Art. 70. 1. Czynności kontrolnych inspektor dokonuje po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli.

1a. Czynności kontrolnych przemieszczających się środków transportu inspektor dokonuje po okazaniu kierującemu legitymacji służbowej.

1b. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) wskazanie podstawy prawnej;
- 2) oznaczenie organu kontroli;
- 3) datę i miejsce wystawienia;
- 4) imię i nazwisko inspektora upoważnionego do przeprowadzenia kontroli oraz numer jego legitymacji służbowej;
- 5) firmę przedsiębiorcy objętego kontrolą;
- 6) określenie zakresu przedmiotowego kontroli;
- 7) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia kontroli;
- 8) podpis osoby udzielającej upoważnienia;
- 9) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy.

2. (uchylony)

3. Inspektor ma obowiązek zapoznać kontrolowanego z jego prawami i obowiązkami wynikającymi z ustawy.

4. Inspektor wykonuje czynności kontrolne w obecności kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej, a w przypadku, o którym mowa w ust. 1a, w obecności kierującego.

Art. 71. Zatrzymanie pojazdu do kontroli, w tym w celu ustalenia, czy podlega on zakresowi stosowania niniejszej ustawy, może być dokonane tylko przez umundurowanego inspektora.

Art. 72. Kontrolowany jest obowiązany umożliwić inspektorowi dokonanie czynności kontrolnych, a w szczególności:

- 1) udzielić ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazać dokumenty lub inne nośniki informacji oraz udostępnić dane mające związek z przedmiotem kontroli;
- 2) udostępnić pojazd, a w uzasadnionych przypadkach wynikających z przeprowadzonej kontroli pojazdu na drodze, obiekt, siedzibę przedsiębiorcy oraz wszystkie pomieszczenia, w których przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą bądź też przechowuje mienie przedsiębiorstwa;
- 3) umożliwić sporządzenie kopii dokumentów wskazanych przez kontrolującego;
- 4) umożliwić sporządzenie dokumentacji filmowej lub fotograficznej, jeżeli może ona stanowić dowód lub przyczynić się do utrwalenia dowodu w sprawie będącej przedmiotem kontroli;
- 5) umożliwić przekazanie, za potwierdzeniem odbioru, oryginału zapisu urządzenia samoczynnie rejestrującego prędkość jazdy, czas jazdy i postoju lub karty kierowcy, oraz gromadzonych przez kontrolowany podmiot wydruków z tachografu cyfrowego i karty kierowcy, których kontrola będzie dokonywana w siedzibie organu kontroli.

Art. 73. 1. W toku kontroli inspektor może:

- 1) legitymować kierowców i inne osoby w celu ustalenia tożsamości, jeżeli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli;
- 2) badać dokumenty i inne nośniki informacji objęte zakresem kontroli;
- 3) dokonywać oględzin i zabezpieczać zebrane dowody;
- 3a) zatrzymać kartę kierowcy w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 165/2014, oraz w przypadkach, o których mowa w art. 11 ust. 4 lit. c załącznika do Umowy AETR, kartę przedsiębiorstwa lub tachograf, inny przedmiot lub urządzenie mające niedozwolony wpływ na funkcjonowanie tachografu;
- 3b) sprawdzać status karty, korzystając z ewidencji karty połączonej z systemem Tachonet, prowadzonej przez podmiot wydający karty, o którym mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o tachografach, lub bezpośrednio w systemie Tachonet;
- 4) przesłuchiwać świadków i zasięgać opinii biegłych;

5) przesłuchiwać kontrolowanego w charakterze strony, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub z powodu ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla ustaleń kontroli.

1a. W przypadku, gdy w trakcie kontroli drogowej zostaną stwierdzone naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego, przesłuchanie świadka podczas wykonywania tej kontroli może odbywać się bez udziału strony lub osoby przez nią wyznaczonej.

2. W przypadku nieusprawiedliwionego niestawienia się kontrolowanego, świadka lub biegłego na wezwanie inspektora stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 74. 1. Inspektor przeprowadzający czynności kontrolne wprowadza dane o przeprowadzonej kontroli do centralnej ewidencji naruszeń stwierdzonych w wyniku przeprowadzanych kontroli, o której mowa w art. 80 ust. 1. W przypadku stwierdzenia naruszeń uzasadniających nałożenie kary pieniężnej lub stwierdzenia wykroczeń uzasadniających nałożenie grzywny inspektor sporządza protokół kontroli.

2. Protokół podpisują inspektor i kontrolowany. Odmowę podpisania protokołu przez kontrolowanego kontrolujący odnotowuje w protokole kontroli i podaje jej przyczynę.

3. Oryginał protokołu kontroli zatrzymuje kontrolujący, a kopię doręcza się kontrolowanemu kierowcy, przedsiębiorcy lub podmiotowi wykonującemu przewóz drogowy.

4. Do protokołu kontroli kontrolowany może wnieść zastrzeżenia.

Art. 75. Wyniki kontroli wykorzystywane są do formułowania wniosków o wszczęcie postępowania:

- 1) administracyjnego o cofnięcie uprawnień przewozowych przedsiębiorcy, określonych przepisami ustawy;
- 2) karnego lub karno-skarbowego;
- 3) w sprawach o wykroczenia;
- 4) przez organy Państwowej Inspekcji Pracy;
- 5) przewidzianego w umowach międzynarodowych w stosunku do przedsiębiorców zagranicznych.

Art. 76. 1. Inspektorem może być osoba, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie;
- 2) ma nienaganną opinię i nie była karana za przestępstwo umyślne;
- 3) legitymuje się świadectwem dojrzałości po zdanym egzaminie maturalnym;
- 4) posiada prawo jazdy co najmniej kategorii B;
- 5) ukończyła 23 lata oraz posiada wymagany stan zdrowia;
- 6) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin kwalifikacyjny.

2. Zatrudnienie pracownika Inspekcji na stanowisku inspektora poprzedzone jest praktyką w ramach kursu specjalistycznego zakończonego egzaminem kwalifikacyjnym, z zastrzeżeniem art. 76a ust. 3.

2a. Zatrudnienie pracownika Inspekcji na stanowisku inspektora następuje w ramach służby nadzoru nad ruchem drogowym, służby kontroli opłat drogowych albo służby kontroli transportu drogowego.

2b. Główny Inspektor Transportu Drogowego może powoływać inne niż wymienione w ust. 2a rodzaje służb określając ich organizację, zakres działania oraz właściwość terytorialną.

2c. Zatrudnienie w jednej ze służb, o których mowa w ust. 2a, nie wyklucza wykonywania przez inspektora Inspekcji czynności kontrolnych przypisanych do zadań innych służb Inspekcji.

3. Inspektor podlega co najmniej raz w roku szkoleniu organizowanemu przez Głównego Inspektora w celu podniesienia poziomu wiedzy fachowej.

4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) programy ramowe kursów specjalistycznych dla poszczególnych rodzajów służb oraz kursów uzupełniających, z uwzględnieniem wiedzy niezbędnej do wykonywania czynności inspektora w ramach danego rodzaju służby, w tym minimalne liczby godzin zajęć na poszczególnych kursach, a także kryteria oceny i sposoby przeprowadzania egzaminów kwalifikacyjnych oraz wzór zaświadczenia o złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego z wynikiem pozytywnym;
- 2) warunki i tryb przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności inspektora.

Art. 76a. 1. Uprawnienia inspektorów Inspekcji określone w ustawie, w art. 129a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych przysługują również pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 76 ust. 1.

2. W czasie wykonywania zadań, o których mowa w art. 50, do pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 55 ust. 1–1b i ust. 2 pkt 1, art. 56, art. 57 ust. 1 i 3, art. 69 ust. 1–3a, art. 70–74, art. 89 ust. 1 i art. 93 ust. 1.

3. Decyzję o skierowaniu pracownika Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego na egzamin kwalifikacyjny, o którym mowa w art. 76 ust. 1 pkt 6, podejmuje Główny Inspektor Transportu Drogowego. W takim przypadku skierowanie na egzamin kwalifikacyjny, o którym mowa w art. 76 ust. 1 pkt 6, nie wymaga odbycia przez pracownika kursu specjalistycznego oraz praktyki w ramach tego kursu.

Art. 77. 1. Do pracowników Inspekcji zatrudnionych na:

- 1) stanowiskach urzędniczych, z wyłączeniem osób zatrudnionych na stanowisku inspektora – stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 409);
- 2) stanowisku inspektora – stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w pkt 1, z wyłączeniem art. 4.

2. (uchylony)

3. Do pracowników innych niż wymienieni w ust. 1 mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1917).

Art. 77a. 1. (uchylony)

2. (uchylony)

3. (uchylony)

4. Pracownik Inspekcji zatrudniony na stanowisku inspektora, wykonujący pracę w systemie określonym w:

- 1) art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej nie może wykonywać pracy na więcej niż dziesięciu zmianach w porze nocnej w miesiącu kalendarzowym,
- 2) art. 97 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej nie może wykonywać pracy na więcej niż ośmiu zmianach w porze nocnej w miesiącu kalendarzowym

– chyba że jest to uzasadnione szczególnymi potrzebami pracodawcy lub tym, że nieobecność tego pracownika mogłaby spowodować poważne zakłócenie organizacji pracy u pracodawcy.

5. Praca w godzinach nadliczbowych pracownika jest dopuszczalna ze względu na:

- 1) konieczność prowadzenia akcji ratowniczej w celu ochrony życia lub zdrowia ludzkiego, ochrony mienia lub środowiska albo usunięcia awarii;
- 2) konieczność wykonania rozpoczętych czynności kontrolnych, jeżeli nie mogą one zostać przerwane;
- 3) szczególne potrzeby pracodawcy.

6. Praca w godzinach nadliczbowych następuje na polecenie pracodawcy.

7. W zamian za czas pracy w godzinach nadliczbowych pracownikowi udziela się czasu wolnego od pracy w wymiarze o połowę wyższym albo może mu być przyznane wynagrodzenie wraz z dodatkiem za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 50 % wynagrodzenia. Udzielenie pracownikowi czasu wolnego nie może spowodować obniżenia wynagrodzenia należnego pracownikowi za pełny miesięczny wymiar czasu pracy.

8. O przyznaniu czasu wolnego od pracy albo dodatku, o których mowa w ust. 7, decyduje:

- 1) dyrektor generalny w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem – dla pracowników zatrudnionych w Głównym Inspektoracie;
- 2) wojewódzki inspektor – dla pracowników, o których mowa w art. 77 ust. 1 pkt 2, zatrudnionych w wojewódzkim inspektoracie transportu drogowego.

9. Liczba godzin nadliczbowych, za którą przyznano wynagrodzenie, nie może przekraczać:

- 1) 7 godzin w przyjętym miesięcznym okresie rozliczeniowym;

- 2) 14 godzin w przyjętym dwumiesięcznym okresie rozliczeniowym;
- 3) 21 godzin w przyjętym trzymiesięcznym okresie rozliczeniowym.

10. Praca w niedzielę lub święto, w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej nie może być wykonywana przez:

- 1) pracownika będącego jedynym opiekunem dziecka do 8 lat lub osoby wymagającej stałej opieki,
- 2) pracownika opiekującego się dzieckiem do 8 lat, jeżeli z uprawnienia takiego nie korzysta drugie z rodziców lub opiekun,
- 3) pracownicę karmiącą dziecko piersią

– bez ich zgody.

Art. 77b. 1. Inspektorowi zatrudnionemu na stanowisku, o którym mowa w art. 76 ust. 2a, przez okres nie krótszy niż 10 lat przysługuje dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 6 dni roboczych, a po 20 latach pracy – w wymiarze 12 dni roboczych.

2. W przypadku zbiegu uprawnień do urlopu dodatkowego, o którym mowa w ust. 1 oraz w art. 105 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, przysługuje urlop w wymiarze korzystniejszym.

Art. 78. 1. Inspektorom wykonującym czynności kontrolne przysługuje miesięczny dodatek inspekcyjny do wynagrodzenia w wysokości do 100 % wynagrodzenia.

2. Wysokość miesięcznego dodatku inspekcyjnego nie może zależeć od wyników wstępnych lub szczegółowych drogowych kontroli technicznych.

Art. 79. 1. Inspektorzy podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych korzystają z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

2. Inspektorzy podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych mają prawo:

- 1) żądać niezbędnej pomocy od instytucji państwowych oraz organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego, które w zakresie swojego działania obowiązane są nieodpłatnie udzielić żądanej pomocy w granicach obowiązujących przepisów prawa;

2) zwracać się do przedsiębiorców, jednostek organizacyjnych i organizacji społecznych, a w nagłych wypadkach również do każdej osoby, o udzielenie niezbędnej pomocy w granicach obowiązujących przepisów prawa.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, o których mowa w art. 76a ust. 1.

Art. 80. 1. Tworzy się centralną ewidencję naruszeń stwierdzonych w wyniku przeprowadzanych kontroli, zwaną dalej „ewidencją”.

2. W ewidencji gromadzi się odpowiednio do rodzaju, przedmiotu i zakresu przeprowadzonej kontroli w szczególności:

- 1) informacje i dane o kontroli oraz kontrolującym, w tym określające:
 - a) miejsce kontroli,
 - b) kategorię drogi,
 - c) datę i godzinę rozpoczęcia kontroli,
 - d) skontrolowane dokumenty,
 - e) imię, nazwisko, stanowisko i przydział służbowy kontrolującego,
 - f) stwierdzone naruszenia i nałożone kary,
 - g) uwagi i zalecenia pokontrolne,
 - h) numer protokołu kontroli;
- 2) informacje i dane o kontrolowanych, w tym określające:
 - a) firmę przedsiębiorcy lub nazwę podmiotu wykonującego przewóz lub organizatora transportu,
 - b) siedzibę przedsiębiorcy lub adres podmiotu wykonującego przewóz lub organizatora transportu,
 - c) numer identyfikacji podatkowej (NIP),
 - d) (uchylona)
 - e) tabor znajdujący się w prawnej dyspozycji kontrolowanego;
 - f) rodzaj oraz zakres uprawnienia do wykonywania przewozów,
 - g) numer uprawnienia i nazwę organu, który wydał uprawnienie,
 - h) imię i nazwisko oraz datę urodzenia kierowcy lub zarządzającego transportem,
 - i) obywatelstwo oraz adres kierowcy lub zarządzającego transportem,
 - j) numer ewidencyjny PESEL kierowcy lub zarządzającego transportem;
- 3) informacje i dane o pojeździe i przyczepie, w tym określające:

- a) dane właściciela i użytkownika pojazdu,
 - b) rodzaj pojazdu,
 - c) markę, typ, numer rejestracyjny, numer VIN i kraj rejestracji pojazdu,
 - d) masę własną, dopuszczalną ładowność i dopuszczalną masę całkowitą pojazdu,
 - e) liczbę miejsc,
 - f) liczbę i kategorię usterek stwierdzonych w pojazdach kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃, przyczepach kategorii O₃ i O₄ i ciągnikach kołowych kategorii T_{1b}, T_{2b}, T_{3b}, T_{4.1b}, T_{4.2b}, T_{4.3b} i T₅ użytkowanych na drodze publicznej do wykonywania zarobkowego przewozu rzeczy podczas wstępnej lub szczegółowej drogowej kontroli technicznej;
- 4) informacje i dane o ładunku, w tym określające:
- a) dane załadowcy,
 - b) miejsce pochodzenia i przeznaczenia ładunku,
 - c) rodzaj przewozu.

2a. (uchylony)

2b. (uchylony)

2c. Do celów określonych w ust. 3c, art. 54 ust. 2 pkt 1, 8 i 10 oraz ust. 4 i art. 90a ust. 1 pkt 2 w ewidencji gromadzi się również informacje i dane o przeprowadzonych kontrolach, w wyniku których nie stwierdzono naruszeń.

3. Ewidencję prowadzi w systemie teleinformatycznym Główny Inspektor, który jest administratorem danych i informacji zgromadzonych w ewidencji.

3a. Główny Inspektor prowadzi ewidencję w sposób zapewniający ochronę zgromadzonych w niej danych, w szczególności przed ich kradzieżą, zniszczeniem, uszkodzeniem, utratą, nieuprawnionym zwielokrotnianiem, modyfikowaniem, przetwarzaniem lub usuwaniem, a także w sposób zapewniający każdorazowe automatyczne odnotowywanie dostępu do ewidencji oraz czynności związanych z wprowadzaniem, modyfikacją i usuwaniem danych.

3b. Dostęp do ewidencji posiadają wyłącznie osoby upoważnione, w tym w szczególności pracownicy Inspekcji Transportu Drogowego, w stopniu i zakresie wynikającym z wykonywanych przez te osoby obowiązków służbowych związanych z realizacją ustawowych zadań Inspekcji.

3c. Zgromadzone w ewidencji dane Główny Inspektor udostępnia na żądanie innych organów administracji publicznej, jednostek samorządu terytorialnego, sądów i prokuratury oraz instytucji organizacji międzynarodowych, w zakresie w jakim organy te i instytucje są uprawnione do żądania danych na podstawie odrębnych przepisów.

4. Główny Inspektor udostępnia zainteresowanym organom uprawnionym do wydawania licencji, zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych, zaświadczeń na wykonywanie przewozów drogowych na potrzeby własne, zaświadczeń na wykonywanie publicznego transportu zbiorowego lub potwierdzeń zgłoszenia przewozu, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, dane i informacje, o których mowa w ust. 2, dotyczące naruszeń dokonanych na obszarze właściwości tych organów lub naruszeń dokonanych przez przewoźników, którym organy te wydały dokumenty.

Art. 81. Dane i informacje przekazują do ewidencji:

- 1) wojewódzki inspektor;
- 2) Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej, Główny Inspektor Pracy, właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji, zarządcy dróg.

Art. 82. (uchylony)

Rozdział 9a

Ochrona praw pasażerów

Art. 82a. Przepisy rozdziału stosuje się do pasażerów korzystających z przewozu drogowego w ramach usług, o których mowa w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 181/2011.

Art. 82b. 1. W przypadku gdy pasażer został zawiadomiony przez przewoźnika drogowego o nieuwzględnieniu wniesionej do niego skargi na podstawie art. 27 rozporządzenia nr 181/2011 albo nie uzyskał odpowiedzi na taką skargę w terminie określonym w art. 27 tego rozporządzenia, może wnieść skargę na przewoźnika drogowego w sprawie naruszenia przez niego przepisów rozporządzenia nr 181/2011.

2. Organem właściwym do rozpatrzenia skargi jest:

- 1) w przewozach regularnych w krajowym transporcie drogowym – organizator publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym;
- 2) w przewozach regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym – organ właściwy do wydawania zezwoleń na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a;
- 3) w przewozach regularnych w transporcie drogowym realizowanych w strefie transgranicznej w rozumieniu ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym – organizator publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 tej ustawy.

3. W przypadku gdy przewozy, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3, są realizowane w formie samorządowego zakładu budżetowego, organem właściwym do rozpatrzenia skargi jest wojewoda.

4. Do skargi pasażer dołącza kopię skargi skierowanej do przewoźnika drogowego, kopię odpowiedzi na tę skargę albo oświadczenie, że odpowiedź nie została udzielona w terminie określonym w art. 27 rozporządzenia nr 181/2011, a ponadto:

- 1) kopię biletu lub potwierdzonej rezerwacji na daną trasę,
- 2) inne dokumenty potwierdzające naruszenie przepisów rozporządzenia nr 181/2011

– o ile je posiada.

Art. 82c. 1. Pasażer może wnieść skargę na niewłaściwe wykonywanie obowiązków wynikających z rozporządzenia nr 181/2011 przez podmiot zarządzający dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o tego rozporządzenia.

2. Podmiotem zarządzającym dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o rozporządzenia nr 181/2011, jest właściciel dworca, a w przypadku gdy właścicielem dworca jest spółka z udziałem Skarbu Państwa – podmiot, któremu powierzono administrowanie dworcem.

3. Organem właściwym do rozpatrzenia skargi, o której mowa w ust. 1, jest marszałek województwa na obszarze którego jest zlokalizowany dworzec

wyznaczony do udzielania pomocy, a w przypadku gdy dworzec ten stanowi własność samorządu województwa – wojewoda.

4. Do skargi pasażer dołącza:

- 1) kopię biletu lub potwierdzonej rezerwacji na daną trasę,
- 2) dokumenty potwierdzające niewłaściwe wykonywanie obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia nr 181/2011 przez podmiot zarządzający dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o tego rozporządzenia – o ile je posiada.

Art. 82d. 1. Skargi, o których mowa w art. 82b i art. 82c, składa się w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

2. W przypadku gdy skarga jest składana w postaci elektronicznej, załączniki, o których mowa w art. 82b ust. 4 i art. 82c ust. 4, składa się również w postaci elektronicznej.

Art. 82e. W przypadku wniesienia skargi na przewoźnika drogowego albo podmiot zarządzający dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o rozporządzenia nr 181/2011, organ właściwy do jej rozpatrzenia, określony odpowiednio w art. 82b ust. 2 i 3 oraz art. 82c ust. 3, w drodze decyzji administracyjnej, stwierdza:

- 1) brak naruszenia przepisów rozporządzenia nr 181/2011 albo
- 2) naruszenie przepisów rozporządzenia nr 181/2011, określając jego zakres.

Art. 82f. 1. Organem właściwym do kontroli zgodności prowadzonej działalności z przepisami rozporządzenia nr 181/2011 jest organ właściwy do rozpatrzenia skargi, o którym mowa odpowiednio w art. 82b ust. 2 i 3 oraz art. 82c ust. 3.

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, przepisy art. 85 stosuje się.

Rozdział 9b

Krajowy Rejestr Elektroniczny Przedsiębiorców Transportu Drogowego

Art. 82g. 1. Tworzy się Krajowy Rejestr Elektroniczny Przedsiębiorców Transportu Drogowego, zwany dalej „Rejestrem”.

2. Rejestr prowadzony jest w systemie teleinformatycznym przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

3. (uchylony)

4. Rejestr zawiera ewidencje:

- 1) przedsiębiorców, którzy posiadają zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 2) poważnych naruszeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 3) osób, które zostały uznane za niezdolne do kierowania operacjami transportowymi przedsiębiorcy do czasu przywrócenia dobrej reputacji, zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

Art. 82h. 1. W ewidencji przedsiębiorców, którzy posiadają zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, gromadzi się dane określające:

- 1) firmę przedsiębiorcy oraz oznaczenie jego adresu i siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy, o ile taki posiada;
- 3) rodzaj i numer posiadanego zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz numery seryjne wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 3a) datę udzielenia posiadanego zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 4) liczbę pojazdów objętych zezwoleniem na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 4a) numery rejestracyjne pojazdów objętych zezwoleniem na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego zgłoszonych w wykazie pojazdów, o którym mowa w art. 7a ust. 7;
- 4b) kraj rejestracji pojazdów, o których mowa w pkt 4a;
- 5) numer seryjny licencji wspólnotowej oraz numery seryjne wypisów z licencji wspólnotowej;
- 5a) status licencji wspólnotowej;
- 5b) rodzaj licencji wspólnotowej;
- 5c) liczbę pojazdów zgłoszonych do licencji wspólnotowej;
- 6) status zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;

- 6a) datę zmiany statusu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego;
- 6b) datę utraty dobrej reputacji;
- 7) początek ważności licencji wspólnotowej;
- 8) koniec ważności licencji wspólnotowej;
- 9) datę cofnięcia licencji wspólnotowej;
- 10) datę zawieszenia licencji wspólnotowej;
- 11) datę wygaśnięcia zawieszenia licencji wspólnotowej;
- 12) powód zawieszenia lub cofnięcia licencji wspólnotowej;
- 13) numery seryjne cofniętych wypisów z licencji wspólnotowej;
- 14) datę cofnięcia wypisu z licencji wspólnotowej;
- 15) datę wygaśnięcia cofnięcia wypisu z licencji wspólnotowej;
- 16) imię i nazwisko przedstawiciela prawnego przedsiębiorcy oraz datę i miejsce jego urodzenia;
- 17) imię i nazwisko osoby zarządzającej transportem oraz:
 - a) datę i miejsce urodzenia,
 - b) adres zamieszkania,
 - ba) rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - c) numer posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - d) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - e) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - f) datę utraty dobrej reputacji;
- 18) imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c, oraz:
 - a) datę i miejsce urodzenia,
 - b) adres zamieszkania,
 - ba) rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - c) numer posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - d) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - e) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - f) datę utraty dobrej reputacji;
- 19) liczbę osób zatrudnionych, o której mowa w art. 7a ust. 8 pkt 1, w tym liczbę kierowców;

- 20) średnią arytmetyczną liczbę kierowców wykonujących operacje transportowe, o której mowa w art. 7a ust. 8 pkt 2;
- 21) ocenę ryzyka przedsiębiorstwa, o której mowa w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2006/22.
 2. W ewidencji poważnych naruszeń gromadzi się dane określające:
 - 1) firmę przedsiębiorcy oraz oznaczenie jego adresu i siedziby albo miejsca zamieszkania przedsiębiorcy;
 - 2) imię i nazwisko osoby zarządzającej transportem oraz:
 - a) datę i miejsce urodzenia,
 - b) adres zamieszkania,
 - ba) rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - c) numer posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - d) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - e) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych;
 - 3) imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 7c, oraz:
 - a) datę i miejsce urodzenia,
 - b) adres zamieszkania,
 - ba) rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - c) numer posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - d) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych,
 - e) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych;
 - 3a) imię i nazwisko kierowcy, o którym mowa w art. 7d ust. 1a, oraz jego:
 - a) datę i miejsce urodzenia,
 - b) adres zamieszkania,
 - c) numer PESEL albo rodzaj, serię, numer oraz państwo wydania dokumentu potwierdzającego tożsamość – w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL;
 - 4) liczbę, kategorię i rodzaj poważnych naruszeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, które doprowadziły do skazania lub nałożenia sankcji w ciągu ostatnich dwóch lat;
 - 4a) numer dokumentu zawierającego ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie nałożenia sankcji;

- 4b) datę wydania dokumentu zawierającego ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie nałożenia sankcji;
- 4c) okres obowiązywania nałożonej sankcji;
- 4d) informację o wykonaniu lub wyegzekwowaniu nałożonej sankcji;
- 4e) nazwę organu, który wydał dokument zawierający ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie nałożenia sankcji;
- 5) datę naruszenia;
- 6) datę kontroli, w trakcie której stwierdzono naruszenie;
- 7) państwo członkowskie, w którym stwierdzono naruszenie;
- 7a) numer rejestracyjny pojazdu, którym dopuszczono się naruszenia;
- 7b) kraj rejestracji pojazdu, którym dopuszczono się naruszenia;
- 8) przyczynę, dla której utrata dobrej reputacji stanowiłaby nieproporcjonalną reakcję za poważne naruszenia, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

3. W ewidencji osób, które zostały uznane za niezdolne do kierowania operacjami transportowymi przedsiębiorcy, gromadzi się dane określające:

- 1) imię i nazwisko osoby uznanej za niezdolną do kierowania operacjami transportowymi do czasu przywrócenia dobrej reputacji tej osoby oraz datę i miejsce jej urodzenia, adres zamieszkania;
- 1a) rodzaj posiadanego certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 2) numer certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 3) datę wydania certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 4) kraj wydania certyfikatu kompetencji zawodowych;
- 5) przyczynę stwierdzenia niezdolności;
- 6) zastosowane środki rehabilitacyjne;
- 7) początek ważności stwierdzenia niezdolności;
- 8) koniec ważności stwierdzenia niezdolności;
- 9) nazwę organu, który stwierdził niezdolność.

4. W Rejestrze odnotowuje się zmiany danych gromadzonych w ewidencjach, o których mowa w ust. 1–3.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego wykonuje zadania punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

5a. Główny Inspektor Transportu Drogowego jest organem, który posiada dostęp do funkcji kontroli licencji wspólnotowej w systemie europejskich rejestrów przedsiębiorców transportu drogowego (ERRU), o którym mowa w art. 16 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009.

6. Główny Inspektor Transportu Drogowego może zawierać z innymi organami administracji publicznej lub z jednostkami, o których mowa w art. 38 ust. 2, porozumienia w sprawie uzyskania dostępu do danych, o których mowa w ust. 1–3, gromadzonych przez te podmioty.

Art. 82i. 1. Dane, o których mowa w art. 82h, przekazują do ewidencji dla danych określonych w:

- 1) art. 82h ust. 1 i ust. 2 pkt 8 – odpowiednio do swoich kompetencji: organy, o których mowa w art. 7 ust. 2 i ust. 4 pkt 1, niezwłocznie:
 - a) po tym, jak decyzja w sprawie wydania, zmiany, zawieszenia albo cofnięcia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji wspólnotowej bądź decyzja stwierdzająca utratę dobrej reputacji albo stwierdzająca, że dobra reputacja pozostaje nienaruszona, stała się ostateczna,
 - b) po przedłożeniu przez przewoźnika drogowego wykazu pojazdów, o którym mowa w art. 7a ust. 7 – w zakresie danych, o których mowa w art. 82h ust. 1 pkt 4a i 4b,
 - c) po zgłoszeniu przez przewoźnika drogowego zmiany danych na podstawie art. 14 ust. 1 – w zakresie danych, które nie są zawarte w zezwoleniu na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji wspólnotowej,
 - d) po zgłoszeniu przez przewoźnika drogowego danych, o których mowa w art. 7a ust. 8;
- 2) art. 82h ust. 2 pkt 1–7b – odpowiednio do swoich kompetencji: wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego, wojewódzcy komendanci Policji, komendanci oddziałów i komendanci placówek Straży Granicznej, naczelnicy urzędów celno-skarbowych, Główny Inspektor Pracy oraz zarządcy dróg:
 - a) gdy decyzja o nałożeniu kary za naruszenie przepisów stała się wykonalna,
 - b) kiedy uprawomocnił się mandat karny bądź orzeczenie o nałożeniu kary,

c) po wykonaniu lub wyegzekwowaniu nałożonej kary;

3) art. 82h ust. 3 – odpowiednio do swoich kompetencji organ, o którym mowa w art. 16b ust. 1, gdy decyzja o stwierdzeniu niezdolności zarządzającego do kierowania operacjami transportowymi stała się ostateczna.

2. Przekazywanie danych do Rejestru odbywa się za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub środkami komunikacji elektronicznej obsługiwanych przez system teleinformatyczny Rejestru.

3. W przypadku przekazywania danych za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Transportu Drogowego przekazywane dane powinny być podpisane przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu zaufanego albo podpisu osobistego.

4. Dane przekazywane są do Rejestru przy użyciu formularzy elektronicznych udostępnionych na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego lub za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego określi wzory danych przekazywanych do Rejestru w formie dokumentów elektronicznych.

Art. 82j. 1. Dane, o których mowa w art. 82h ust. 1, z wyjątkiem pkt 4a, 4b, 6b i 16 w zakresie dotyczącym daty i miejsca urodzenia przedstawiciela prawnego, pkt 17 lit. a, b i f, pkt 18 lit. a, b i f oraz pkt 19–21, są jawne i publicznie dostępne.

2. Rejestr bezpłatnie udostępnia, w ogólnodostępnych sieciach teleinformatycznych, aktualne informacje o podmiotach wpisanych do Rejestru w zakresie jawnych i publicznie dostępnych danych, o których mowa w ust. 1.

3. Dane, o których mowa w art. 82h ust. 1 pkt 4a, 4b, 6b i 16 w zakresie dotyczącym daty i miejsca urodzenia przedstawiciela prawnego, pkt 17 lit. a, b i f, pkt 18 lit. a, b i f, oraz pkt 19–21, a także ust. 2 i 3, są udostępniane na wniosek: starostom, wojewódzkim inspektorom, wojewódzkim komendantom Policji, Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, komendantom oddziałów Straży Granicznej, naczelnikom urzędów celno-skarbowych, Głównemu Inspektorowi Pracy, zarządcom dróg, sądom i prokuraturom oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w zakresie, w jakim jest to konieczne do wykonywania nałożonych na te organy zadań określonych w ustawie. Dane

udostępnia się niezwłocznie w terminie do 30 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3a. Dane, o których mowa w art. 82h ust. 3, są udostępniane na wniosek jednostek, o których mowa w art. 38 ust. 2, w zakresie, w jakim jest to konieczne do wykonywania nałożonych na te jednostki zadań, o których mowa w art. 38 ust. 3. Dane udostępnia się niezwłocznie w terminie do 30 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3b. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje dane, o których mowa w art. 82h ust. 2, staroście właściwemu do wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 7d, jeżeli liczba poważnych naruszeń ujawnionych w ewidencji poważnych naruszeń może prowadzić do wszczęcia tego postępowania.

3c. Główny Inspektor udostępnia organom uprawnionym do wydawania zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wyniki oceny ryzyka, o której mowa w art. 82h ust. 1 pkt 21, jeżeli została sporządzona.

4. Dane zgromadzone w Rejestrze udostępnia się także na wniosek osoby, której one dotyczą.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 3a, udostępnianie danych z Rejestru odbywa się środkami komunikacji elektronicznej obsługiwany przez system teleinformatyczny Rejestru.

5a. Przekazywanie, o którym mowa w ust. 3b, odbywa się za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej lub środkami komunikacji elektronicznej obsługiwany przez system teleinformatyczny Rejestru.

6. Wnioski, o których mowa w ust. 3 i 3a, składane za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Głównego Inspektora Transportu Drogowego powinny być podpisane przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu zaufanego albo podpisu osobistego.

7. Główny Inspektor Transportu Drogowego określi wzór elektronicznego formularza wniosku, o którym mowa w ust. 3, który udostępnia się na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego oraz za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej.

8. Główny Inspektor Transportu Drogowego może zawierać z podmiotami, o których mowa w ust. 3 i 3a, porozumienia o udostępnianiu im danych

zgrupowanych w Rejestrze w drodze teletransmisji bez konieczności składania wniosku, jeżeli podmioty te spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają środki techniczne i organizacyjne umożliwiające odnotowanie w systemie teleinformatycznym Rejestru lub systemie teleinformatycznym tego podmiotu, kto, kiedy i w jakim celu oraz jaki zakres danych uzyskał;
- 2) specyfika lub zakres wykonywanych przez nie zadań uzasadnia takie udostępnienie.

9. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 8, wskazane zostaną rozwiązania techniczne i organizacyjne zapewniające bezpieczeństwo, w szczególności w zakresie poufności i rozliczalności w odniesieniu do udostępnionych danych.

Rozdział 10

Nadzór i kontrola

Art. 83. 1. Organ, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub zezwolenia, może nałożyć na przewoźnika drogowego obowiązek przedstawienia w oznaczonym terminie informacji i dokumentów potwierdzających, że spełnia on wymagania ustawowe i warunki określone w zezwoleniu na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, w licencji lub zezwoleniu.

2. Na żądanie ministra właściwego do spraw transportu lub organu właściwego w sprawach zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub zezwoleń przewoźnik drogowy jest obowiązany przekazywać informacje związane z działalnością transportową dotyczące stosowanych cen i taryf oraz liczby przewiezionych osób lub masy przewiezionych rzeczy.

3. Organy, o których mowa w art. 7 ust. 4 pkt 3 oraz art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. a–d, są obowiązane przedstawiać właściwemu staroście, dwa razy w roku w terminach do dnia 15 stycznia oraz do dnia 15 lipca, informacje dotyczące liczby i zakresu ważnych na te dni w obrocie prawnym licencji oraz wypisów z tych licencji oraz zezwoleń oraz wypisów z tych zezwoleń.

3a. Organy, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i ust. 4 pkt 2, art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. d¹ i e oraz art. 33 ust. 8 w zakresie zaświadczeń, o których mowa w art. 33 ust. 4, uwzględniając informacje, o których mowa w ust. 1, są

obowiązane przedstawiać ministrowi właściwemu do spraw transportu, dwa razy w roku, w terminach do dnia 31 stycznia oraz do dnia 31 lipca, informacje dotyczące liczby i zakresu ważnych zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji, zezwoleń i wydanych zaświadczeń na przewozy drogowe na potrzeby własne oraz liczby wypisów z tych dokumentów, a także liczby licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy.

3b. Organy, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 pkt 1 i 4, art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. f–g oraz pkt 2 oraz art. 33 ust. 8 w zakresie zaświadczeń, o których mowa w art. 33 ust. 5, są obowiązane przedstawiać ministrowi właściwemu do spraw transportu, co najmniej dwa razy w roku, w terminach do dnia 31 stycznia oraz do dnia 31 lipca, informacje dotyczące liczby i zakresu ważnych zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji, zezwoleń i wydanych zaświadczeń na przewozy drogowe na potrzeby własne oraz liczby wypisów z tych dokumentów, a także liczby licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do jednostki uprawnionej do egzaminowania w zakresie wymaganym do uzyskania certyfikatu kompetencji zawodowych.

5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, zakres danych i informacji, o których mowa w ust. 1 i ust. 2, sposób i terminy ich przedstawiania, mając na względzie konieczność monitorowania rynku przewozów drogowych.

Art. 84. 1. Organy udzielające zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji, zezwolenia lub wydające zaświadczenia o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne są uprawnione do kontroli przedsiębiorcy w zakresie spełniania wymogów będących podstawą do wydania tych dokumentów.

2. Kontrolę, o której mowa w ust. 1, przeprowadza się co najmniej raz na 5 lat.

3. (uchylony)

4. Organy udzielające licencji lub zezwolenia w zakresie krajowego transportu drogowego osób są uprawnione na obszarze ich właściwości miejscowej i podczas wykonywania przewozu do kontroli prawidłowości pobierania opłat

za przewóz osób oraz przestrzegania przepisów prawa miejscowego przez wykonujących na tym obszarze przewóz drogowy.

5. W przypadku przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 4, czynności, o których mowa w art. 85 ust. 1, dokonuje się po zakończeniu kontroli. Przepisu art. 85 ust. 3 nie stosuje się.

Art. 85. 1. Kontrolę przedsiębiorcy przeprowadza się po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli.

2. Osoby upoważnione do przeprowadzenia kontroli mają prawo do:

- 1) żądania od przedsiębiorcy i jego pracowników pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępnienia wszelkich danych mających związek z przedmiotem kontroli;
- 2) wstępu na teren przedsiębiorcy, w tym do pomieszczeń, gdzie prowadzi on działalność gospodarczą, w dniach i godzinach, w których jest lub powinna być wykonywana ta działalność, oraz wstępu do pojazdów użytkowanych przez przedsiębiorcę.

3. Czynności kontrolne przeprowadza się w obecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego wyznaczonej.

4. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) wskazanie podstawy prawnej;
- 2) oznaczenie organu kontroli;
- 3) datę i miejsce wystawienia;
- 4) imię i nazwisko inspektora upoważnionego do przeprowadzenia kontroli oraz numer jego legitymacji służbowej;
- 5) firmę przedsiębiorcy objętego kontrolą;
- 6) określenie zakresu przedmiotowego kontroli;
- 7) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia kontroli;
- 8) podpis osoby udzielającej upoważnienia;
- 9) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego.

Art. 86. 1. Organ udzielający zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub zezwolenia może powierzyć, w drodze porozumienia, czynności kontrolne organowi administracji publicznej.

2. Nadzór nad wydawaniem:

- 1) zezwoleń na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego przez organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1,
- 2) licencji i zezwoleń – w krajowym transporcie drogowym,
- 3) zaświadczeń na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy – sprawuje wojewódzki inspektor transportu drogowego.

3. Rada Ministrów, kierując się zasadą skuteczności nadzoru, o którym mowa w ust. 2, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i sposób prowadzenia czynności związanych z nadzorem oraz stosowanych dokumentów, a także ich wzory.

Art. 87. 1. Podczas wykonywania przewozu drogowego kierowca pojazdu samochodowego, z zastrzeżeniem ust. 4, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać, na żądanie uprawnionego organu kontroli, kartę kierowcy, wykresówki, zapisy odręczne i wydruki z tachografu oraz zaświadczenie, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, a ponadto:

- 1) wykonując transport drogowy – wypis z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego albo wypis z licencji;
- 2) wykonując przewóz drogowy osób:
 - a) przy wykonywaniu przewozów regularnych i regularnych specjalnych – odpowiednie zezwolenie lub wypis z zezwolenia wraz z obowiązującym rozkładem jazdy,
 - b) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów wahadłowych lub okazjonalnych – odpowiednie zezwolenie lub formularz jazdy,
 - c) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów na potrzeby własne – formularz jazdy,
 - d) oryginał albo poświadczoną za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę kserokopię decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2, jeżeli została wydana,
 - e) przy wykonywaniu międzynarodowego przewozu drogowego, polegającego na okazjonalnym przewozie osób autobusami zarejestrowanymi na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innym niż terytorium kraju, przez podatnika posiadającego

siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego świadczy te usługi, a w przypadku braku takiej siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej posiadającego stałe miejsce zamieszkania albo zwykłe miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innym niż terytorium kraju – potwierdzenie lub kopię potwierdzenia zarejestrowania jako podatnika VAT czynnego albo wydruk potwierdzenia identyfikacji jako podatnika VAT – przewozy okazjonalne,

- f) dokumenty wymagane w publicznym transporcie zbiorowym,
 - g) przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych, o których mowa w art. 18 w ust. 4b w pkt 2, kopię umowy na realizowany przewóz,
 - h) urządzenie, na którym zainstalowana jest aplikacja mobilna, o której mowa w art. 13b ust. 1 – w przypadku rozliczania opłaty za przewóz osób przy użyciu tej aplikacji;
- 3) wykonując przewóz drogowy rzeczy – dokumenty związane z przewożonym ładunkiem, a także:
- a) odpowiednie zezwolenie wymagane w międzynarodowym transporcie drogowym,
 - b) (uchylona)
 - c) świadectwo wymagane zgodnie z Umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP), sporządzonej w Genewie dnia 1 września 1970 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 667)¹⁶⁾,
 - d) zezwolenie na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,
 - e) dokumenty wymagane przy przewozie zwierząt,

¹⁶⁾ Obecnie Umowa o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu do tych przewozów (ATP), sporządzona w Genewie dnia 1 września 1970 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 1824).

- f) dokumenty wymagane przy przewozie odpadów, w tym w odniesieniu do transportującego odpady wydane przez właściwy organ potwierdzenie posiadania numeru rejestrowego, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, o ile wpis do rejestru jest wymagany,
 - g) certyfikat potwierdzający spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, jeżeli jest wymagany,
 - h) dokumenty związane z transgranicznym przemieszczaniem organizmów genetycznie zmodyfikowanych,
 - i) deklarację, o której mowa w art. 31a ust. 1,
 - j) przy wykonywaniu przewozów kabotażowych dokumenty, o których mowa w art. 29a ust. 3 i 4,
 - k) zezwolenie na odstępstwo;
- 4) w międzynarodowym transporcie drogowym – świadectwo kierowcy, jeżeli jest wymagane;
- 5) urządzenie, o którym mowa w art. 13i ust. 3 i 3a oraz art. 16l ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, jeżeli jest wymagane;
- 6) podpisany przez pracownika podmiotu prowadzącego działalność w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych formularz oświadczenia w sprawie usunięcia lub naruszenia plomby tachografu, zgodny z załącznikiem do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/548 z dnia 23 marca 2017 r. ustanawiającego standardowy formularz pisemnego oświadczenia w sprawie usunięcia lub naruszenia plomby tachografu (Dz. Urz. UE L 79 z 24.03.2017, str. 1) – jeżeli jest wymagany;
- 7) podpisane przez funkcjonariusza lub pracownika organu przeprowadzającego kontrolę pisemne oświadczenie o zdjęciu lub zerwaniu plomby tachografu do celów kontroli, zgodnie z art. 22 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 165/2014 – jeżeli jest wymagane;
- <8) w przypadku, o którym mowa w art. 28b ust. 1 lub 2 – numer referencyjny albo dokument zastępujący zgłoszenie i potwierdzenie przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie.>**
- 1a. (uchylony)

Dodany pkt 8 w ust. 1 w art. 87 wejdzie w życie z dn. 1.01.2025 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1523).

1b. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego przez zagranicznego przewoźnika kierowca pojazdu samochodowego jest obowiązany ponadto mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 43 ust. 1, jeżeli jest wymagana.

2. Podczas przewozu drogowego wykonywanego na potrzeby własne kontrolowany jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli, oprócz odpowiednich dokumentów wymaganych przy takim przewozie, określonych w ust. 1, wypis zaświadczenia, o którym mowa w art. 33 ust. 10.

3. Przedsiębiorca lub podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 2, wykonujący przewozy na potrzeby własne, odpowiedzialni są za wyposażenie kierowcy wykonującego transport drogowy lub przewóz na potrzeby własne w wymagane dokumenty.

4. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego kierowca taksówki jest obowiązany mieć przy sobie i okazać na żądanie wypis z licencji.

5. Podmiot wykonujący przewozy drogowe lub przewóz, o którym mowa w art. 3 ust. 2, przechowuje przez okres jednego roku, licząc od dnia otrzymania, przekazane mu przez organy kontrolne dokumenty i protokoły z wyników kontroli przeprowadzonych na jego terenie lub podczas kontroli drogowej w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców, wykonujących przewóz na jego rzecz.

6. Podczas kontroli drogowej kierowca może kontaktować się z siedzibą przedsiębiorcy, na rzecz którego wykonuje przewóz, jego zarządzającym transportem lub inną osobą lub podmiotem, aby przed zakończeniem kontroli drogowej przedstawić wszelkie dowody, których obecności nie stwierdzono w pojeździe; pozostaje to bez uszczerbku dla obowiązków kierowcy dotyczących zapewnienia właściwego stosowania tachografu i obowiązku posiadania w pojeździe dokumentów, o których mowa w ust. 1, 2 i 4.

Art. 88. Przepisy art. 87 nie naruszają, wynikających z odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych, praw i obowiązków kierowców i podmiotów wykonujących przewóz drogowy.

Art. 89. 1. Do kontroli dokumentów, o których mowa w art. 87, oraz warunków w nich określonych, z zastrzeżeniem ust. 2, uprawnieni są:

- 1) funkcjonariusze Policji;
- 2) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego;
- 3) funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej;
- 4) funkcjonariusze Straży Granicznej;
- 5) *upoważnieni pracownicy zarządców dróg publicznych – z wyłączeniem dokumentów, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a i ust. 4;*
- <5) upoważnieni pracownicy zarządców dróg publicznych – z wyłączeniem dokumentów, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a i pkt 8 oraz ust. 4;>**
- 6) inspektorzy Państwowej Inspekcji Pracy – w odniesieniu do danych rejestrowanych przez tachograf;
- 7) upoważnieni pracownicy właściwego organu, o którym mowa w art. 18 ust. 1 – w odniesieniu do przewozów regularnych i regularnych specjalnych;
- 8) strażnicy straży gminnych – w odniesieniu do publicznego transportu zbiorowego w zakresie określonym ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym.

2. Upoważnieni pracownicy, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 7, nie są uprawnieni do kontroli danych rejestrowanych przez tachograf oraz zaświadczenia, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców.

3. Kontrole drogowe wykonuje się w odpowiednim miejscu i czasie tak, aby utrudnić kierowcom prowadzącym pojazdy omijanie punktów kontroli, oraz bez dyskryminacji ze względu na:

- 1) kraj rejestracji pojazdu;
- 2) kraj zamieszkania kierowcy;
- 3) kraj siedziby przedsiębiorstwa;
- 4) początkowy i docelowy punkt podróży;
- 5) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy.

4. Osoby uprawnione do kontroli danych rejestrowanych przez tachograf są zaopatrzone w:

Nowe brzmienie pkt 5 w ust. 1 w art. 89 wejdzie w życie z dn. 1.01.2025 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1523).

- 1) wykaz podstawowych elementów podlegających kontroli na drodze i na terenie podmiotu wykonującego przewozy drogowe;
- 2) standardowe wyposażenie.

4a. Główny Inspektor Transportu Drogowego identyfikuje podmioty wykonujące przewóz drogowy o wysokim współczynniku ryzyka występowania naruszeń dotyczących czasu prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców oraz stanu technicznego pojazdów kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃ i przyczep kategorii O₃ i O₄ na podstawie systemu oceny ryzyka podmiotów wykonujących przewóz drogowy.

5. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) (uchylony)
- 2) wzory dokumentów stosowane przez osoby uprawnione do tej kontroli;
- 3) sposób przeprowadzania kontroli w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących okresów prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy, podczas kontroli drogowych i kontroli w przedsiębiorstwie, a także wymagane standardowe wyposażenie osób dokonujących tej kontroli i wykaz podstawowych elementów, które jej podlegają;
- 4) rodzaj danych statystycznych gromadzonych w wyniku kontroli i rejestrowanych przez organy kontrolne, a także tryb, sposób i wzory dokumentów do ich przekazywania do Głównego Inspektora Transportu Drogowego;
- 5) system oceny ryzyka podmiotów wykonujących przewóz drogowy w zakresie występowania naruszeń dotyczących:
 - a) czasu prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców oraz
 - b) stanu technicznego pojazdów kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃ i przyczep kategorii O₃ i O₄.

– (uchylona)

6. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 5, należy uwzględnić:

- 1) wspólny wzór określony przez Komisję Europejską na podstawie art. 9 ust. 1 dyrektywy 2006/22/WE służący obliczaniu stopnia ryzyka podmiotu wykonującego przewóz drogowy;
- 2) okoliczność, że kontrole drogowe przestrzegania przepisów dotyczących czasu pracy kierowców ograniczają się do aspektów, które mogą być skutecznie kontrolowane za pomocą tachografu i powiązanego urządzenia rejestrującego, a kompleksowa kontrola przestrzegania tych przepisów może być przeprowadzana wyłącznie w przedsiębiorstwie podmiotu wykonującego przewóz drogowy;
- 3) potrzebę zapewnienia efektywności i skuteczności kontroli przewozów drogowych.

Art. 89a. 1. Inspektorzy Państwowej Inspekcji Pracy dokonują kontroli w zakresie przewozu drogowego na warunkach i w trybie określonych w przepisach o Państwowej Inspekcji Pracy.

2. Inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego dokonują kontroli na warunkach i w trybie określonych w ustawie.

3. Funkcjonariusze Policji, Służby Celno-Skarbowej i Straży Granicznej oraz upoważnieni pracownicy zarządców dróg dokonują kontroli na warunkach i w sposób określonych w przepisach o kontroli ruchu drogowego.

4. Upoważnieni pracownicy organu wydającego zezwolenia na przewozy regularne lub regularne specjalne dokonują kontroli dokumentów na warunkach i w trybie określonych w ustawie.

Art. 89a¹. 1. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy bez wymaganego zezwolenia, o którym mowa w art. 28 ust. 1, organ uprawniony do kontroli:

- 1) zatrzymuje i unieważnia zezwolenie na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy – w sytuacji, o której mowa w art. 28a ust. 2;
- 2) kieruje lub usuwa pojazd samochodowy, na koszt podmiotu wykonującego przewóz, na najbliższy parking strzeżony.

<1a. W przypadku ujawnienia w trakcie kontroli wykonywania przewozu drogowego rzeczy bez wymaganego zgłoszenia, o którym mowa w art. 28b ust. 1 lub 2, organ uprawniony do kontroli kieruje lub usuwa pojazd

Dodany ust. 1a i 1b w art. 89a¹ wejdą w życie z dn. 1.01.2025 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1523).

samochodowy, na koszt podmiotu wykonującego przewóz, na najbliższy parking strzeżony. Przewóz może być kontynuowany po przesłaniu przez zagraniczny podmiot wykonujący przewóz drogowy rzeczy zgłoszenia i uzyskaniu dla niego numeru referencyjnego.

1b. W przypadku ujawnienia w trakcie kontroli wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy bez wymaganego zgłoszenia, o którym mowa w art. 28b ust. 1, przepis ust. 1 pkt 1 i ust. 3 stosuje się odpowiednio.>

2. W zakresie postępowania w związku z usuwaniem pojazdu samochodowego stosuje się odpowiednio przepisy prawa o ruchu drogowym.

3. Zwrot pojazdu samochodowego z parkingu następuje po przedstawieniu organowi, o którym mowa w ust. 1, prawidłowo wypełnionego wymaganego zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy, z zastrzeżeniem art. 95.

Art. 89b. 1. Rozpoczęcie kontroli przez uprawnionych, o których mowa w art. 89a ust. 3 i 4, następuje po okazaniu legitymacji służbowej, oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, z wyłączeniem funkcjonariuszy Policji.

2. Kontrolujący ma obowiązek zapoznać kontrolowanego z jego prawami i obowiązkami wynikającymi z ustawy.

3. Kontrolujący wykonuje czynności kontrolne w obecności kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej.

Art. 89c. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 89d. Wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na przebieg kontroli prowadzonych na podstawie przepisów niniejszego rozdziału ani na uprawnienie właściwego organu do nałożenia kary.

Art. 90. W wyniku kontroli przeprowadzonej przez organ udzielający zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub zezwolenia, stwierdzającej niespełnienie przez przedsiębiorcę wymogów będących podstawą do wydania tych dokumentów, organ ten:

- 1) wzywa przedsiębiorcę do spełnienia tych wymogów w wyznaczonym terminie;
- 2) zawiesza lub cofa zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, z zachowaniem warunków, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009;
- 3) cofa licencję wspólnotową, z zachowaniem warunków, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 lub art. 21 rozporządzenia (WE) nr 1073/2009;
- 4) cofa licencję, o której mowa w art. 5b ust. 1 i 2, lub zezwolenie, z zachowaniem warunków, o których mowa w art. 15 i art. 24 ust. 4–6.

Art. 90a. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje do Komisji Europejskiej dane dotyczące przeprowadzonych kontroli:

- 1) stanu technicznego pojazdów, co dwa lata, w terminie do 31 marca, po upływie okresu objętego sprawozdaniem, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3;
- 2) w zakresie, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006, zgodnie z formularzem, o którym mowa w art. 17 tego rozporządzenia, co dwa lata, w terminie do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu dwuletniego okresu sprawozdawczego;
 - 2a) w zakresie, o którym mowa w art. 26 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, co dwa lata, w terminie do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu dwuletniego okresu sprawozdawczego;
- 3) (uchylony)
- 4) mas pojazdów lub zespołów pojazdów, co dwa lata, w terminie do dnia 30 września roku następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego obejmującego okres 2 lat kalendarzowych poprzedzających rok, w którym organy, o których mowa w ust. 2b, są obowiązane przedłożyć Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego zbiorczą informację dotyczącą kontroli mas pojazdów lub zespołów pojazdów, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 5, w zakresie liczby przeprowadzonych kontroli oraz liczby pojazdów lub zespołów pojazdów, w przypadku których wykryto przeciążenia.

2. Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz wojewódzki inspektor transportu drogowego, a w zakresie, o którym mowa w pkt 2, również Główny Inspektor Pracy, przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego zbiorczą informację dotyczącą kontroli:

- 1) stanu technicznego pojazdów – co dwa lata, w terminie do dnia 31 stycznia po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 3;
- 2) przestrzegania przepisów dotyczących czasu jazdy i czasu postoju pojazdu, obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy – co dwa lata, w terminie do dnia 31 lipca po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem, zgodnie z formularzem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2

– na odpowiednich formularzach.

2a. (uchylony)

2b. Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz wojewódzki inspektor przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego zbiorczą informację dotyczącą kontroli mas pojazdów lub zespołu pojazdów w zakresie liczby przeprowadzonych kontroli oraz liczby pojazdów lub zespołów pojazdów, w przypadku których wykryto przeciążenia – co dwa lata, w terminie do dnia 31 lipca po upływie okresu sprawozdawczego, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, na formularzu, o którym mowa w ust. 5.

3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględniając zakres danych niezbędnych do przekazania Komisji Europejskiej na podstawie przepisów prawa wspólnotowego.

4. (uchylony)

5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 pkt 4 oraz ust. 2b, uwzględniając zakres danych niezbędnych do przekazania Komisji Europejskiej na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej.

Art. 90b. W przypadku nieokazania podczas kontroli drogowej dokumentu, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 2 lit. e, osoby uprawnione do kontroli, o której

mowa w art. 89 ust. 1, są obowiązane niezwłocznie powiadomić Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Warszawa-Śródmieście, wskazując podmiot wykonujący przewóz, termin przewozu, liczbę przewożonych osób oraz informacje dotyczące trasy przewozu.

Art. 90c. 1. Wojewódzki inspektor planuje i organizuje kontrole dotyczące mas pojazdów lub zespołów pojazdów w taki sposób, aby obejmowały one co najmniej 5 % ogólnej liczby kontroli w zakresie przewozu drogowego, realizowanych w każdym roku kalendarzowym.

2. Kontrole dotyczące mas pojazdów lub zespołów pojazdów, przy wykonywaniu swoich zadań ustawowych, przeprowadzają również funkcjonariusze:

- 1) Policji;
- 2) Straży Granicznej;
- 3) Służby Celno-Skarbowej.

Art. 91. 1. Minister właściwy do spraw transportu kontroluje sposób egzaminowania i wydawania certyfikatów kompetencji zawodowych oraz gospodarkę finansową jednostki certyfikującej.

2. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono uchybienia, minister właściwy do spraw transportu:

- 1) wzywa kontrolowaną jednostkę do niezwłocznego usunięcia uchybień lub
- 2) pozbawia ją uprawnień, o których mowa w art. 38 ust. 3.

Rozdział 11

Przepisy karne i przepisy o administracyjnych karach pieniężnych

Art. 92. 1. Kierujący wykonujący przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze grzywny w wysokości do 2000 złotych.

2. Wykaz naruszeń, o których mowa w ust. 1, wysokości grzywien za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz wagę naruszeń wskazane w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, określa załącznik nr 1 do ustawy.

3. (uchylony)

4. (uchylony)

5. Orzekanie w sprawie nałożenia grzywny, o której mowa w ust. 1, następuje w trybie określonym w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia.

6. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku ujawnienia naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego popełnionego za granicą, chyba że sprawca wykaże, iż za naruszenie została już nałożona kara.

Art. 92a. 1. Podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego podlega karze pieniężnej w wysokości od 50 złotych do 12 000 złotych za każde naruszenie, z tym że:

- 1) przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego podlega karze pieniężnej w wysokości od 5000 złotych do 1 000 000 złotych za każde naruszenie;
- 2) przedsiębiorca wykonujący krajowy transport drogowy, o którym mowa w art. 5b ust. 1, podlega karze pieniężnej w wysokości do 120 000 złotych za każde naruszenie.

2. Zarządzający transportem, osoba, o której mowa w art. 7c, a także każda inna osoba wykonująca czynności związane z przewozem drogowym, która naruszyła obowiązki lub warunki przewozu drogowego, podlega karze pieniężnej w wysokości od 200 złotych do 2000 złotych za każde naruszenie.

3. Suma kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas jednej kontroli drogowej, nie może przekroczyć kwoty 12 000 złotych, z tym że:

- 1) przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego podlega karze pieniężnej w wysokości do 1 000 000 złotych za naruszenia stwierdzone podczas jednej kontroli drogowej;
- 2) przedsiębiorca wykonujący krajowy transport drogowy, o którym mowa w art. 5b ust. 1, podlega karze pieniężnej w wysokości do 120 000 złotych za naruszenia stwierdzone podczas jednej kontroli drogowej.

4. Suma kar pieniężnych, o których mowa w ust. 2, nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas jednej kontroli, nie może przekroczyć kwoty 3000 złotych.

5. Suma kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas kontroli w podmiocie wykonującym przewóz drogowy, nie może przekroczyć:

- 1) 15 000 złotych – dla podmiotu zatrudniającego kierowców w średniej liczbie arytmetycznej do 10 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
- 2) 20 000 złotych – dla podmiotu zatrudniającego kierowców w średniej liczbie arytmetycznej powyżej 10 do 50 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
- 3) 25 000 złotych – dla podmiotu zatrudniającego kierowców w średniej liczbie arytmetycznej powyżej 50 do 250 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
- 4) 30 000 złotych – dla podmiotu zatrudniającego kierowców w średniej liczbie arytmetycznej większej niż 250 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli;
- 5) 40 000 złotych – dla podmiotu wykonującego inne czynności związane z przewozem drogowym;
- 6) 1 500 000 złotych – dla przedsiębiorcy prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób.

6. Za kierowców, o których mowa w ust. 5 pkt 1–4, uważa się również osoby niezatrudnione przez podmiot wykonujący przewóz drogowy, wykonujące osobiście przewozy drogowe na jego rzecz.

7. Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w ust. 1, wysokości kar pieniężnych za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz wagę naruszeń wskazane w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403:

- 1) popełnionych przez podmiot wykonujący przewóz drogowy określa lp. 1–9,
- 2) popełnionych przez przewoźnika drogowego w związku z wykonywaniem transportu drogowego określa lp. 10

– załącznika nr 3 do ustawy.

8. Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w ust. 2, wysokości kar pieniężnych za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz wagę naruszeń

wskazane w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403, określa załącznik nr 4 do ustawy.

9. Jeżeli czyn będący naruszeniem, o którym mowa w załącznikach nr 3 i 4 do ustawy, wyczerpuje jednocześnie znamiona wykroczenia albo przestępstwa, w stosunku do podmiotu będącego osobą fizyczną stosuje się wyłącznie przepisy o odpowiedzialności administracyjnej.

10. Jeżeli czyn będący naruszeniem, o którym mowa w załączniku nr 3 do ustawy, stanowi jednocześnie naruszenie, o którym mowa w załączniku nr 4 do ustawy, w przypadku podmiotu wykonującego przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem będącego jednocześnie osobą, o której mowa w ust. 2, nakłada się wyłącznie karę pieniężną, o której mowa w ust. 1.

<10a. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości związanych z przewozem towarów, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi, w pierwszej kolejności stosuje się przepisy ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi.>

Dodany ust. 10 w art. 92a wejdzie w życie z dn. 1.01.2025 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1523).

11. Przepisy ust. 1, ust. 5 pkt 5, ust. 7 pkt 1 i ust. 9 stosuje się do podmiotów wykonujących czynności związane z przewozem drogowym, w szczególności do:

- 1) spedytora,
- 2) nadawcy,
- 3) odbiorcy,
- 4) podmiotu wykonującego czynności ładunkowe,
- 5) organizatora wycieczki,
- 6) organizatora transportu,
- 7) operatora publicznego transportu zbiorowego,
- 8) podwykonawcy

– jeżeli wiedzieli oni lub, w świetle wszystkich istotnych okoliczności, powinni byli wiedzieć, że zlecone przez nich usługi transportowe wiążą się z powstaniem naruszenia.

12. Przepisy ust. 1, 3, 5–7, 9 i 10 stosuje się do podmiotów, o których mowa w art. 16a i art. 33a.

Art. 92b. 1. Nie nakłada się kary pieniężnej za naruszenie przepisów o czasie prowadzenia pojazdów, wymaganych przerwach i okresach odpoczynku, jeżeli podmiot wykonujący przewóz drogowy zapewnił:

- 1) właściwą organizację i dyscyplinę pracy ogólnie wymaganą w stosunku do prowadzenia przewozów drogowych, umożliwiającą przestrzeganie przez kierowców przepisów:
 - a) rozporządzenia (WE) nr 561/2006,
 - b) rozporządzenia (UE) nr 165/2014,
 - c) Umowy AETR,
 - d) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców;
- 2) prawidłowe zasady wynagradzania, niezawierające składników wynagrodzenia lub premii zachęcających do naruszania przepisów rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1 lit. a, lub do działań zagrażających bezpieczeństwu ruchu drogowego.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio w sprawach o nałożenie kary pieniężnej wobec osób, o których mowa w art. 92a ust. 2.

Art. 92c. 1. Nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 92a ust. 1, na podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza się, jeżeli:

- 1) okoliczności sprawy i dowody wskazują, że podmiot wykonujący przewozy lub inne czynności związane z przewozem nie miał wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, lub
- 2) za stwierdzone naruszenie na podmiot wykonujący przewozy została nałożona kara przez inny uprawniony organ, lub
- 3) od dnia ujawnienia naruszenia upłynął okres ponad 2 lat.

1a. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio w sprawach o nałożenie kary pieniężnej wobec osób, o których mowa w art. 92a ust. 2.

2. Przepisy ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio w przypadku nałożenia kary przez uprawniony zagraniczny organ.

Art. 92d. Kto, będąc wysyłającym, nie przekazuje przewoźnikowi drogowemu deklaracji określającej masę kontenera albo nadwozia wymiennego albo przekazuje tę deklarację zawierającą dane niezgodne ze stanem rzeczywistym, a pojazd lub zespół pojazdów jest przeciążony, podlega karze pieniężnej w wysokości 1000 złotych.

Art. 92e. Kto, będąc przewoźnikiem drogowym wykonującym operacje transportu intermodalnego, nie okazuje uprawnionym organom kontroli deklaracji określającej masę kontenera albo nadwozia wymiennego przekazanej przez wysyłającego podlega karze pieniężnej w wysokości 1000 złotych.

Art. 92f. 1. Kto, będąc kierującym, nie okazuje uprawnionym organom kontroli zezwolenia na odstępstwo podlega karze grzywny w wysokości 2000 zł – za każde naruszenie.

2. Kto, wykonując przewóz drogowy, narusza zakazy, o których mowa w art. 1zc rozporządzenia 765/2006 lub art. 3l rozporządzenia 833/2014, podlega karze pieniężnej w wysokości 100 000 zł – za każdy przewóz drogowy.

Art. 93. 1. Karę pieniężną, o której mowa w art. 92a ust. 1 i 2 oraz art. 92d, art. 92e i art. 92f ust. 2, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, właściwy ze względu na miejsce wykonywanej kontroli organ, którego pracownicy lub funkcjonariusze stwierdzili naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego, z uwzględnieniem ust. 4–6.

2. Decyzja ostateczna podlega wykonaniu po upływie 30 dni od dnia jej doręczenia, chyba że wstrzymano jej wykonanie. Organ kontroli, który wydał decyzję ostateczną, z urzędu wstrzymuje jej wykonanie, w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, w razie wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

3. Organ, o którym mowa w ust. 1, wydaje decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 92b ust. 1 lub art. 92c.

4. Funkcjonariusz Policji, który ujawni naruszenie, za które niniejsza ustawa przewiduje karę pieniężną, przekazuje dokumenty z przeprowadzonej kontroli właściwemu ze względu na miejsce kontroli wojewódzkiemu inspektorowi transportu drogowego.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, postępowanie administracyjne prowadzi i decyzję administracyjną o nałożeniu kary pieniężnej wydaje wojewódzki inspektor transportu drogowego.

6. Przepisów ust. 4 i 5 nie stosuje się w przypadku ujawnienia przez funkcjonariusza Policji naruszenia, za które niniejsza ustawa przewiduje karę pieniężną, popełnionego przez zagranicznego przewoźnika drogowego.

7. Do kar pieniężnych przewidzianych niniejszą ustawą nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 i 2760).

Art. 94. 1. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa, z tym że kara pieniężna pobrana przez organ Inspekcji Transportu Drogowego stanowi wpływ Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, o którym mowa w ustawie z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej.

2. Karę pieniężną uiszcza się na właściwy rachunek bankowy w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się wykonalna. Koszty związane z jej przekazaniem pokrywa zobowiązany podmiot.

3. W przypadku gdy podczas kontroli zostanie stwierdzone naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego przez zagraniczny podmiot mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie jest związana umową lub porozumieniem o współpracy we wzajemnym dochodzeniu należności bądź możliwość egzekucji należności nie wynika wprost z przepisów międzynarodowych oraz przepisów tego państwa, funkcjonariusz lub pracownik organu przeprowadzającego kontrolę pobiera kaucję w wysokości odpowiadającej przewidywanej karze pieniężnej, określonej w art. 92f ust. 2 lub załączniku nr 3 lub 4 do ustawy.

4. Kaucję pobiera się w formie:

- 1) gotówkowej, za pokwitowaniem na druku ścisłego zarachowania, lub
- 2) przelewu na wyodrębniony rachunek bankowy organu prowadzącego postępowanie administracyjne w sprawie o nałożenie kary, a w przypadku poboru kaucji przez organy celne – na wyodrębniony rachunek bankowy naczelnika urzędu skarbowego określonego w przepisach odrębnych, przy czym koszty przelewów ponosi zobowiązany podmiot.

5. W przypadku poboru kaucji przez inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego, możliwe jest jej przekazanie w formie bezgotówkowej, za pomocą karty płatniczej. Koszty związane z autoryzacją transakcji i przekazem środków na rachunek bankowy, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, ponosi bezzwrotnie zobowiązany podmiot.

6. Kaucja przechowywana jest na nieoprocentowanym rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 4 pkt 2.

7. Kaucję przekazuje się:

- 1) na rachunek bankowy, o którym mowa w ust. 2 – w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stała się wykonalna;
- 2) na rachunek bankowy podmiotu, który ją wpłacił – w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji o uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności decyzji o nałożeniu kary pieniężnej albo doręczenia orzeczenia sądu administracyjnego o uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności takiej decyzji.

8. W przypadku, gdy wysokość nałożonej kary jest mniejsza od wysokości pobranej kaucji, do powstałej różnicy stosuje się odpowiednio przepis ust. 7 pkt 2.

9. Do kary pieniężnej nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 94a. Nałożoną karę pieniężną uważa się za niebyłą po upływie 2 lat od dnia wykonania decyzji administracyjnej o jej nałożeniu.

Art. 94b. Nałożoną karę pieniężną za najpoważniejsze naruszenie określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 lub poważne naruszenie określone w załączniku I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403 uważa się za niebyłą po upływie roku od dnia wykonania decyzji administracyjnej o jej nałożeniu.

Art. 95. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego przez podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem osoba przeprowadzająca kontrolę na drodze zatrzymuje, za pokwitowaniem, dokumenty podlegające kontroli i kieruje lub usuwa pojazd, na koszt podmiotu wykonującego przewóz drogowy, na najbliższy parking strzeżony, jeżeli:

- 1) nie pobrano kaucji – w przypadku podmiotu, o którym mowa w art. 94 ust. 3,

- 2) nie usunięto stwierdzonych nieprawidłowości, lub
- 3) zakaz lub ograniczenie ruchu uniemożliwia dalszą jazdę.

2. W zakresie postępowania w związku z usuwaniem pojazdu stosuje się odpowiednio przepisy art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

3. Zwrot pojazdu z parkingu następuje, odpowiednio po:

- 1) przekazaniu kaucji przez podmiot wykonujący przewóz drogowy, na zasadach, o których mowa w art. 94 ust. 4 i 5, lub
- 2) usunięciu przyczyny umieszczenia pojazdu na parkingu.

4. Jeżeli pojazd nie zostanie odebrany z parkingu w ciągu 30 dni od dnia nałożenia kary pieniężnej, stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2023 r. poz. 2505 i 2760) dotyczące egzekucji należności pieniężnych z ruchomości.

5. W przypadku, gdy podczas kontroli granicznej stwierdzone zostanie naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego przez kierowcę bądź przez podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem, osoba przeprowadzająca kontrolę uprawniona jest do uniemożliwienia kontrolowanemu pojazdowi wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości.

Art. 95a. 1. Kto, będąc zobowiązany do zwrotu zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, licencji lub wypisów z tych dokumentów albo świadectwa kierowcy nie zwraca ich organowi, który ich udzielił, w terminie 14 dni od dnia, w którym odpowiednio decyzja o cofnięciu zezwolenia, licencji, o czasowym cofnięciu wypisów z licencji wspólnotowej lub o cofnięciu świadectwa kierowcy stała się ostateczna

– podlega karze pieniężnej w wysokości 1000 zł.

2. Kto, będąc zobowiązany do zwrotu certyfikatu kompetencji zawodowych w transporcie drogowym, nie zwraca tego dokumentu organowi, który wydał decyzję administracyjną o niezdolności zarządzającego transportem do kierowania operacjami transportowymi, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna

– podlega karze pieniężnej w wysokości 500 zł.

3. Kary, o których mowa w ust. 1 i 2, nakłada w drodze decyzji administracyjnej organ właściwy w sprawach udzielenia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji.

4. Kary, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią dochód organu właściwego w sprawach udzielenia zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, z tym że te kary pobierane przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego stanowią wpływy Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, o którym mowa w ustawie z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej.

Art. 95b. 1. W przypadku naruszenia przepisów art. 8–11, art. 13–17, art. 19–21 i art. 24–27 rozporządzenia nr 181/2011 przewoźnik drogowy lub podmiot zarządzający dworcem, o którym mowa w art. 3 lit. o rozporządzenia nr 181/2011, podlegają karze pieniężnej w wysokości do 30 000 złotych.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, organ właściwy do rozpatrzenia skargi, określony odpowiednio w art. 82b ust. 2 i 3 oraz art. 82c ust. 3.

3. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, organ uwzględnia zakres naruszenia, powtarzalność naruszeń oraz korzyści finansowe uzyskane z tytułu naruszenia.

4. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, nakładana przez:

- 1) organizatora publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym – stanowi dochód właściwej jednostki samorządu terytorialnego;
- 2) organ właściwy do wydawania zezwoleń na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a – stanowi wpływ Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, o którym mowa w ustawie z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej;
- 3) marszałka województwa – stanowi dochód samorządu województwa;
- 4) wojewodę – stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 95c. 1. Kary pieniężnej, o której mowa w art. 95b, nie nakłada się, jeżeli od dnia popełnienia czynu upłynęło 2 lata.

2. Wymierzonej kary pieniężnej, o której mowa w art. 95b, nie pobiera się po upływie 5 lat od dnia wydania ostatecznej decyzji o nałożeniu kary.

Art. 95d. 1. W przypadku niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 47b ust. 2–4, na jednostkę, o której mowa w art. 47b ust. 1 pkt 1, nakłada się karę pieniężną w wysokości do 100 000 złotych.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, wojewoda.

3. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, organ uwzględnia zakres naruszenia, powtarzalność naruszeń oraz korzyści finansowe uzyskane z tytułu naruszenia.

4. Jednostka, o której mowa w art. 47b ust. 1 pkt 1, może złożyć wniosek o zawieszenie zapłaty kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1.

5. Wojewoda może zawiesić, w drodze decyzji administracyjnej, zapłatę kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, na okres konieczny do podjęcia działań naprawczych, nie dłuższy niż 6 miesięcy, w przypadku przedstawienia przez jednostkę, o której mowa w art. 47b ust. 1 pkt 1, udokumentowanego wniosku dotyczącego podjętych działań naprawczych zmierzających do usunięcia przyczyny nałożenia tej kary.

6. Wojewoda umarza, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, w przypadku usunięcia w terminie określonym w decyzji o jej zawieszeniu przyczyny nałożenia tej kary. W przypadku nieusunięcia przyczyny nałożenia kary pieniężnej podlega ona ściągnięciu.

7. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 95e. 1. Kary pieniężnej, o której mowa w art. 95d, nie nakłada się, jeżeli od dnia popełnienia czynu upłynęło 5 lat.

2. Wymierzonej kary pieniężnej, o której mowa w art. 95d, nie pobiera się po upływie 5 lat od dnia wydania ostatecznej decyzji o nałożeniu kary.

Art. 95f. 1. Przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób, który nie dopełnia obowiązku weryfikacji, o której mowa w art. 27e ust. 1, podlega karze pieniężnej w wysokości 10 000 złotych.

2. W przypadku stwierdzenia, że po nałożeniu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca prowadzący pośrednictwo przy przewozie osób ponownie nie dopełnia obowiązku weryfikacji, o której mowa w art. 27e ust. 1, kara pieniężna wynosi 50 000 złotych.

3. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1 i 2, nakłada w drodze decyzji administracyjnej Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Art. 96. (uchylony)

Rozdział 11a

(uchylony)

Rozdział 12

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 97–103. (pominięte)

Art. 104. 1. Zezwolenia na wykonywanie transportu drogowego udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują moc.

2. Do postępowań administracyjnych wszczętych, a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się jej przepisy.

Art. 105. Świadectwo potwierdzające zdanie egzaminu z zakresu wykonywania krajowego zarobkowego przewozu osób wydane na podstawie dotychczasowych przepisów o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób staje się z mocy prawa certyfikatem kompetencji zawodowych w zakresie krajowego transportu drogowego osób.

Art. 106. (pominięty)

Art. 107. Z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej do przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, nie stosuje się przepisów art. 18 ust. 2, art. 19 oraz art. 28 ust. 1.

Art. 108. (pominięty)

Art. 109. 1. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 2 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego (Dz. U. poz. 677, z 1999 r. poz. 310 oraz z 2000 r. poz. 1268);
- 2) ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. poz. 942 i 1045, z 1998 r. poz. 668, z 1999 r. poz. 963 i 1043 oraz z 2000 r. poz. 136).

2. (pominięty)

Art. 110. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r., z tym że rozdział 9 wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2001 r., z wyjątkiem art. 50, art. 68–75 i art. 80–82, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia¹⁷⁾.

¹⁷⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 30 października 2001 r.

Załączniki do ustawy
z dnia 6 września
2001 r. (Dz. U. z 2024
r. poz. 728)

Załącznik do ustawy z dnia 6 września 2001 r.

(uchylony)

Załącznik nr 1

Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym¹⁾, wysokości grzywien za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz waga naruszeń

Lp.	Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	Wysokość grzywien w złotych	Nr grupy naruszeń oraz waga naruszeń, wskazane w załączniku I do rozporządzenia 2016/403 ²⁾ (PN – poważne naruszenie, BPN – bardzo poważne naruszenie, NN – najpoważniejsze naruszenie)
1	2	3	4
1.	<p>Nieokazanie:</p> <p>1.1. wypisu z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego</p> <p>1.2. wypisu z licencji</p> <p>1.3. świadectwa kierowcy</p> <p>1.4. zapisów odręcznych i wydruków za dni podlegające kontroli, karty kierowcy, jeżeli kierowca posiada taką kartę</p> <p>1.4a. 1 wykresówki za dzień podlegający kontroli</p> <p>1.4b. od 2 do 15 wykresówek za dni podlegające kontroli</p> <p>1.4c. powyżej 15 wykresówek za dni podlegające kontroli</p> <p>1.5. zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym lub zezwolenia na wykonywanie regularnych specjalnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym lub wypisów z tych zezwoleń</p> <p>1.6. dokumentów wymaganych przy przewozie zwierząt określonych w przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005³⁾</p>	<p>200</p> <p>200</p> <p>150</p> <p>200</p> <p>500</p> <p>1000</p> <p>1500</p> <p>150</p> <p>150</p>	<p></p> <p>10.2 BPN 11.2 BPN</p> <p>10.4 PN</p> <p>2.22 BPN 2.23 BPN 2.24 BPN</p> <p>2.21 BPN</p> <p>2.21 BPN</p> <p>2.21 BPN</p> <p>11.4 PN</p> <p>12.5 PN</p>

	1.7. innego wymaganego w związku z wykonywanym przewozem drogowym dokumentu, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	200	
2.	Nieokazanie danych z karty kierowcy	200	2.22 BPN
2a.	Wykonywanie przewozu drogowego rzeczy bez okazania numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie lub potwierdzenia przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie, w przypadku, o którym mowa w art. 28b ustawy o transporcie drogowym¹⁾	1500	
3.	Wykonywanie przewozu drogowego bez okazania dokumentu potwierdzającego uzyskanie kwalifikacji wstępnej lub ukończenie szkolenia okresowego (wymaganego wpisu do prawa jazdy, karty kwalifikacji kierowcy)	150	7.2 PN
4.	Brak szkolenia wymaganego w związku z wykonywaniem danego rodzaju przewozu drogowego, innego niż w lp. 3.	800	
5.	Prowadzenie pojazdu z naruszeniem przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązujących przerwach i odpoczynku		
	5.1. Przekroczenie maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu:		
	1) o czas do 1 godziny	50	
	2) za każdą następną rozpoczętą godzinę	100	
	5.2. Przekroczenie maksymalnego czasu prowadzenia pojazdu bez przerwy:		
	1) o czas powyżej 15 minut do 30 minut	50	
	2) za każde następne rozpoczęte 30 minut	100	
	5.3. Skrócenie dziennego okresu odpoczynku:		
	1) o czas do 1 godziny	50	
	2) za każdą następną rozpoczętą godzinę	100	
	5.4. Skrócenie tygodniowego okresu odpoczynku:		
	1) o czas do 1 godziny	50	
	2) za każdą następną rozpoczętą godzinę	100	
	5.5. Przekroczenie tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu o czas powyżej 30 minut do 2 godzin oraz za każdą następną rozpoczętą godzinę	50	
	5.6. Przekroczenie tygodniowego wymiaru czasu pracy, o którym mowa w art. 26c ust. 1 i 2 ustawy o czasie pracy kierowców ⁴⁾ , przez osoby niezatrudnione przez przedsiębiorcę, lecz osobiście wykonujące na jego rzecz przewozy drogowe:		
	1) do mniej niż 2 godzin	50	
	2) od 2 godzin do mniej niż 10 godzin	300	
	3) od 10 godzin	500	3.2 BPN 3.4 BPN
	5.7. Wykorzystywanie w pojeździe lub w miejscu zakwaterowania niewyposażonym w odpowiednią infrastrukturę noclegową i sanitarną regularnego tygodniowego okresu odpoczynku lub dowolnego tygodniowego okresu odpoczynku trwającego ponad 45 godzin wykorzystywanego jako rekompensata za skrócone tygodniowe okresy odpoczynku	50	
6.	Naruszenie przepisów o wykonywaniu przewozu drogowego osób		
	6.1. Pobieranie należności za przewóz osoby pojazdem wykonującym regularny przewóz niezgodnie z cennikiem opłat podanym do publicznej wiadomości	1000	

Dodane ust. 2a., 3.2a. i 3.2b. wejdą w życie z dn. 1.01.2025 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1523).

	6.2. Niewydanie uprawnionemu pasażerowi przed rozpoczęciem przewozu wymaganego potwierdzenia wniesienia opłaty za przejazd, uwzględniającego ustawową zniżkę	1000	
	6.3. Niewydanie pasażerowi przed rozpoczęciem przewozu wymaganego potwierdzenia wniesienia opłaty za przejazd	1000	
7.	Naruszenie przepisów o używaniu tachografów, wykresówek lub kart kierowców		
	7.1. Nierejestrowanie za pomocą tachografu na wykresówce lub karcie kierowcy wskazań w zakresie prędkości pojazdu, aktywności kierowcy lub przebytej drogi	2000	2.14 BPN
	7.2. Posiadanie przez kierowcę co najmniej dwóch własnych, ważnych kart kierowcy lub posługiwanie się nimi	2000	2.3 BPN
	7.3. Niepoprawne operowanie przełącznikiem tachografu umożliwiającym zmianę rodzaju aktywności kierowcy – za każdy dzień	100 nie więcej niż 1000	2.19 BPN
	7.4. Wykonywanie przez kierowcę przewozu drogowego z niedziałającym lub niewłaściwie działającym tachografem po upływie okresu dopuszczalnego w art. 37 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 165/2014 ⁵⁾	1000	
	7.5. Wykonywanie przez kierowcę przewozu drogowego bez ważnej karty kierowcy lub z kartą uszkodzoną po upływie okresu dopuszczalnego w art. 29 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 165/2014 ⁵⁾	500	
	7.6. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf, który został odłączony	2000	2.8 BPN
	7.7. Nieuzasadnione użycie kilku wykresówek w ciągu tego samego 24-godzinnego okresu – za każdy dzień	100	2.13 BPN
	7.8. Używanie wykresówki powyżej okresu, na jaki jest przeznaczona, wraz z utratą danych – za każdą wykresówkę	100 nie więcej niż 1000	2.15 BPN
	7.9. Zastosowanie wykresówki nieposiadającej świadectwa homologacji typu lub nieprzeznaczonej dla danego typu tachografu – za każdą wykresówkę	200	2.18 PN
	7.10. Okazanie podczas kontroli brudnej lub uszkodzonej wykresówki lub karty kierowcy, z nieczytelnymi danymi – za kartę lub każdą wykresówkę	200	2.16 BPN
	7.11. Nieumieszczenie na wykresówce lub wydruku wymaganych wpisów lub umieszczenie na wykresówce lub wydruku nieczytelnych wpisów ręcznych – za każdą wykresówkę lub za każdy wydruk	50 za każdy brak wpisu nie więcej niż 200 za jedną wykresów kę lub jeden wydruk	2.17 BPN
	7.12. Okazanie podczas kontroli wykresówki, wydruku z tachografu lub karty kierowcy, które nie zawierają wprowadzonych ręcznie bądź automatycznie wszystkich wymaganych danych dotyczących okresów aktywności kierowcy lub symbolu państwa miejsca rozpoczęcia lub zakończenia dziennego okresu pracy lub symbolu państwa, którego granicę kierowca przekroczył – za każdy dzień podlegający kontroli	100	2.23 BPN
	7.13. Jednoczesne używanie kilku wykresówek	2000	2.13 BPN

	7.14. Niezgodność oznaczenia czasowego na wykresówce z urzędowym czasem kraju rejestracji pojazdu – za każdą wykresówkę	100 nie więcej niż 1000	
	7.15. Wykonywanie przewozu drogowego przez kierowcę nieposiadającego wymaganych zapisów odręcznych i wydruków z tachografu w przypadku uszkodzenia karty kierowcy, jej niesprawności lub nieposiadania – za każdy brakujący wydruk	200	2.26 BPN
	7.16. Niewłaściwa obsługa lub odłączenie homologowanego i sprawnego technicznie tachografu, skutkujące nierejestrowaniem na wykresówce lub karcie kierowcy aktywności kierowcy, prędkości pojazdu lub przebytej drogi	1500	2.8 BPN
	7.17. Używanie cudzej karty kierowcy	2000	2.5 NN
	7.18. Używanie cudzej wykresówki	2000	2.13 BPN
	7.19. Posługiwanie się przez kierowcę kartą kierowcy, która została wydana na podstawie fałszywych oświadczeń lub podrobionych lub przerobionych dokumentów	500	2.6 NN
	7.20. Wykonywanie przewozu drogowego w załodze kilkuosobowej z włożeniem wykresówki lub karty kierowcy lub wykresówek lub kart kierowcy w nieodpowiednie czytniki tachografu	200	2.18 PN
8.	8.1. Wykonywanie transportu drogowego z naruszeniem art. 18 ust. 4a ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	2000	
	8.2. Wykonywanie transportu drogowego z naruszeniem art. 18 ust. 4b ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	2000	
	8.3. Wykonywanie transportu drogowego z naruszeniem art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	2000	
	8.4. Wykonywanie transportu drogowego przez przedsiębiorcę osobiście wykonującego przewozy lub kierowcę, którzy nie spełniają wymagań określonych w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	2000	
	8.5. Pobieranie należności za przewóz osób taksówką niezgodnie z ustalonymi przez radę gminy, a w przypadku miasta stołecznego Warszawy – Radę Warszawy, cenami lub stawkami taryfowymi, o których mowa w art. 11b ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	2000	
	8.6. Wykonywanie transportu drogowego na podstawie zlecenia przekazanego przez podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób, nieposiadający licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	2000	
	8.7. Nieokazanie i nieudostępnienie do kontroli urządzenia, na którym zainstalowana jest aplikacja mobilna, o której mowa w art. 13b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	2000	
9.	Naruszenie przepisów o przewozie zwierząt		
	9.1. Wykonywanie przewozu zwierząt przez kierowcę, który nie posiada kwalifikacji do transportu zwierząt potwierdzonych przez właściwy organ	1000	
	9.2. Niezapewnienie przez kierowcę transportowanym zwierzętom ogólnych warunków transportu zwierząt, o których mowa w art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾ , w sytuacjach gdy podmiot wykonujący przewóz jest obowiązany jedynie do stosowania tego art. 3	500	
	9.3. Niezapewnienie transportowanym zwierzętom warunków, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾ w zakresie przestrzegania warunków przewozu zwierząt, w tym:		

1) stosowanie czynów zabronionych wobec zwierząt	500	12.1 BPN
2) nieprzestrzeganie zakazów transportowych zwierząt uzależnione od wagi, wieku i gatunku oraz zdolności zwierząt do transportu	za każde naruszenie	12.4 PN
3) niestosowanie rozdzielania zwierząt	nie więcej niż 1000	
4) niezapewnienie wymaganej dla poszczególnych gatunków zwierząt wielkości powierzchni ładunkowej lub gęstości załadunku		
5) niewłaściwe wykonywanie obowiązków związanych z obsługą zwierząt, w tym niewłaściwe wykonywanie postojów i odpoczynków dla zwierząt, pojenie, karmienie, dojenie		
9.4. Wykonywanie przewozu żywych zwierząt z naruszeniem maksymalnego czasu przewozu dla danego gatunku zwierząt		
1) do 2 godzin	100	
2) powyżej 2 godzin – za każdą rozpoczętą godzinę	200	
9.5. Niepowiadomienie lekarza weterynarii o ujawnionej podczas przewozu chorobie, zranieniu albo padnięciu transportowanego zwierzęcia	500	
9.6. Wykonywanie przewozu bez przeprowadzenia czyszczenia i odkażania pojazdu po każdym przewozie zwierząt lub produktu mogącego mieć wpływ na zdrowie zwierząt i nieokazanie dokumentacji potwierdzającej wykonanie tych czynności	500	

Objaśnienia:

- 1) Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 731).
- 2) Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniające załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8).
- 3) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 05.01.2005, str. 1, Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2008, str. 35, Dz. Urz. UE L 336 z 20.12.2011, str. 86 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 01.09.2017, str. 31).
- 4) Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2024 r. poz. 220).
- 5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1).

Załącznik nr 2

(uchylony)

Załącznik nr 3

Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92a ust. 1 ustawy o transporcie drogowym¹⁾, wysokości kar pieniężnych za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz waga naruszeń

Lp.	Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92a ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	Wysokość kary pieniężnej w złotych	Nr grupy naruszeń oraz waga naruszeń, wskazane w załączniku I do rozporządzenia 2016/4032) (PN – poważne naruszenie, BPN – bardzo poważne naruszenie, NN – najpoważniejsze naruszenie)
1	2	3	4
1.	NARUSZENIE OGÓLNYCH ZASAD I WARUNKÓW WYKONYWANIA ZAWODU PRZEWOŹNIKA DROGOWEGO I PRZEWOZÓW NA POTRZEBY WŁASNE³⁾		
	1.1. Wykonywanie transportu drogowego bez wymaganego zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub bez wymaganej licencji innej niż licencja wspólnotowa	12 000	
	1.1a. Wykonywanie transportu drogowego bez wymaganej licencji wspólnotowej	12 000	10.1 NN 11.1 NN
	1.2. Posiadanie wypisów z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego i wypisów z licencji wspólnotowej w łącznej liczbie przekraczającej liczbę pojazdów, dla których został udokumentowany wymóg zdolności finansowej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1071/20094) – za każdy kolejny ponadliczbowy wypis	500	
	1.3. Wykonywanie transportu drogowego taksówką pojazdem niewpisanym do licencji, z wyłączeniem sytuacji, gdy wykonujący transport drogowy taksówką wystąpił o nową licencję lub o zmianę licencji przed wykonaniem przewozu	2000	
	1.4. Wykonywanie przewozu na potrzeby własne bez wymaganego zaświadczenia	1000	
	1.5. Niezgłoszenie w formie pisemnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, organowi, który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, zmiany danych, o których mowa odpowiednio w art. 7a i art. 8 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , w wymaganym terminie – za każdą zmianę	800	
	1.6. Niepoddanie się lub uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli w całości lub w części	12 000	2.20 BPN

1.7. Nieprzechowywanie lub przechowywanie niekompletnych dokumentów i innych nośników informacji, o których mowa w art. 16a i art. 33a ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , przez podmioty wymienione w tych przepisach	10 000	
1.7a. Niedokumentowanie, nieprzechowywanie w lokalu przedsiębiorstwa lub nieokazanie do kontroli dokumentów potwierdzających spełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 8 ust. 8a rozporządzenia (WE) nr 561/2006 ⁵⁾ – za każdego kierowcę	150	
1.8. Uzależnienie wynagrodzenia kierowcy od liczby przejechanych kilometrów, szybkości dostawy lub ilości przewiezionego ładunku, jeżeli ich stosowanie mogłoby zagrażać bezpieczeństwu na drogach lub zachęcać do naruszenia przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 ⁵⁾ – za każdego kierowcę	8000	1.32 BPN
1.9. Niezgłoszenie w formie pisemnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, organowi, który wydał zaświadczenie na przewozy drogowe na potrzeby własne, zmiany danych, o których mowa w art. 8 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , w wymaganym terminie – za każdą zmianę	800	
1.10. Umieszczanie w liście przewozowym lub innych dokumentach związanych z przewożonym ładunkiem danych lub informacji niezgodnych ze stanem faktycznym	3000	
1.11. Wykonywanie przewozu drogowego w czasie obowiązywania ograniczeń oraz zakazów ruchu niektórych rodzajów pojazdów na drogach	2000	
1.12. Niewyposażenie kierowcy w dokumenty, o których mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ – za każdy dokument	500	
1.13. Niewskazanie, na żądanie właściwego organu, zarządzającego transportem, któremu powierzono kierowanie operacjami transportowymi, poddanymi kontroli	5000	
1.14. Zlecenie przewozu drogowego podmiotowi nieposiadającemu uprawnienia do wykonywania przewozu drogowego, w szczególności uprawnień wymaganych odpowiednio do rodzaju wykonywanego przewozu	10 000	
1.15. Wykonywanie przewozu drogowego rzeczy lub osób bez obowiązkowej kwalifikacji wstępnej lub obowiązkowego szkolenia okresowego kierowcy	1500	7.1 BPN
1.16. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem, o którym mowa w art. 16c	5000	
1.17. Naruszenie wymogu dotyczącego posiadania dokumentów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 ⁴⁾ , z zastrzeżeniem art. 7b ust. 4 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	3000	
1.18. Naruszenie wymogu dotyczącego posiadania siedziby w zakresie organizacji przewozów flotą pojazdów w sposób, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 ⁴⁾	2000	
2. NARUSZENIE PRZEPISÓW O WYKONYWANIU PRZEWOZU DROGOWEGO OSÓB⁶⁾		
2.1. Wykonywanie przewozu regularnego lub przewozu regularnego specjalnego bez wymaganego:		
1) zezwolenia	8000	11.3 BPN
2) zaświadczenia na wykonywanie publicznego transportu zbiorowego	8000	
3) (uchylony)		
2.2. Wykonywanie przewozu regularnego lub regularnego specjalnego z naruszeniem warunków określonych w zezwoleniu albo zaświadczeniu na wykonywanie publicznego transportu zbiorowego dotyczących:		

1) dni	2000	
2) godzin odjazdu i przyjazdu	500	
3) ustalonej trasy przejazdu lub wyznaczonych przystanków	3000	11.5 PN
2.3. Wykonywanie przewozu regularnego lub przewozu regularnego specjalnego bez obowiązującego rozkładu jazdy	2000	
2.4. Wykonywanie przewozu regularnego pojazdem innym niż autobus	5000	
2.5. Wykonywanie przewozu autobusem, który nie odpowiada wymaganym warunkom technicznym w zakresie prawidłowego oznakowania lub wyposażenia pojazdu, przewidzianym dla danego rodzaju wykonywanego przewozu drogowego	500	
2.6. Pobieranie należności za przewóz osoby pojazdem wykonującym przewóz regularny niezgodnie z cennikiem opłat podanym do publicznej wiadomości	2000	
2.7. Niewydanie pasażerowi przed rozpoczęciem przewozu wymaganego potwierdzenia wniesienia opłaty za przejazd, z wyłączeniem taksówki	2000	
2.8. Niewydanie uprawnionemu pasażerowi przed rozpoczęciem przewozu wymaganego potwierdzenia wniesienia opłaty za przejazd, uwzględniającego ustawową zniżkę	1000	
2.9. Niezgłoszenie w formie pisemnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, organowi, który udzielił zezwolenia, zmiany danych, o których mowa w art. 22b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , w wymaganym terminie	800	
2.10. Wykonywanie przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą z naruszeniem zakazu lub zakazów, o których mowa w art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	8000	
2.11. Wykonywanie przewozu okazjonalnego pojazdem niespełniającym kryterium konstrukcyjnego określonego w art. 18 ust. 4a ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , z zastrzeżeniem przewozów, o których mowa w art. 18 ust. 4b tej ustawy	8000	
2.12. Brak harmonogramu okresów pracy kierowcy obejmującego wszystkie okresy aktywności kierowcy – za każdego kierowcę	2000	
2.13. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego osób bez posiadania w pojeździe ważnego wymaganego formularza jazdy	6000	11.6 PN
2.14. Okazanie przez kierowcę formularza jazdy podczas wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego osób, który nie zawiera:		
1) wpisanych wszystkich kierowców	4000	11.6 PN
2) prawidłowej liczby przewożonych pasażerów	2000	11.6 PN
2.15. Wykonywanie przewozu kabotażowego osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	12 000	
2.16. Wykonywanie przewozu kabotażowego osób niezgodnie z warunkami określonymi dla tego przewozu	12 000	
2.17. Prowadzenie pośrednictwa przy przewozie osób z naruszeniem art. 27b ust. 1 pkt 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	100 000	
2.18. Prowadzenie pośrednictwa przy przewozie osób z naruszeniem art. 27b ust. 1 pkt 2 lub 3 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	500 000	
2.19. Nieprzekazanie w wymaganym terminie uprawnionym organom co najmniej jednej z informacji, o których mowa w art. 27b ust. 1 pkt 4 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , lub wyniku weryfikacji, o której mowa w tym przepisie	200 000	

	2.20. Przekazywanie zleceń przez przedsiębiorcę prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób przewoźcy, który nie posiada odpowiedniej licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , lub z naruszeniem art. 5e tej ustawy	500 000	
	2.21. Prowadzenie pośrednictwa przy przewozie osób bez wymaganej licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	500 000	
	2.22. Niezgłoszenie w wymaganym terminie w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, przedsiębiorcy prowadzącemu pośrednictwo przy przewozie osób informacji, o której mowa w art. 27b ust. 6 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	5000	
	2.23. Rozliczanie opłaty za przewóz osób na podstawie aplikacji mobilnej, o której mowa w art. 13b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , niespełniającej wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 13b ust. 4 oraz wymagań dla kas rejestrujących mających postać oprogramowania	12 000	
	2.24. Ponowne stwierdzenie prowadzenia pośrednictwa przy przewozie osób bez wymaganej licencji, o której mowa w art. 5b ust. 2 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	1 000 000	
	2.25. Ponowne stwierdzenie wykonywania transportu drogowego bez wymaganej licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	120 000	
	2.26. Przekazywanie zleceń przez przedsiębiorcę prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób podmiotowi, który wykonuje przewóz pojazdem bez wypisu z licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	100 000	
	2.27. Ponowne przekazywanie zleceń przez przedsiębiorcę prowadzącego pośrednictwo przy przewozie osób podmiotowi, który wykonuje przewóz pojazdem bez wypisu z licencji, o której mowa w art. 5b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	1 000 000	
	2.28. Nieokazanie i nieudostępnienie do kontroli urządzenia, na którym zainstalowana jest aplikacja mobilna, o której mowa w art. 13b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	12 000	
3.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O WYKONYWANIU MIĘDZYKARODOWYCH PRZEWOZÓW DROGOWYCH I PRZEWOZÓW KABOTAŻOWYCH⁷⁾		
	3.1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego bez posiadania w pojeździe wymaganego zezwolenia	12 000	
	3.2. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego niezgodnie z przepisami umowy międzynarodowej ⁸⁾ lub warunkami określonymi w zezwoleniu	12 000	
	3.2a. Wykonywanie przewozu drogowego rzeczy bez zgłoszenia do rejestru zgłoszeń, w przypadku o którym mowa w art. 28b ustawy o transporcie drogowym¹⁾ albo zgłoszenie danych i informacji niekompletnych lub niezgodnych ze stanem faktycznym	12 000	
	3.2b. Wykonywanie przewozu drogowego rzeczy, w przypadku o którym mowa w art. 28b ustawy o transporcie drogowym¹⁾ z naruszeniem obowiązku, o którym mowa w art. 10a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opalowymi	10 000	
	3.3. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy przez kierowcę nieposiadającego ważnego świadectwa kierowcy	5000	10.3 BPN
	3.4. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego:		
	1) bez posiadania w pojeździe certyfikatu potwierdzającego spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia	12 000	

	do ruchu wymaganego odpowiednio do posiadanego zezwolenia		
	2) pojazdem niespełniającym warunków określonych w certyfikacie potwierdzającym spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu	12 000	
	3.5. Wykonywanie przewozu kabotażowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	12 000	
	3.6. Wykonywanie przewozu kabotażowego rzeczy niezgodnie z warunkami określonymi dla tego przewozu	12 000	
	3.7. Wykonywanie międzynarodowego przewozu towarów szybko psujących się pojazdem niespełniającym warunków określonych w umowie o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP)9)	3000	
4.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O PRZEWOZIE ODPADÓW		
	4.1. Niezgłoszenie wykonywania przewozu drogowego odpadów, w sytuacji gdy na przewóz nie jest wymagane zezwolenie	3000	
	4.2. Wykonywanie przewozu drogowego odpadów innych niż niebezpieczne przez transportującego odpady bez wymaganego wpisu do rejestru, o którym mowa w przepisach ustawy o odpadach10)	2000	
	4.3. Wykonywanie przewozu drogowego odpadów niebezpiecznych przez transportującego odpady bez wymaganego wpisu do rejestru, o którym mowa w przepisach ustawy o odpadach10)	10 000	
	4.4. Wywóz odpadów poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	5000	
	4.5. Wwóz odpadów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	12 000	
	4.6. Wykonywanie przewozu drogowego odpadów tranzytem przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	12 000	
4.7.	Wykonywanie przewozu drogowego przez transportującego odpady bez dokumentu potwierdzającego rodzaj transportowanych odpadów, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 7 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	10 000	
4.8.	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady bez oznakowania środków transportu, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 7 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	10 000	
4.9.	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób umożliwiający kontakt odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne	10 000	
4.10.	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób umożliwiający mieszanie poszczególnych rodzajów odpadów, z wyjątkiem gdy strumień zmieszanych rodzajów odpadów w całości jest kierowany do przetwarzania w tym samym procesie	10 000	
4.11.	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób umożliwiający rozprzestrzenianie się odpadów poza środki transportu oraz nieograniczający do minimum uciążliwości zapachowej	10 000	
4.12.	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób nieograniczający oddziaływania czynników atmosferycznych na odpady, jeżeli mogą one spowodować negatywne oddziaływanie transportowanych odpadów na środowisko lub życie i zdrowie ludzi	10 000	

4.13.	Wykonywanie przewozu drogowego odpadów przez transportującego odpady w sposób niezabezpieczający przed przemieszczaniem i przewracaniem się pojemników lub worków	10 000	
5.	NARUSZENIE PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH CZASU PRACY KIEROWCÓW ¹⁾		
	Okresy prowadzenia pojazdu		
	5.1. Przekroczenie dziennego czasu prowadzenia pojazdu powyżej 9 godzin w sytuacji, gdy kierowca dwukrotnie w danym tygodniu wydłużył jazdę dzienną do 10 godzin:		
	1) o czas powyżej 15 minut do mniej niż 1 godziny	50	
	2) o czas od 1 godziny do mniej niż 2 godzin	150	1.2 PN
	3) za każdą rozpoczętą godzinę od 2 godzin	200	1.3 BPN
	4) za każdą rozpoczętą godzinę od 13 godzin i 30 minut, w przypadku braku jakiegokolwiek przerwy lub odpoczynku trwającego co najmniej 4 godziny i 30 minut	550	1.4 NN
	5.2. Przekroczenie dziennego czasu prowadzenia pojazdu powyżej 10 godzin w sytuacji, gdy jego wydłużenie w danym tygodniu było dozwolone:		
	1) o czas do mniej niż 1 godziny	100	
	2) o czas od 1 godziny do mniej niż 2 godzin	200	1.5 PN
	3) za każdą rozpoczętą godzinę od 2 godzin	250	1.6 BPN
	4) za każdą rozpoczętą godzinę od 15 godzin, w przypadku braku jakiegokolwiek przerwy lub odpoczynku trwającego co najmniej 4 godziny i 30 minut	550	1.7 NN
	5.3. Przekroczenie dopuszczalnego tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu:		
	1) o czas powyżej 30 minut do mniej niż 4 godzin	150	
	2) o czas od 4 godzin do mniej niż 9 godzin	250	1.8 PN
	3) o czas od 9 godzin do mniej niż 14 godzin	350	1.9 BPN
	4) za każdą rozpoczętą godzinę od 14 godzin	550	1.10 NN
	5.4. Przekroczenie maksymalnego dwutygodniowego czasu prowadzenia pojazdu:		
	1) o czas do mniej niż 10 godzin	250	
	2) o czas od 10 godzin do mniej niż 15 godzin	350	1.11 PN
	3) o czas od 15 godzin do mniej niż 22 godzin i 30 minut	550	1.12 BPN
	4) za każdą rozpoczętą godzinę od 22 godzin i 30 minut	700	1.13 NN
	Okresy odpoczynku		
	5.5. Skrócenie wymaganego regularnego okresu odpoczynku dziennego:		
	1) o czas do 1 godziny	100	
	2) o czas powyżej 1 godziny do 2 godzin i 30 minut	200	1.16 PN
	3) za każdą rozpoczętą godzinę powyżej 2 godzin i 30 minut	350	1.17 BPN
	5.6. Niespełnienie wymogu dzielonego dziennego okresu odpoczynku:		
	1) skrócenie drugiej części odpoczynku dzielonego o czas do 1 godziny	100	
	2) skrócenie drugiej części odpoczynku dzielonego o czas powyżej 1 godziny do 2 godzin	200	1.20 PN
	3) za każdą rozpoczętą godzinę powyżej 2 godzin	350	1.21 BP

5.7. Skrócenie wymaganego skróconego okresu odpoczynku dziennego – zarówno w przypadku załogi jednoosobowej, jak i załogi kilkuosobowej:		
1) o czas do 1 godziny	150	
2) o czas powyżej 1 godziny do 2 godzin	350	1.18 PN 1.22 PN
3) za każdą rozpoczętą godzinę powyżej 2 godzin	550	1.19 BPN 1.23 BPN
5.8. Skrócenie regularnego okresu odpoczynku tygodniowego, jeżeli jego skrócenie nie jest dozwolone:		
1) o czas do 3 godzin	150	
2) o czas powyżej 3 godzin do 9 godzin	300	1.26 PN
3) za każdą rozpoczętą godzinę powyżej 9 godzin	400	1.27 BPN
5.9. Skrócenie wymaganego skróconego okresu odpoczynku tygodniowego:		
1) o czas do 2 godzin	200	
2) o czas powyżej 2 godzin do 4 godzin	350	1.24 PN
3) o czas powyżej 4 godzin	450	1.25 BPN
5.10. Przekroczenie 6 kolejnych okresów 24-godzinnych od uprzedniego tygodniowego okresu odpoczynku:		
1) o czas do mniej niż 3 godzin	350	
2) o czas od 3 godzin do mniej niż 12 godzin	450	1.28 PN
3) o czas od 12 godzin	550	1.28 BPN
5.10a. Dopuszczenie do wykorzystywania przez kierowcę w pojeździe lub w miejscu zakwaterowania niewyposażonym w odpowiednią infrastrukturę noclegową i sanitarną regularnego tygodniowego okresu odpoczynku lub dowolnego tygodniowego okresu odpoczynku trwającego ponad 45 godzin wykorzystywanego jako rekompensata za skrócone tygodniowe okresy odpoczynku	50	
Przerwy		
5.11. Przekroczenie maksymalnego czasu prowadzenia pojazdu bez przerwy:		
1) o czas do mniej niż 30 minut	100	
2) o czas od 30 minut do mniej niż 1 godzina i 30 minut	250	1.14 PN
3) za każde rozpoczęte 30 minut od 1 godziny i 30 minut	350	1.15 BPN
4) w międzynarodowym okazjonalnym przewozie osób, w godzinach od 2200 do 600, gdy pojazd obsługuje jeden kierowca:		
a) o czas do mniej niż 1 godzina i 30 minut	250	1.31 PN
b) o czas od 1 godziny i 30 minut	350	1.31 BPN
Praca w porze nocnej		
5.12. Przekroczenie dopuszczalnego dobowego 10-godzinnego czasu pracy, jeżeli praca jest wykonywana w porze nocnej:		
1) o czas do 1 godziny	50	
2) o czas od 1 godziny do mniej niż 3 godzin	100	3.9 PN
3) za każdą rozpoczętą godzinę od 3 godzin	200	3.10 BPN
Odstępstwo dotyczące odłożenia okresu odpoczynku o maksimum 12 kolejnych okresów 24-godzinnych		

5.13. Skrócenie tygodniowego okresu odpoczynku po 12 kolejnych okresach 24-godzinnych:		
1) o czas do 2 godzin	150	
2) o czas powyżej 2 godzin do 4 godzin	300	1.30 PN
3) za każdą godzinę powyżej 4 godzin	400	1.30 BPN
5.14. Przekroczenie 12 kolejnych okresów 24-godzinnych po uprzednim regularnym tygodniowym okresie odpoczynku:		
1) o czas do mniej niż 3 godzin	150	
2) o czas od 3 godzin do mniej niż 12 godzin	300	1.29 PN
3) za każdą godzinę od 12 godzin	400	1.29 BPN
NARUSZENIE PRZEPISÓW USTAWY O CZASIE PRACY KIEROWCÓW¹²⁾		
5.15. Przekroczenie maksymalnego 48-godzinowego tygodniowego wymiaru czasu pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 i art. 26c ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców ¹²⁾ , w przypadku gdy niedozwolonym było jego przedłużenie do 60 godzin:		
1) o czas do mniej niż 2 godzin	50	
2) o czas od 2 godzin do mniej niż 8 godzin	100	
3) o czas od 8 godzin do mniej niż 12 godzin	250	3.1 PN
4) za każdą rozpoczętą godzinę od 12 godzin	350	3.2 BPN
5.16. Przekroczenie maksymalnego 60-godzinowego tygodniowego wymiaru czasu pracy, o którym mowa w art. 12 ust. 2 i art. 26c ust. 2 ustawy o czasie pracy kierowców ¹²⁾ :		
1) o czas do mniej niż 1 godziny	50	
2) o czas od 1 godziny do mniej niż 5 godzin	100	
3) o czas od 5 godzin do mniej niż 10 godzin	200	3.3 PN
4) za każdą rozpoczętą godzinę od 10 godzin	300	3.4 BPN
5.17. Skrócenie obowiązkowej przerwy w pracy w przypadku, gdy czas pracy wynosi od 6 do 9 godzin:		
1) o czas do mniej niż 10 minut	50	
2) o czas od 10 minut do mniej niż 20 minut	100	3.5 PN
3) o czas od 20 minut	150	3.6 BPN
5.18. Skrócenie obowiązkowej przerwy w pracy w przypadku, gdy czas pracy wynosi powyżej 9 godzin:		
1) o czas do mniej niż 15 minut	50	
2) o czas od 15 minut do mniej niż 25 minut	100	3.7 PN
3) o czas od 25 minut	150	3.8 BPN
5.19. Nieprowadzenie ewidencji czasu pracy, o której mowa w art. 25 ust. 1 i art. 26d ust. 1 i 2 ustawy o czasie pracy kierowców ¹²⁾ – za każdego kierowcę	1000	
5.20. Nieudzielenie przerwy, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców ¹²⁾ , kierowcom niepozostającym w stosunku pracy	300	
Prowadzenie dokumentacji		
5.21. Fałszowanie ewidencji czasu pracy lub odmowa udostępnienia jej kontrolerom	8000	3.11 BPN

	5.22. Fałszowanie dokumentacji lub odmowa udostępnienia jej kontrolerom – w przypadku przedsiębiorców osobiście wykonujących przewozy drogowe	8000	3.12 BPN
6.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O STOSOWANIU TACHOGRAFÓW ¹³)		
6.1.	Naruszenie zasad i warunków wyposażenia pojazdu w tachograf		
	6.1.1. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem niewyposażonym w wymagany tachograf posiadający świadectwo homologacji typu	10 000	2.1 NN
	6.1.2. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf, przyrząd rejestrujący, czujnik ruchu, urządzenie zewnętrzne GNSS lub urządzenie wczesnego wykrywania na odległość, nieposiadające świadectwa homologacji typu lub tachograf lub powyżej wymieniony element składowy tachografu, który został podrobiony lub przerobiony	10 000	2.1 NN
	6.1.3. Podłączenie do tachografu niedozwolonego urządzenia lub przedmiotu wykonanego lub przeznaczonego do celów podrabiania lub przerabiania danych rejestrowanych przez tachograf lub korzystanie z tego urządzenia lub przedmiotu	10 000	2.9 NN
	6.1.4. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf niewyposażony w drugi niezależny sygnał dotyczący ruchu pojazdu lub z odłączonym niezależnym sygnałem dotyczącym ruchu pojazdu, o ile jest wymagany	3000	
	6.1.5. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf, który nie został sprawdzony lub poddany przeglądowi przez warsztat posiadający zezwolenie	1000	2.2 BPN
	6.1.6. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w nieprawidłowo działający tachograf, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w lp. 6.1.1–6.1.5.	1000	2.7 BPN
6.2.	Wykonywanie przewozu drogowego z ingerencją w działanie tachografu lub dane rejestrowane przez tachograf		
	6.2.1. Niewłaściwa obsługa lub odłączenie homologowanego i sprawnego technicznie tachografu, skutkujące nierejestrowaniem na wykresówce lub na karcie kierowcy aktywności kierowcy, prędkości pojazdu lub przebytej drogi	5000	2.8 BPN
	6.2.2. Ukrywanie, likwidowanie, niszczenie, podrabianie lub przerabianie danych zarejestrowanych na wykresówkach lub przechowywanych i pobranych z tachografu lub karty kierowcy	10 000	2.10 NN
6.3.	Naruszenie zasad i warunków użytkowania tachografu		
	6.3.1. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem wyposażonym w tachograf cyfrowy przez kierowcę nieposiadającego własnej, ważnej karty kierowcy	2000	2.4 NN
	6.3.2. Posiadanie lub posługiwanie się przez kierowcę więcej niż jedną własną, ważną kartą kierowcy	3000	2.3 BPN
	6.3.3. Posługiwanie się przez kierowcę kartą kierowcy, która nie jest jego własną kartą	3000	2.5 NN
	6.3.4. Jednoczesne używanie kilku wykresówek przez kierowcę	3000	2.13 BPN
	6.3.5. Niedopuszczalne wyjęcie wykresówek lub karty kierowcy, mające wpływ na rejestrację danych	3000	2.14 BPN
	6.3.6. Używanie wykresówki lub karty kierowcy przez okres dłuższy niż ten, na który jest przeznaczona, skutkujące utratą danych zapisanych na wykresówce lub na karcie kierowcy, bądź uniemożliwiający odczyt aktywności zapisanych na wykresówce	3000	2.15 BP
	6.3.7. Okazanie brudnych lub uszkodzonych wykresówek lub karty kierowcy, z nieczytelnymi danymi – za każdą kartę lub każdą wykresówkę	100	2.16 BPN

6.3.8. Niespełnienie wymogu ręcznego wprowadzenia danych na wykresówkę lub kartę kierowcy – za każdy wpis	50	2.17 BPN
6.3.9. Niezaznaczenie przez kierowcę na wykresówce lub wykresówce dołączanej do karty kierowcy wszystkich wymaganych informacji dotyczących okresów, które nie są rejestrowane, gdy tachograf nie działa lub działa wadliwie – za każdy dzień	100 maksymalnie 2000	2.26 BPN
6.3.10. Wykonywanie przewozu drogowego w załodze kilkuosobowej z włożeniem wykresówki lub karty kierowcy lub wykresówek lub kart kierowcy w nieodpowiednie czytniki tachografu	1000	2.18 PN
6.3.11. Niepoprawne operowanie przełącznikiem tachografu umożliwiającym zmianę rodzaju aktywności kierowcy – za każdy dzień	100 maksymalnie 1000	2.19 BPN
6.3.12. Niewykonanie naprawy tachografu w warsztacie posiadającym zezwolenie	2000	2.25 BPN
6.3.13. Niewykonanie naprawy tachografu w warsztacie posiadającym zezwolenie po upływie dopuszczalnego w art. 37 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 165/2014) okresu prowadzenia pojazdu	2000	
6.3.14. Nieumieszczenie na wykresówce lub wydruku wymaganych wpisów lub umieszczenie na wykresówce lub wydruku nieczytelnych wpisów ręcznych	50 za każdy brak wpisu nie więcej niż 500 za jedną wykre- sówkę lub jeden wydruk	2.17 BPN
6.3.15. Nieprzechowywanie przez co najmniej rok wykresówek, wydruków oraz pobranych danych lub dokumentów potwierdzających fakt nieprowadzenia pojazdu – za każdy dzień w odniesieniu do każdego kierowcy	500	2.11 BPN 2.12 BPN
6.3.16. Niedostępienie podczas kontroli w przedsiębiorstwie wykresówek oraz pobranych i przechowywanych danych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego – za każdy dzień w odniesieniu do każdego kierowcy	500	2.12 BPN
6.3.17. Naruszenie obowiązku terminowego pobierania danych z karty kierowcy – za każdego kierowcę	500	
6.3.18. Naruszenie obowiązku terminowego pobierania danych z tachografu – za każdy pojazd	500	
6.3.19. Niepoprawne stosowanie wykresówek lub karty kierowcy, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w lp. 6.3.1–6.3.10 i 6.3.14	2000	2.13 BPN
7. NARUSZENIE PRZEPISÓW O UŻYWANIU INNYCH PRZYRZĄDÓW POMIAROWYCH		
7.1. Samowolna zmiana wskazań przyrządów pomiarowych zainstalowanych w pojeździe przy wykonywaniu transportu drogowego taksówką	2000	
8. NARUSZENIE PRZEPISÓW O PRZEWOZIE ZWIERZĄT¹⁵⁾		
8.1. Wykonywanie przewozu zwierząt przez przewoźnika nieposiadającego odpowiedniego zezwolenia	6000	12.5 PN
8.2. Przewóz zwierząt niezgodnie z przepisami technicznymi zawartymi w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ¹⁶⁾ w zakresie przestrzegania warunków przewozu zwierząt: 1) stosowanie czynów zabronionych wobec zwierząt	1000 za każde naruszenie, nie więcej niż 5000	

	2) nieprzestrzeganie zakazów transportowych zwierząt uzależnione od wagi, wieku i gatunku oraz zdolności zwierząt do transportu 3) niestosowanie rozdzielania zwierząt 4) niezapewnienie wymaganej dla poszczególnych gatunków zwierząt wielkości powierzchni ładunkowej lub gęstości załadunku 5) niewłaściwe wykonywanie obowiązków związanych z obsługą zwierząt, w tym niewłaściwe wykonywanie postojów i odpoczynków dla zwierząt, pojenie, karmienie, dojenie		
	8.3. Niezapewnienie przez przewoźnika transportowanym zwierzętom ogólnych warunków transportu zwierząt, o których mowa w art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/200516), w sytuacjach gdy podmiot wykonujący przewóz jest obowiązany jedynie do stosowania tego art. 3	1000	
	8.4. Wykonywanie długotrwałego przewozu zwierząt z naruszeniem przepisów dotyczących posiadania w pojeździe świadectwa zdrowia	2000	
	8.5. Wykonywanie przewozu zwierząt z naruszeniem przepisów dotyczących identyfikacji i rejestracji zwierząt	1000	
	8.6. Transport zwierząt środkiem transportu nieprzystosowanym do przewozu danego gatunku zwierząt lub niedopuszczonym przez właściwy organ	1000	12.4 PN
	8.7. Wykonywanie przewozu zwierząt z naruszeniem warunków dotyczących obsługiwanego środka transportu i urządzeń ładunkowych określonych w przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 1/200516) w zakresie: 1) stosowania systemu nawigacji w długotrwałych przewozach zwierząt 2) oznakowania środka transportu 3) sprawności systemów i urządzeń zainstalowanych w środku transportu 4) stosowania podziałów i przegród dla zwierząt 5) wyposażenia w wodę i karmę oraz w ściólkę dla zwierząt 6) zminimalizowania wycieku ekskrementów z pojazdu 7) wymogów dla urządzeń ładunkowych	500 za każde naruszenie nie więcej niż 2000	12.1 (w zakresie pkt 4 – BPN) 12.2 (w zakresie pkt 7 – PN) 12.3 (w zakresie pkt 7 – PN)
	8.8. Wykonywanie przewozu bez przeprowadzenia czyszczenia i odkażania pojazdu po każdym przewozie zwierząt lub produktu mogącego mieć wpływ na zdrowie zwierząt i nieokazanie dokumentacji potwierdzającej wykonanie tych czynności	500	
9.	NARUSZENIE PRZEPISÓW O ZDATNOŚCI TECHNICZNEJ POJAZDÓW17)		
	9.1. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem nieposiadającym aktualnego okresowego badania technicznego potwierdzającego jego zdatność do ruchu drogowego – za każdy pojazd	2000	5.1 NN
	9.2. Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem posiadającym usterkę lub usterki układu hamulcowego, połączeń układu kierowniczego, kół, opon, zawieszenia, podwozia lub innego wyposażenia, zakwalifikowane jako niebezpieczne – za każdy pojazd	2000	5.2 NN
10.	NARUSZENIE PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH MASY I WYMIARÓW POJAZDÓW18)		
	10.1. Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 12 t, których dopuszczalna masa całkowita została przekroczona:		
	1) mniej niż 5 %	500	
	2) co najmniej 5 % i mniej niż 15 %	1000	4.4 PN
	3) co najmniej 15 % i mniej niż 25 %	2000	4.5 BPN

4) co najmniej 25 %	5000	4.6 NN
10.2. Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 12 t, których dopuszczalna masa całkowita została przekroczona:		
1) mniej niż 5 %	1000	
2) co najmniej 5 % i mniej niż 10 %	2000	4.1 PN
3) co najmniej 10 % i mniej niż 20 %	5000	4.2 BPN
4) co najmniej 20 %	10 000	4.3 NN
10.3. Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów, których dopuszczalna długość została przekroczona:		
1) do 2 %	1000	
2) powyżej 2 % do mniej niż 20 %	2000	4.7 PN
3) od 20 %	5000	4.8 BPN
10.4. Dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów, których dopuszczalna szerokość została przekroczona:		
1) powyżej wartości dopuszczalnej do wartości mniejszej niż 2,65 m	1000	
2) od wartości 2,65 do wartości mniejszej niż 3,10 m	2000	4.9 PN
3) od wartości 3,10 m	5000	4.10 BPN
10.5. Dopuszczenie do wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego pojazdem lub zespołem pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 2,5 t do 3,5 t, których dopuszczalna masa całkowita została przekroczona:		
1) mniej niż 5 %	500	
2) co najmniej 5 % i mniej niż 10 %	1000	
3) co najmniej 10 % i mniej niż 20 %	1500	
4) co najmniej 20 %	2000	

Objaśnienia:

- 1) Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 728).
- 2) Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniające załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8), zwane dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/403”.
- 3) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 1, 2, 7, 10 i 11 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 51, Dz. Urz. UE L 178 z 10.07.2012, str. 6, Dz. Urz. UE L 4 z 09.01.2013, str. 46 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1).
- 5) Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz

zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 51 z 26.02.2008, str. 27, Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011 str. 19, Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 293 z 09.10.2014, str. 60 oraz Dz. Urz. UE L 195 z 20.07.2016, str. 83).

- 6) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 11 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 7) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 10 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 8) Wiążące Rzeczpospolitą Polską umowy dwustronne o międzynarodowych przewozach drogowych.
- 9) Umowa o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP), przyjęta w Genewie dnia 1 września 1970 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 1824)¹⁶⁾.
- 10) Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, 1597, 1688, 1852 i 2029).
- 11) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 1 i 3 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 12) Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2024 r. poz. 220).
- 13) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 2 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 14) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1).
- 15) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 12 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 16) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 05.01.2005, str. 1, Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2008, str. 35, Dz. Urz. UE L 336 z 20.12.2011, str. 86 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 01.09.2017, str. 31).
- 17) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 5 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.
- 18) Kwalifikacja naruszenia do odpowiedniej grupy naruszeń określonych w tabeli 4 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) 2016/403. Dotyczy tylko przewoźników drogowych.

Załącznik nr 4

Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92a ust. 2 ustawy o transporcie drogowym¹⁾, wysokości kar pieniężnych za poszczególne naruszenia, a w przypadku niektórych naruszeń numer grupy naruszeń oraz waga naruszeń

Lp.	Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków przewozu drogowego, o których mowa w art. 92a ust. 2 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾	Wysokość kary pieniężnej w złotych	Nr grupy naruszeń oraz waga naruszeń, wskazane w załączniku I do rozporządzenia 2016/403 ²⁾ (PN – poważne naruszenie, BPN – bardzo poważne naruszenie, NN – naj-poważniejsze naruszenie)
1	2	3	4
1.	Niewyposażenie kierowcy w:		
	1.1. wypis z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego	500	
	1.2. wypis z licencji	500	10.2 BPN 11.2 BPN
	1.3. wypis z zezwolenia innego niż w lp. 1.1 i 1.4.	500	
	1.4. wypis z zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym lub wypis z zezwolenia na wykonywanie regularnych specjalnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym	500	11.4 PN
	1.5. wypis z zaświadczenia na przewozy drogowe na potrzeby własne	500	
	1.6. świadectwo kierowcy	500	10.4 PN
	1.7. inny dokument, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , wymagany w związku z realizowanym przewozem – za każdy dokument	500	
2.	Niewyposażenie kierowcy lub osoby obsługującej w rozumieniu art. 2 lit. c rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾ w dokumenty wymagane przy przewozie danego gatunku zwierząt określone w przepisach tego rozporządzenia – za każdy dokument	500	12.5 PN
3.	Nieprawidłowe, niepełne lub niezgodne ze stanem faktycznym wypełnienie dokumentu, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym ¹⁾ , wymaganego w związku z realizowanym przewozem – za każdy dokument	300	
4.	Wykonywanie przewozu drogowego przez kierowcę, który:		
	4.1. nie uzyskał kwalifikacji wstępnej lub nie ukończył szkolenia okresowego	1500	7.1 BPN
	4.2. nie posiada orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy	1000	
	4.3. nie posiada orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy	1000	
	4.4. nie posiada ważnego prawa jazdy odpowiedniej kategorii wymaganego dla danego rodzaju pojazdu lub zespołu pojazdów	500	8.1 NN

	4.5. nie posiada ważnej karty kierowcy	500	2.4 NN
	4.6. korzysta z prawa jazdy, które jest uszkodzone lub nieczytelne lub niezgodne ze wspólnym wzorem	500	8.2 PN
	4.7. posługuje się kartą kierowcy, która została wydana na podstawie fałszywych oświadczeń lub podrobionych lub przerobionych dokumentów	500	2.6 NN
	4.8. nie posiada wieku wymaganego dla wykonywanego przewozu	500	1.1 PN
5.	Wykonywanie przewozu drogowego zwierząt przez kierowcę lub osobę obsługującą w rozumieniu art. 2 lit. c rozporządzenia 1/2005 ³⁾ , która nie posiada kwalifikacji do transportu zwierząt, potwierdzonych przez właściwy organ	1000	
6.	Niewyznaczenie osoby odpowiedzialnej za transport zwierząt	1000	
7.	Niewyznaczenie osoby obsługującej w rozumieniu art. 2 lit. c rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ³⁾ dla każdej partii zwierząt	1000	
8.	Długotrwały przewóz domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne, bydła, owiec, kóz i świń bez sporządzenia dziennika podróży	1000	12.5 PN
9.	Długotrwały przewóz domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne, bydła, owiec, kóz i świń z nieprawidłowo sporządzonym dziennikiem podróży	200	
10.	Przekroczenie przez kierowcę czasu przewozu danego gatunku zwierząt powyżej 2 godzin	500	
11.	Przekroczenie przez kierowcę dopuszczalnego tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu o co najmniej 14 godzin	1000	
12.	Przekroczenie przez kierowcę dopuszczalnego dwutygodniowego czasu prowadzenia pojazdu o co najmniej 23 godziny	1500	
13.	Skrócenie przez kierowcę odpoczynku dobowego o czas równy lub większy niż 4 godziny i 30 minut	500	
14.	Przekroczenie przez kierowcę dozwolonego maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu o czas powyżej 6 godzin i 45 minut	500	
14a.	Organizacja pracy uniemożliwiająca wykorzystanie przez kierowcę regularnego tygodniowego okresu odpoczynku lub dowolnego tygodniowego okresu odpoczynku trwającego ponad 45 godzin wykorzystywanego jako rekompensata za skrócone tygodniowe okresy odpoczynku w miejscu zakwaterowania wyposażonym w odpowiednią infrastrukturę noclegową i sanitarną	50	
15.	Wykonywanie przewozu drogowego pojazdem:		
	15.1. nieposiadającym ważnego aktualnego badania technicznego potwierdzającego jego zdatność do ruchu drogowego	200	5.1 NN
	15.2. posiadającym usterkę lub usterki układu hamulcowego, połączeń układu kierowniczego, kół, opon, zawieszenia, podwozia lub innego wyposażenia, zakwalifikowane jako niebezpieczne	500	5.2 NN
	15.3. niewyposażonym w wymagany tachograf posiadający świadectwo homologacji typu	2000	2.1 NN
	15.4. który nie posiada ogranicznika prędkości lub w którym ogranicznik prędkości został odłączony	2000	6.1 NN
	15.5. z zainstalowanym ogranicznikiem prędkości niespełniającym stosownych wymogów technicznych, określonych w procedurze homologacji typu przedmiotu wyposażenia lub części	1000	6.2 BPN

	15.6. z zainstalowanym ogranicznikiem prędkości, który nie został zamontowany przez producenta lub jednostkę przez niego upoważnioną	500	6.3 PN
	15.7. z zainstalowanym nielegalnym urządzeniem, które może fałszować dane w ograniczniku prędkości lub z zainstalowanym niehomologowanym ogranicznikiem prędkości	2000	6.4 NN
16.	Korzystanie przez kierowcę z niedozwolonego urządzenia lub przedmiotu wykonanego lub przeznaczonego do celów podrabiania lub przerabiania danych rejestrowanych przez tachograf	2000	2.9 NN
17.	Wykonywanie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych niedopuszczonych do przewozu towarów lub które są przewożone w sposób zakazany lub bez oznakowania ich w pojeździe jako towary niebezpieczne	2000	9.1 NN 9.2 NN 9.3 NN
18.	Wykonywanie przewozu drogowego w czasie obowiązywania ograniczeń oraz zakazów ruchu niektórych rodzajów pojazdów na drogach	1000	
19.	Brak organizacji pracy kierowcy lub nieprawidłowa organizacja, brak poleceń lub niewłaściwe polecenia dla kierowcy – w zakresie umożliwienia kierowcom przestrzegania przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006 ⁴⁾	1500	1.33 BPN
20.	Niedokumentowanie, nieprzechowywanie w lokalu przedsiębiorstwa lub nieokazanie do kontroli dokumentów potwierdzających spełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 8 ust. 8a rozporządzenia (WE) nr 561/2006 ⁴⁾ – za każdego kierowcę	50	

Objaśnienia:

- ¹⁾ Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 728).
- ²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/403 z dnia 18 marca 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 w odniesieniu do klasyfikacji poważnych naruszeń przepisów unijnych, które mogą prowadzić do utraty dobrej reputacji przez przewoźnika drogowego, oraz zmieniające załącznik III do dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 74 z 19.03.2016, str. 8).
- ³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE L 3 z 05.01.2005, str. 1, Dz. Urz. UE L 73 z 15.03.2008, str. 35, Dz. Urz. UE L 336 z 20.12.2011, str. 86 oraz Dz. Urz. UE L 226 z 01.09.2017, str. 31).
- ⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, str. 1, Dz. Urz. UE L 51 z 26.02.2008, str. 27, Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 88, Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011, str. 19, Dz. Urz. UE L 60 z 28.02.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 293 z 09.10.2014, str. 60 oraz Dz. Urz. UE L 195 z 20.07.2016, str. 83).